

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 5

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 5

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

038-(LCK-020A)	7
* Tư duy nhân quả con người	
* Có 5 điều khó tu	
* Tu Tứ Niệm Xứ bằng tri kiến giải thoát	
039-(LCK-020B)	51
* Lòng yêu thương	
* Tứ Thần Túc	
* Thân hành niệm	
* Nhân quả thân hành	
* Nền đạo đức Phật giáo	
040-(LCK-021A)	99
* Đường đi nhân quả con người	
* Vấn đạo nhân quả, từ trường	
041-(LCK-021B)	145
* Vấn đạo nhân quả	
* Trung Tâm An Dưỡng	
* Lỡ đạ chúng sanh	
* Lỡ đạ chúng sanh	
* Cận tử nghiệp	
* Lạt Ma	
* Anan	

042-(LCK-021C)	193
* Vấn đạo nhân quả	
* Cứu độ nhau trong nhân quả	
* Chuyển đổi	
* Duyên giáo hóa	
* Thiện xảo tu tập	
043-(LCK-022A)	231
* Chánh kiến là căn bản nhất	
* Đường đi nhân quả con người	
* Đạo đức nhân bản nhân quả	
044-(LCK-022B)	271
* Định vô lậu	
* Đường đi nhân quả con người	
* Chánh niệm tĩnh giác	
* Vấn đạo Úc chế tâm	
* Im lặng như Thánh	
045-(LCK-022C)	315
* Vấn đạo Thiền định	
* Định vô lậu	
* Chánh niệm tĩnh giác	
* Đường đi nhân quả	

038-(LCK-020A)

- * Tư duy nhân quả con người**
- * Có 5 điều khó tu**
- * Tu Tứ Niệm Xứ bằng tri kiến giải thoát**

Hôm nay, Thầy xin nhắc lại là cái bài mình học về Định Vô Lậu, mình dùng tri kiến mình quan sát, mình quán xét. Hay là đến cái bài Đường đi của nhân quả, và mình dựa theo cái Thập thiện mình viết nó không có sai, tại vì đường đi của nhân quả thì thân hành, khẩu hành, ý hành; thì mình dựa vào cái Thập thiện, Thập ác mình viết cái đường đi của nhân quả thì nó cụ thể rõ ràng, nó không mất.

Do chúng ta biết cách chứ không khéo mình giới thiệu vô đường đi của nhân quả mình nói mênh mông, đâu nó cũng có đường đi của nó hết, nhưng mà cái đường đi chính của con người là đường đi nhân quả là Thập thiện, Thập ác. Cho nên mình xoay vào cái Thập thiện, Thập ác thì mình vẽ ra được cái đường đi của con người, cái đường đi nhân

quả của con người, thì nó không sai một cái điểm nào hết, đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai, về cái phần đi vào những chi tiết của nhân quả thì bắt đầu thân hành nghiệp, thân hành, rồi cái khẩu hành, ý hành. Nhiều khi chúng ta muốn nói về cái thân hành mà nó phải trước khi có cái hành động của cái thân thì nó phải có cái ý trước, bởi vì cái ý mình suy nghĩ rồi nó mới biến ra hành động của cái thân, hoặc là biến ra lời nói của mình. Cho nên vì vậy mình viết cái bài mà để nó cụ thể xác thực nhất là mình đem cái mẩu chuyện nó xảy ra.

Thầy đem một cái ví dụ chúng ta muốn nói về thân hành mà cái nhân của nó là hành động ác, mà cái quả của nó là bị ở tù, không bị tử hình, thí dụ. Mình đem một cái ví dụ mình nói người ta đọc người ta thấy vừa thích thú mà nó vừa cụ thể của cái nhân quả. Thí dụ, như có một cô cậu nào đó, rồi có cái cậu đó cậu có cái người bồ, cậu rủ người bồ đi mượn khách sạn ở, thì cái cô bồ này cô đeo vàng vòng quá đẹp, cho nên vào khách sạn ở rồi cái cậu này cậu thấy vàng rồi cậu mới ham cướp giật cho nên cậu hành động cậu giết cái cô này chết, cậu này trốn đi, nhưng cuối cùng công an bắt được vì giết

người, tội giết người cho nên kêu án tử hình cái cậu này.

Mình đưa ra một câu chuyện thực thật cuộc đời xảy ra hành động ác đó để mang đến hậu quả là giúp người mà giết hại mình, coi như là làm khổ mình, làm khổ người, nó vừa thực tế rồi mình kết luận, mình kết luận cái hành động đó trong nhân quả, chứng minh cụ thể. Vậy mỗi một cái bài luận như vậy, mỗi một cái hành động mà luận nhân quả thân hành hoặc ý hành như vậy nó thực tế áp dụng vào đời sống khi một người đọc người ta thấy được rõ của nhân quả. Cho nên khi mà có cái chuyện gì xảy ra nó làm chúng ta xoay ngay cái chuyện đó bằng cái hình ảnh nhân quả như vậy, đó là chúng ta đã áp dụng vào đời sống của chúng ta và cái bài của chúng ta sẽ sống động, đọc lên nó sống động. Khi có một mẫu chuyện nó xảy ra thì người ta sẽ chú ý ngay liền và cuối cùng chúng ta kết luận cái bài và cũng là kết luận cho chúng ta hiểu là đó là nhân quả.

Cho nên những cái bài học của chúng ta là Định Vô Lậu nó làm cho tâm chúng ta vô lậu sống toàn thiện, không còn toàn ác nữa. Vì thế mà sự học tập của chúng ta về Định Vô Lậu, tức là nó lợi ích rất lớn. Ở

đây, thì Thầy trước khi mà Thầy trả cái bài cho các Thầy, cho quý Phật tử thì Thầy cũng xin nhắc lại một lần nữa là những cái gì mà Thầy hướng dẫn thì chúng ta xoáy vào đó thì nó không có đi mênh mêng, không có đi trật, cho nên vì vậy mà nhớ kĩ những lời Thầy dạy, còn những người nào mà không làm được, mà Đức Phật gọi là liệt tuệ, cái danh từ gọi là liệt tuệ tức là chúng ta không thể tư duy suy nghĩ làm được, khi cho một cái bài như vậy rồi mình suy nghĩ mình làm nó trật đề, nó lạc đề, nói mênh mêng, nói gì đâu, ở đâu, mà không có xoáy vào cái đề tài, cái người đó gọi là liệt tuệ.

Trong đạo Phật, chúng ta thấy rằng Đức Phật có nói với Bồ Đề Dương Tử trong cái bài mà Bồ Đề Dương Tử hỏi Phật, thì Đức Phật có nói về cái vấn đề mà cái có năm cái điều mà khó tu, có năm cái điều mà khó tu, Thầy có ghi lại. Thầy thấy rõ ràng năm cái điều khó tu của một cái người, một con người mà muốn tu thì nó phải có đầy đủ những cái điều kiện để mà tu.

Thứ nhất là phải có lòng tin, mà người không có lòng tin thì không có tu được;

Cái thứ hai là nhiều bệnh, người mà có

mang cái thân có nhiều bệnh, ít bệnh thì tu được, nhiều bệnh thì tu không được, khó tu, khó tu chứ cũng không phải tu không được, khó tu;

Cái điều kiện thứ ba khó tu là cái người có tâm tính gian ác, xảo trá, nghĩa là không thật thì cái người đó khó tu;

Thứ tư là cái người biếng nhác, lười biếng là cái người không tu được, khó tu;

Thứ năm là cái người liệt tuệ, đó có năm cái điều khó. Mà đạo Phật là đạo trí tuệ cho nên buộc lòng phải có trí tuệ, nếu chúng ta tu Chánh Niệm Tỉnh Giác chúng ta tu có một phía là chúng ta giữ cái tâm mình ở trên Chánh Niệm Tỉnh Giác thì chúng ta không triển khai được cái trí tuệ thì chúng ta khó mà một đời sống mà bình thường cũng như mọi người thì chúng ta khó mà có thể ngăn chặn mà diệt ác pháp được. Cho nên trong bài Tứ Niệm Xứ thì chúng ta thấy rõ ràng là Đức Phật dạy *“trên thân quán thân để khắc phục tham ưu, trên tâm quán tâm để khắc phục tham ưu”*. Nghĩa là có cái niệm nào mà nó làm cho tâm chúng ta bị chướng ngại thì chúng ta sẽ cố gắng khắc phục cái niệm đó thì phải khắc phục bằng cái trí tuệ chúng ta,

tức là bằng cái trí kiến của chúng ta, nhưng mà cái người liệt tuệ họ không biết đâu họ khắc phục, cho nên làm sao mà họ đẩy lui được chướng ngại trong đó, trong tâm của họ.

Cho nên cái học Phật pháp là phải học Định Vô Lậu mà lợi ích rất lớn tạo cho chúng ta có cái trí kiến giải thoát, tức là cái trí tuệ của chúng ta, trí tuệ của ý thức chứ không phải là trí tuệ của Tam Minh, ở đây chúng ta nói cái trí tuệ của ý thức, nhưng mà cái trí tuệ nó phải là chánh kiến, chứ còn nếu mà chúng ta học đời chúng ta cũng có sự hiểu biết này nọ kia đủ thứ nhưng mà nó đâu có chánh kiến, cho nên cái trí tuệ của chúng ta triển khai đó là cái chánh kiến, cho nên lớp Chánh kiến, Bát Chánh Đạo thì cái lớp Chánh kiến. Vì thế mà chúng ta phải triển khai ráng cố gắng mà học tập.

Nhưng tại sao chúng ta lại thấy trong thời Đức Phật đâu có giấy, đâu có mực mà tại sao các ngài lại có trí tuệ. Như chúng ta biết rõ ràng là các bậc có trí tuệ như ông A Nan là bậc đa văn, tức là phải có trí tuệ, ông Đức Phật nói đâu là ông nhớ đó không sót như là một cái máy cassette, nghĩa là lúc nào Đức Phật nói bài kinh nào là ông nhớ

hết, không có bài kinh nào ông sót không lưu, cho nên ông như là cái máy. Đó là trí tuệ, mình phải phân biệt cái người u tối với người thông minh khác nhau. Cái người mà học hành đọc không thuộc nhưng họ rất thông minh, cái gì họ cũng thấy họ sáng, cái đó gọi là trí tuệ chứ không phải liệt tuệ.

Còn cái người mà không có hiểu gì hết, không có thông minh, không có sáng suốt gì hết thì cái người đó gọi là liệt tuệ. Còn cái người nhớ dai khác nữa, phải phân biệt, cái người thông minh khác, cái người nhớ dai khác, cái người đọc qua rồi mà nhớ, không phải nhớ là thông minh đâu, mà tại vì trí nhớ của người ta đó. Còn cái người thông minh chuyện chưa có xảy ra người ta đã biết, hiểu biết gọi là cái người thông minh.

Cũng như ông thầy ông cho một cái luận đề, thì cái người thông minh họ nhìn vào cái đề tài đó cái là họ biết phải làm cái gì, là cái đó là người thông minh, còn cái người mà mình học rồi mình mới hiểu biết, còn chưa học mình không hiểu biết thì mình chưa phải là thông minh, còn mình học mình nhớ cũng chưa phải hiểu biết, chưa phải thông minh mà là nhớ dai, cái người nhớ dai, mình phân biệt điều đó. Có nhiều người nói tới nói

lui nói hoài mà họ không hiểu đó là liệt tuệ, cái người mà liệt tuệ là cái người tu không được. Còn cái người nói một lần người ta nhận ra được, người ta hiểu rồi người đó thông minh. Còn cái người mà người ta chưa nói ra, mọi vấn đề xảy ra người ta nhìn vào người ta thấy, người ta hiểu biết người đó quá thông minh.

Cho nên có trong cái thời tuổi trẻ của Thầy đi học có một người rất thông minh, có một người bạn rất thông minh, cái ông thầy ông cho một cái bài tính ở trên bảng, chưa giảng, mà cái anh này anh làm được cái bài đó liền, người đó thông minh rất là thông minh. Cũng như chúng ta gọi là những người thần đồng, là người thông minh. Nhưng mà cái thông minh đó từ đâu mà có mấy con biết không, từ huân cái đời trước, nếu mà không huân đời trước thì đời nay nó không thông minh. Cho nên nhân quả mà, nhân mình huân cái sự hiểu biết đó, bây giờ cái sự hiểu biết đó nó sẽ nằm sẵn trong con người của mình rồi, người ta chỉ cần khai một cái là người ta đã biết, đó là cái thông minh. Còn cái người đọc qua một cái thuộc liền thì cái người đó trí nhớ, như Dương Tu trong cái thời của Tam quốc, ông ta chỉ cần đọc qua

một cái thì ông thuộc lòng hết, không có cái chỗ nào... Thì đó là những người trí nhớ dai, còn cái người thông minh nó khác.

Cho nên ở đây, Đức Phật dùng “liệt tuệ” là cái người giải thích mà cũng không hiểu, thì ở trong số chúng ta có những người qua những cái bài viết thì trong số huynh đệ chúng ta cũng có người liệt tuệ đến mức độ mà Thầy không biết họ làm gì, họ viết đầu đầu không à. Thành ra, đó là những người rất khó, rất khó tu, nhưng Thầy cũng giúp đỡ họ để được giải thoát.

Cho nên trong cái vấn đề mà tu học của chúng ta, thì chúng ta nên nhớ rằng trí tuệ chúng ta rất cần thiết, và người có bệnh đau nhiều là rất khó tu lắm, cái người mà xảo trá thì rất khó tu. Cho nên Đức Phật trong bài kinh Bồ Đề Dương Tử thì Đức Phật nói người gian xảo, xảo trá, họ khó bỏ tánh đó, khó bỏ cho nên họ khó tu lắm.

Thầy cũng trả lời cho một huynh đệ đã hỏi về thời Đức Phật có nhiều người người ta chỉ tu không mà không có tư duy suy nghĩ, nhưng mà người ta vẫn chứng đạo như ông Châu Lợi Bàn Đạc, ông Châu Lợi Bàn Đạc thuộc về cái loại thông minh, nhưng mà cái

trí nhớ của ông kém cho nên ông đọc bài kệ hoài không có thuộc, ông rất thông minh, cho nên Đức Phật người dạy ông cách thức quét tâm, cách thức quét tâm tức là tu Tứ Niệm Xứ, mà Tứ Niệm Xứ mà không thông minh thì những cái niệm mà trên nó xảy ra trong tâm ông ta mà ông không thông minh, ông quét kiểu mà ức chế tâm thì đương nhiên ông không thành tựu Tứ Niệm Xứ được. Cho nên phải thông minh lắm, mà thông minh thì cái niệm đó thì ông thấy à đây là ác pháp rồi cho nên ông diệt, ông không cần học, học không thuộc, ông đọc kệ không thuộc mà ông thông minh, cho nên vì vậy mà ông tu Tứ Niệm Xứ, ngay đó Đức Phật dạy tu Tứ Niệm Xứ.

Còn chúng ta bây giờ đó, chúng ta muốn tu Tứ Niệm Xứ thì chúng ta phải triển khai được tri kiến của mình, từng niệm của mình, cho nên từng cái niệm đó thí dụ như bây giờ đó, đường đi của nhân quả mà thì nó có thân hành, khẩu hành và ý hành, mà cái ý hành chúng ta nó khởi ra niệm mà chúng ta không thông minh thì coi như là chúng ta bị ức chế nữa rồi. Còn chúng ta thông minh chúng ta phải quán xét suy tư chúng ta thấy rõ cái mặt thẳng này là ác pháp rồi, không

chơi nó được phải diệt nó chứ không liệt tuệ. Mình ngăn chặn, ngăn ác diệt ác pháp bằng trí tuệ tri kiến của chúng ta thì tức là tâm của chúng ta sẽ thanh tịnh, và như vậy Tứ Niệm Xứ của chúng ta mới sung mãn được.

Cho nên đệ tử của Phật, đệ tử xưa của Đức Phật không có làm bài nhưng họ rất thông minh, như ông A Nan, ông Xá Lợi Phất,... Nói chung là mọi người đệ tử của Phật, mà đều theo Phật thì một số đệ tử rất thông minh, dù là cư sĩ như Visaka, như ông Visaka cũng là thông minh, ông hỏi nhiều câu hỏi, với bà Dhammadinna, một cách rất là tuyệt vời đó, Đức Phật nói ta cũng chỉ trả lời như bà Dhammadinna mà thôi. Thế thì chúng ta thấy trong cái thời Đức Phật có nhiều người rất là thông minh, chứ không phải là không thông minh.

Còn bây giờ chúng ta làm bài tức là quán xét, mà quán sai không đúng thì sao được gọi là Thiền quán, sao được gọi là trí tuệ. Lại nữa nhiếp tâm không vô thì sao được gọi là Định tĩnh, nghĩa là chúng ta thấy hai phần tu chúng ta rất rõ ràng, về cái phần quán thì chúng ta suy tư nó không sâu, nó lộn xộn thì không thể nào gọi là trí tuệ được, mà về cái phần mà quán, mà quán sai thì

làm sao gọi là thiền quán được, đó là những điều kiện của đạo Phật đã xác định được cho chúng ta thấy như vậy. Còn nhiếp tâm thì lại nhiếp tâm không vô, một phút mà vẫn có niệm, tức là nhiếp không được thì sao gọi là Định tĩnh?

Lại nữa giới luật thì giữ gìn không trọn vẹn sao được gọi là Giới sanh Định? Đó là những câu hỏi để Thầy đặt mà thấy được trong cái thời của Đức Phật, những đệ tử của Đức Phật không viết, không này kia nhưng mà người ta quá, nhờ cái sự hướng dẫn của Phật trong cái thời Đức Phật, nhưng mà những bài kinh để chỉ dạy mà Đức Phật tận tình cặn kẽ thì không nói ra, chỉ nói ra những cái đại khái thôi, còn đi vào những chi tiết khi một người đệ tử mình trí tuệ không có hiểu biết thì chắc chắn, theo Thầy thấy Đức Phật muốn cho đệ tử của mình tu chứng thì ngài cũng phải giải thích từng chút thông thảo ngài để đệ tử của mình, thì những người trong thời Đức Phật thì cũng chẳng như, chẳng khác gì những người chúng ta hiện giờ, cũng có người vậy, kẻ khác, cũng có người thông minh, kẻ không thông minh, chứ không phải toàn bộ con người ngày xưa thông minh hết đâu, theo Thầy thấy cũng

không phải thông minh hết. Nhưng mà vì cái sự tận tình của Đức Phật, vì không có giấy, không có bút mực viết như chúng ta bây giờ, vì vậy mà Đức Phật trao cho họ, dạy cho họ bằng những ngôn ngữ nói dạy bảo cho họ từng chút để họ hiểu.

Cũng như bây giờ, Thầy nói Đường đi của nhân quả con người, Thầy nói Thập thiện, nhưng mà bây giờ các con thấy người ta nói kinh Thập thiện mà người ta không nói đường đi của nhân quả, nhưng Thầy tin rằng trong thời Đức Phật thì Đức Phật những người đệ tử của mình không hiểu đường đi của nhân quả. Khi dạy những người đệ tử của mình quán về nhân quả thì chắc chắn Đức Phật sẽ nói rất rõ, nói rất rõ Thập thiện, Thập ác là đường đi của nhân quả con người, thì chắc chắn Đức Phật nói. Nhưng mà những điều này tại sao người ta không ghi, tại vì người ta chỉ nghĩ Thập thiện, Thập ác mà thôi, người ta thấy tạm thấy ghi như vậy là đủ, nhưng mà về chi tiết thì người đệ tử của mình mà không hiểu thì đến xin Phật con không hiểu đường đi nhân quả như thế nào? Thì Đức Phật mới nói đây là Thập thiện, Thập ác. Mà Đức Phật đã có bài kinh giảng về Thập thiện rồi, thì giảng

về cái bài kinh Thập thiện nhưng mà nhắc người đệ tử của mình thì triển ý của người đệ tử của mình họ hiểu ngay liền là đường đi nhân quả là phải Thập thiện, Thập ác. Từ đó, họ suy nghĩ về thiện ác của thân, về thiện ác của khẩu, về thiện ác của ý, thành ra nó rõ ràng cụ thể, nó làm sao nó lệch được, nó xoáy vô được đúng cái đề rồi, còn nếu mà không nhắc như vậy, không nhắc Thập thiện, Thập ác như vậy thì cứ nghĩ đó là bài kinh Thập thiện, Thập ác, chứ có ai biết đó là đường đi nhân quả.

Kinh sách nào Đức Phật cũng dạy đệ tử của mình như vậy, và người thời Đức Phật cũng đâu phải là người nào cũng thông minh, nghe nói là đường đi của nhân quả của con người là biết ngay Thập thiện, Thập ác liền sao. Sự thật ra trong số người ngồi trước mặt Thầy, nếu mà Thầy không nói Thập thiện, Thập ác thì cũng chỉ có một hai người hiểu chứ chưa chắc là đã hết phải không mấy con? Đâu phải chuyện dễ đâu. Đó là cái chuyện trước mắt của mình, cái chuyện mình có học rồi chứ không phải mình không học, nhưng mà để mà hiểu cho nó thông suốt, hiểu cho rõ lý để biết đường đi của nhân quả, nếu mà không có một vị thầy

gợi ý, thì cái số đông người làm sao hiểu, làm sao hiểu được, thì mấy con sẽ viết bài chứng minh. Khi mà Thầy đưa ra Thầy chưa có nhắc mấy con biết thì mấy con viết nó sẽ không có đúng, nó không xoáy vào đường đi của nhân quả. Và nếu Thầy không nhắc mấy con mà nêu ra một cái ví dụ cụ thể của cuộc đời có một sự kiện xảy ra do cái hành động đó bằng thân, bằng miệng, ý, tạo ra quả khổ đau cho mình, cho người thì mấy con sẽ viết cái bài gợi như là mấy con viết luận, như vậy nó làm cho không áp dụng vào đời sống rất khó, nó trở thành cái bài lý thuyết suông để nói về vấn đề thân hành nhân quả mà thôi, thì nó làm chúng ta không có ý niệm cụ thể cho đời sống chúng ta, nhân ác thì quả khổ như thế nào, nhân thiện thì phước báu như thế nào. Chúng ta nói bằng lý thuyết nói nghe thì cũng có lí nhưng mà nó không bằng thấm thía hơn là chúng ta đưa ra một mẫu chuyện xảy ra,, có sự đau khổ như vậy để làm cho chúng ta thức tỉnh dễ dàng, gợi là áp dụng vào đời sống, nhân quả áp dụng vào đời sống, nó thực tế. Mà khi chúng ta suy tư chúng ta tìm kiếm được những mẫu chuyện chúng ta nói ra những điều kiện đó nó làm cho chúng ta có cái nhìn thấu suốt được cái

lý nhân quả. Từ đó về sau, chúng ta cố gắng chúng ta khắc phục mình, khi mà viết ra được thì Thầy nghĩ rằng mấy con không thể nào mà làm lạc để cho mình có những hành động đó đem đến sự tai hại cho mình, cho người.

Còn làm bài là quán xét, tức là mình làm cái bài là mình sẽ tư duy suy nghĩ nhiều lắm, rồi nó có cách thức nữa, phải sắp xếp cái nào ở trước, cái nào ở sau nữa, bởi vì làm mà. Còn cái mình nói, mình tư duy, mình suy nghĩ, mình không có sắp xếp, nhưng mà khi mình viết ra mình phải có sắp xếp, thứ tự cái trước, cái sau, cho nên nó còn cẩn thận kĩ lưỡng hơn nữa. **Cho nên cái viết ra bài làm tri kiến của chúng ta nó có sự sắp xếp và đồng thời nó làm cho chúng ta hiểu rất rõ, nó giúp cho tri kiến chúng ta càng ngày càng thông suốt hơn. Quan sát thông suốt các pháp như thật, thông suốt các pháp như thật thì mới không dính mắc, nghĩa là mình thông suốt các pháp như thật thì không bao giờ các cái pháp mà nó gọi cái dục thì chúng ta không bị dính mắc, không dính mắc mới gọi là xả tâm ly dục, ly ác pháp. Nhờ cái tri kiến của mình nó thông suốt cho nên nó biết,**

à cái này đó nó cái dục.

Thí dụ như bây giờ một cô phụ nữ đi ngang qua, một người phụ nữ rất đẹp họ đi ngang, nhưng chúng ta đã biết cái nhân quả của người phụ nữ đó sẽ lôi cuốn chúng ta đi đến nỗi khổ như thế nào, do đó khi nhìn thấy thì chúng ta không bị cám dỗ, tức là chúng ta không bị, bị những cái sắc của cô ta lôi cuốn chúng ta. Do đó, chúng ta không bị dính mắc, mà không bị dính mắc tức là xả tâm ly dục ly ác pháp. Các con thấy rõ không? Nếu mình không thông suốt. Ôi cha! Cô ta đẹp quá! Thì nó gọi cái lòng dục của chúng ta lên, rồi chúng ta từ đó chúng ta dính mắc.

Cho nên **khi quán xét thông suốt thì áp dụng vào sự sống mà tâm thì không bị chướng ngại của các pháp thì mới gọi là tâm vô lậu, tâm vô lậu thì mới được gọi là tâm bất động, từ cái chỗ đó nó đi đến bất động tâm, nó không có bị cám dỗ, nó không bị ác pháp tác động, cho nên tâm chúng ta bất động.** Vì vậy mà, cái Định Vô Lậu, từ chúng ta có đủ phương tiện giấy, mực, rồi chúng ta lại làm những cái bài này, buộc lòng **cái Định Vô Lậu rất là tuyệt vời, giúp chúng ta sống một đời sống rất**

là bình thường, không cần Thiền định mà tâm bất động được giải thoát, một bài pháp học rất thực tế, cụ thể. Cho nên Đức Phật nói Chánh kiến, lớp chúng ta học là lớp Chánh kiến, giúp chúng ta thấy mọi vật trong chánh kiến, không bị say đắm, không bị tham dục, không bị ác pháp tác động, nó làm chúng ta càng lúc càng được giải thoát, càng ngày càng ác pháp không tác động được vào thân tâm chúng ta nữa.

Ngày xưa, ông Châu Lợi Bàn Đạc tối dạ học không thuộc bài nhưng rất thông minh cho nên Đức Phật dạy ông quét tâm, tức là tu Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ là ngồi tu nhiếp tâm, tức là tu tâm xả Tứ Vô Lượng Tâm đó, thì tu Tứ Niệm Xứ là tu tâm xả, nó xả của thân là nó xả những cái đau khổ trên thân; nó xả của tâm là nó xả những cái niệm của tâm, cái cảm thọ của tâm; nó xả các pháp là nó ngăn chặn các pháp, nó giữ hạnh độ cư trợn vẹn để nó ngăn chặn các pháp không cho xâm chiếm vào mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của nó. Đó là cái pháp Tứ Niệm Xứ.

Tứ Niệm Xứ phải tu bằng tri kiến giải thoát, tri kiến giải thoát là tri kiến nhân quả, tri kiến các pháp vô thường, tri kiến Thập Nhị Nhân Duyên.

Ở đây, các con thấy phân việc, ở đây chúng ta sẽ học tu quán tất cả các pháp, mà ở đây Thầy nói **tu Tứ Niệm Xứ thì phải bằng tri kiến giải thoát, mà tri kiến giải thoát thì nó là tri kiến nhân quả, tức là cái tri kiến phải hiểu thông suốt của nhân quả. Rồi cái tri kiến các pháp vô thường, nghĩa là phải hiểu cho thật rõ các pháp trên thế gian này đều là vô thường. Rồi cái tri kiến Thập Nhị Nhân Duyên, nghĩa là chúng ta phải quán về Thập Nhị Nhân Duyên để cái sự hiểu biết về tri kiến nhân duyên, chứ không khéo chúng ta quán nhân quả cái lời Thập Nhị Nhân Duyên ra mà quán thì nó sai, bởi vì Thập Nhị Nhân Duyên là cái duyên hợp để tạo thành cái thế giới quan của chúng ta. Thật sự ra, các pháp nhân quả nó đều có liên hệ với các pháp này hết. Cho nên, không khéo thì chúng ta lấy nhân quả mà làm, lấy Thập Nhị Nhân Duyên mà làm nhân quả, hoặc là lấy thân ngũ uẩn mà làm nhân quả thì chúng ta không xoáy vào đề tài chính của mình thì không được.**

Cái mục đích của Thập Nhị Nhân Duyên là mục đích Đức Phật nói lên cái vũ trụ quan, thế giới đau khổ của con người, chứ không phải nói cái thế giới mênh mông

đại hải, mà chỉ nói cái thế giới duyên hợp của Thập Nhị Nhân Duyên. Để sau này tới bài đó Thầy sẽ dạy cho mấy con làm, nếu không có những tri kiến này thì quét tâm bằng gì? Nếu mà chúng ta không có cái tri kiến hiểu biết này thì lấy cái gì mà quét tâm chúng ta được. Đó là cái mà chúng ta phải hiểu. Còn chỉ có tác ý suông thì bị ức chế, nếu mà chúng ta tác ý để mà ngăn những cái niệm tức là vọng tưởng, còn chỉ tác ý suông thì bị ức chế vọng tưởng, ức chế vọng tưởng sẽ bị rơi vào tưởng định, nó là cách thức chúng ta tu sai cho nên hầu hết hiện giờ các tu sĩ mà đang nỗ lực tu chỉ cần lệch một chút là sẽ lọt vào cái sự tu sai đó.

Định Vô Lậu là thiền quán, cái định mà chúng ta tu gọi là Định Vô Lậu, đó là thiền quán, nó không phải là thiền chỉ. Nếu không tu Định Vô Lậu thì làm sao được gọi là Chánh kiến, Chánh kiến có nghĩa là thấy đúng mọi vật, mọi pháp như thật, nếu không làm bài hay xét, hay quán xét thì làm sao hiểu được các pháp, không hiểu được các pháp như thật thì làm sao gọi là Chánh kiến. Người tu theo Phật giáo đều là những người thông minh, chứ không phải là những người u tối, nghĩa là người u tối rất khó tu. Cho nên, cái

người mà liệt tuệ là người khó tu, trong năm điều khó tu mà khi Đức Phật nói giải thích cho Bồ đề Dương Tử.

Cho nên, điều cần thiết là chúng ta phải hiểu: **thứ nhất là không có lòng tin là chúng ta tu theo đạo Phật không được; người mà nhiều bệnh quá thì tu theo đạo Phật rất khó**, cũng khó tu lắm, nghĩa là nay đau bệnh này, mai đau bệnh khác rất khó tu; **người gian trá, xảo trá thì cũng rất khó tu; người biếng nhác, lười biếng thì rất khó tu, người mà tối ngày cứ ăn với ngủ không thì người đó hông tu được**. Cho nên ở đây Thầy quan sát người nào ngủ nhiều Thầy biết người đó hông tu được, hông làm sao mà người đó tu được, cho nên cái khó khăn là cái chỗ mà cái người lười biếng, mà lười biếng thì nó hiện qua cái tướng ham ngủ, chứ không có gì khác; **và cái người liệt tuệ là cái người đó quá u tối, không có thông minh, không có sáng suốt, cho nên người đó cũng khó tu**. ó là những cái điều cần thiết cho chúng ta học tập để mà chúng ta biết được con đường của đạo Phật.

Cho nên, **đạo Phật là đạo trí tuệ, trí tuệ tức là tri kiến của chúng ta có sự hiểu biết**, chứ còn cái trí tuệ Tam Minh thì đạo

Phật không có cần thiết. Bởi vì, **Đức Phật dạy làm sao cho chúng ta tu tập sống một đời sống bình thường, không có ở trong trạng thái định nào hết, mà ác pháp tác động không được, tất cả những vật chất, những điều cảm dỗ không cảm dỗ được người đó thì nó phải bằng tri kiến, tức là Định Vô Lậu, chứ không có gì khác. Chỉ tu Định Vô Lậu chúng ta đã được giải thoát hoàn toàn, đem lại sự bình an cho chúng ta rất rõ ràng, cụ thể.**

Cho nên, **cái Định Vô Lậu là định rất cần, bởi vì mục đích của đạo Phật là tu Định Vô Lậu, làm cho hết lậu hoặc, mà nó vô lậu, cái Định Vô Lậu nó làm cho chúng ta hết lậu hoặc, thì đó là điều cần thiết cho chúng ta học và tu tập.**

Thì trong thời Đức Phật đó, Thầy thiết nghĩ Đức Phật đã nêu ra tám cái lớp học, ba cấp như vậy là một chương trình đào tạo mới được gọi là chân lý, tức là sự thật, cái sự thật chứ không phải cái bài để tự học. Vì vậy, mà trong thời Đức Phật mà Đức Phật hướng dẫn người tu, chắc chắn là Ngài dạy rất kĩ. Cho nên, cái số người đạt quả A La Hán không phải ít. Có nhiều người trí tuệ thông minh, vừa nói rồi thì hiểu rồi. Như La

Hầu La, vừa nói rồi thì ông ta bỏ đi về. Như một vị cư sĩ, một vị ngoại đạo đến hỏi Phật, Phật nói “*cái thấy, cái biết, cái nghe không phải là của ông*”, thì người ta nghe người ta hiểu rồi. Cho nên, khi mà bị một con bò nó đụng ông ta chết, các vị tỳ kheo hỏi lại Phật: sau khi được nghe pháp Phật thì ông ta sẽ sanh về đâu? Đức Phật nói vào Niết Bàn. Tức là, ông đã chứng được Pháp nhãn thanh tịnh, ông đã hiểu quá rõ. Cho nên, chúng ta nếu mà nói vắn tắt như vậy, mà nếu mà chúng ta không đủ sự thông minh thì chúng ta chưa hiểu, chúng ta chưa hiểu, mà chưa hiểu thì được Đức Phật giải thích, cho nên có những bài kinh giải thích cho chúng ta hiểu. Vì vậy mà sự hiểu biết giúp cho chúng ta rất lớn trên con đường tu tập.

Hôm nay, Thầy biên giáo pháp của Phật, sự thật ra thành chương trình giáo dục đào tạo thật sự, nhưng giáo án được soạn thảo trong đầu của Thầy, để mà Thầy biết bài nào cho dạy trước, bài nào cho dạy sau.

Nhưng dù sao Thầy cũng còn thiếu, là vì phải có một thời gian ngồi lại ghi chép, ghi chép lịch sử đời sống của Đức Phật thì mới bắt đầu vô, mình tu theo đạo Phật mình không hiểu lịch sử của Đức Phật, không

hiểu cái lịch sử của Đức Phật thì tu theo đạo Phật để làm gì? Biết đâu? Nhưng mà phải hiểu đời sống của Đức Phật chứ không phải hiểu lịch sử suông, ở đây nó có khác. Bởi vì, hiểu đời sống của Đức Phật chúng ta mới noi gương người mà chúng ta tu tập, chúng ta làm giống như người, thì đó là một cái ý của Thầy, đó là một cái giáo trình, giáo án để mà chúng ta tu tập để đạt được sự giải thoát. Nhưng vì, không có thời giờ để mà ghi lại lịch sử, và cái lịch sử mà được ghi lại thì không chính xác.

Nếu chúng ta cứ dựa vào lịch sử mà ghi của Bắc Tông, của Nam Tông thì chúng ta sẽ ghi không đúng ngày giờ với nhau, thì cái sự đó sai lệch. Cho nên, nếu mà muốn ghi được cái giáo trình mà tu tập lịch sử của Đức Phật thì ít ra chúng ta cũng có năm ba người tu chúng A La Hán. Đồng thời, chúng ta nghiên cứu lại, dùng Tam Minh mà nghiên cứu lại lịch sử của Đức Phật, như Đức Phật sanh ra như thế nào, tu hành như thế nào, rồi cái đời sống của Đức Phật như thế nào, chúng ta quan sát về những hình ảnh đó nó còn lưu lại ở trong không gian dù cách đây mấy ngàn năm vẫn còn, chúng ta dùng Tam Minh mà chúng ta trở về cái thời gian quá khứ đó,

chúng ta sẽ thấy lại những cái hình ảnh, cái đời sống của Đức Phật như vậy, và đồng thời tu hành như vậy, sống khi mà hướng dẫn chúng tỳ kheo tu tập như vậy, hàng ngày Đức Phật sống như thế nào, thì lúc bấy giờ chúng ta ghi lại cái lịch sử đời sống của Đức Phật nó rất cụ thể, rõ ràng.

Nhưng một mình Thầy chưa đủ chứng minh điều đó, cho nên nếu mà thầy viết ra mà không có cái bài kinh nào chứng minh thì họ chỉ nói Thầy đặt, Thầy đặt điều “Bây giờ Thầy sống sao thì Thầy đặt điều như vậy”. Do đó, nó làm cái lời nói của Thầy nó không có giá trị.

Cho nên, Thầy mong rằng có những người tu xong rồi, Thầy trò hợp nhau chúng ta ghi lại lịch sử đời sống của Đức Phật, thì cái này là cái hay nhất, cái này là cái hay nhất để lại cho đời sau biết được cái gương hạnh của một bậc vĩ nhân, ân nhân của loài người.

Vì vậy mà hôm nay Thầy nhắc đến một cái phần nữa để chúng ta biết là nó quan trọng, cái phần nữa, là ở đây vốn tu tập về đạo đức nhân bản, nhân quả, sống không làm khổ mình, khổ người. Cho nên,

những cái lớp học của đạo Phật rất rõ ràng từ Chánh kiến, Chánh Tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng, Chánh tinh tấn, Chánh niệm, Chánh định rất rõ ràng, không bao giờ có nói thần thông trong này. Nếu ai mà bảo rằng Thầy thể hiện thần thông thì người đó sẽ theo Thầy tu, thì Thầy xin người đó hãy qua bên Tây Tạng, ở bên đó người ta đang luyện tập thần thông.

Có một câu chuyện ở bên Tây Tạng là một vị sư tên là **Milarepa**. Người này tu tập để thị hiện thần thông bay ở trên trời. Còn chúng ta ở đây không phải là những người luyện tập thần thông. Cho nên, vì vậy mà chúng ta học đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Còn thần thông chẳng qua là chúng ta chỉ khi mà tâm chúng ta thanh tịnh, chúng ta muốn có đủ cái năng lực để làm chủ sự sống chết, để bước chân vào cái ngưỡng cửa của Thiên định, tức là Tứ Thánh Định thì chúng ta thử coi, thử coi thân cái lực nội lực của chúng ta có đủ sức nâng chúng ta lên cao một chút không, thì chúng ta ra lệnh nó xem coi nó có được không, khi tâm chúng ta nó hoàn toàn thanh tịnh.

Thầy nói tâm chúng ta hết tham, sân, si rồi, thì cái mục đích giải thoát là chúng ta

đã đạt được rồi, thì bắt đầu bây giờ chúng ta thử cái năng lực của tâm thanh tịnh của chúng ta, chứ không phải chúng ta luyện tập thần thông, chúng ta thử thôi, thì coi thử coi ra lệnh thân chúng ta phải bay lên, nâng lên cao một thước thì chúng ta thấy thân chúng ta nâng cao lên một thước là biết mình đã nhập được bốn thiền, bốn thiền là phải có năng lực đó, cho nên mới có Định Thần Túc, mới có cái bài Tứ Thần Túc, thì cái Định Thần Túc đó nó mới giúp chúng ta nhập các định, chứ không phải chúng ta ngồi thiền nhập định được, mà chúng ta phải có Định Thần Túc, Định như thần thì chúng ta mới nhập các định. Do như vậy mới xác định được con đường của đạo Phật đi từ thấp đến cao, chưa có định mà ngồi thiền nhập định là định gì? Phải có Định Thần Túc, mà muốn có cái lực Định Thần Túc, chúng ta thử Dục Như Ý Túc chúng ta sai được không. Bởi vì, nó có cái Dục Như Ý Túc, Dục Thần Túc muốn là phải làm được, bây giờ muốn cái thân của mình nâng lên một thước, mà nó nâng lên một thước tức là chúng ta có Dục Như Ý Túc, mà nếu chưa có thì chúng ta biết rằng tâm mình nó còn có phần vi tế nào đó chưa thanh tịnh trọn vẹn, chưa có.

Thì chúng ta hãy ở trên Tứ Niệm Xứ mà làm cho nó sung mãn, làm cho nó tích tập hơn nữa, để rồi nó sẽ có cái Thần túc này. Cho nên, chúng ta không quan trọng cái vấn đề này, chúng ta không tu tập thần thông này, mà mục đích chúng ta đạt tâm vô lậu mà thôi, đạt tâm vô lậu. Nghĩa là chúng ta dùng tri kiến của chúng ta quét sạch tất cả những tham, sân, si chúng ta ra khỏi là đủ cho chúng ta rồi, chúng ta không cần vấn đề đó. Nhưng chúng ta thử coi cái năng lực của tâm thân chúng ta có hay không, thì chúng ta dùng pháp Như Lý Tác Ý mà chúng ta tác ý, bảo ra lệnh liền *“thân này phải nâng lên một thước”*, thì thân bay lên một thước nó ngồi xếp bằng, nó bay lên một thước thì đó là chúng ta có Thần túc. Còn nếu mà không thì chưa có thì chúng ta cũng thanh tịnh, chúng ta cũng mãn nguyện. Nhưng chúng ta vẫn tiếp tục phải nghĩ rằng chưa có Thần túc tức là còn một mầm móng của tham, sân, si, dù rất nhỏ.

Cho nên, có Thần túc nó mới có, Thầy có nghe cái Tam Minh không, cái cuối cùng của mình là Lậu tận minh, Lậu tận minh là lậu hoặc nó tận cùng nó không còn nữa rồi, thì nó mới chấm dứt hoàn toàn không

còn nghiệp tái sanh luân hồi nữa, còn một chút xíu cho nên Tứ Thần Túc không thực hiện thì Lộ tận minh không có, mà Lộ tận minh không có thì cái mầm còn tái sanh chứ chưa hết, tức là mầm tham, sân, si còn, mặc dù cái mầm đó có một chút xíu như đất ở trong móng tay của Thầy, thì chúng ta chưa hoàn thành con đường tu chúng ta, tức là chưa chấm dứt tái sanh đâu, chúng ta chỉ hưởng được phước báu, phước báu trong cái muội lược của tất cả nhân quả, nhưng cái mầm nó còn chưa quét ra, thì một ngày nào đó hết hưởng những phước báu, thì chúng ta phải trở lại tái sanh luân hồi vì mầm tham, sân, si còn.

Thầy nói cận kề để thấy biết được con đường tu của chúng ta thế nào là tốt ráo, thế nào là chưa tốt ráo. Cho nên khi tâm chúng ta hoàn toàn thanh tịnh, sung mãn, không phóng dật thì chúng ta trắc nghiệm lại mình coi thần lực của mình có đủ chưa? Điều đó là điều quý thầy phải trắc nghiệm hết, chứ không phải chúng ta tu, mà chúng ta chỉ sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người, mà không đủ để chấm dứt tái sanh luân hồi, chỉ còn một chút nữa mà chúng ta không trắc nghiệm thì chúng ta mãi nguyện

ngay từ chỗ tâm chúng ta không làm khổ mình, khổ người. Sống trọn vẹn đạo đức thì chúng ta như vậy nó cũng đủ cho chúng ta rồi, nhưng chưa hẳn đâu, chưa hẳn. Vì vậy mà chúng ta cố gắng hơn nữa.

Cho nên Thầy nhắc nhở kĩ lưỡng, vì vậy tất cả những điều mà Thầy dạy là đem lại sự lợi ích cho mấy con thiết thực, phải cố gắng, cố gắng mà tu tập.

Ở đây Thanh Quang có ghi cho Thầy những cái điều thưa hỏi. Thì tất cả những vật dụng tứ sự, ở trên con kể cho Thầy thì con đều giữ để tạm sống, chỉ bấy nhiêu đó đủ rồi con không cần thêm nữa. À Thanh Quang nên nhớ những lời Thầy dạy, đó là cái điều kiện cho đời sống của con, tạm đủ cho con. Cho nên, vì vậy mà từ đây về sau mình không cần thêm nữa, nó đủ cho tứ sự, ai có cho thêm thì xin từ chối, đừng nhận nữa. Để cho mình giữ trọn vẹn cái hạnh tu tập của mình.

Sự thật mấy con hỏi Thầy đều là những cái điều tốt, điều tốt, mấy con cứ cái gì mấy con không hiểu thì mấy con hỏi Thầy để mấy con hiểu, hiểu để mà tu tập. Như những cái lời mà Pháp Ngộ hỏi Thầy, thì đó là những

cái điều mà Thầy đã trả lời cho con để con hiểu rằng cái Định Vô Lậu rất là quan trọng. Trong thời Đức Phật không có, nhưng mà Thầy thiết nghĩ qua câu hỏi của con để làm sáng tỏ được, để làm sáng tỏ được cái sự tu tập của các con. Là vì thời của Đức Phật giảng như vậy, chúng ta thấy toàn là văn nói. Cho nên thậm chí như dù là Tạng kinh đó có sửa nhiều để trở thành văn viết, nhưng vẫn còn cái dạng của văn nói. Và đồng thời, những cái điều kiện của Đức Phật mà kêu từng người để đến dạy thì làm sao ông A Nan nghe mà kết tập mấy con.

Như bây giờ, các con sai, Thầy chỉ gửi giấy cho các con biết là Thầy sẽ mời các con đến Thầy dạy cho các con, thì ông A Nan có chỗ đó được không? Các con hiểu cái điều đó. Cho nên Đức Phật ngày xưa cũng thương, thương các con, thương đệ tử của mình, cũng như Thầy hiện giờ thương như vậy, thì chắc chắn là giúp đỡ cho đệ tử của mình. Như các con nghe câu chuyện của ông Châu Lợi Bàn Đạc gì! Đức Phật đi ngang qua cái thất của ông Châu Lợi Bàn Đạc ở, ông ta bị cái người anh của ông ta, người anh cũng đi theo tu, rồi mới dạy ông ta, tìm ông ta, mới cho ông ta học cái bài kệ. Ông

đọc hoài không thuộc, rồi cái ông anh ông dọn bài ông hồng thuộc, ông hồng thuộc cho nên ông anh ông nói: “Mày ngu quá, mày tối quá, thôi mày đi về đi, chứ mày tu hành cái gì. Mày ở đây, mày làm tao cực quá. Dạy mày có bấy nhiêu, mày không có thuộc”. Đó là cái ông anh của ông Châu Lợi Bàn Đạc, ông rầy ông em. Thì khi mà rầy vậy, thì cuối cùng ông thấy mình tối tâm quá, ông anh nói như vậy, ông thấy tủi thân quá ông khóc. Nhưng không ngờ ông Phật đi ngang qua nghe tiếng khóc của ông Châu Lợi Bàn Đạc. Các con hiểu, bởi vì cái số chúng đông quá chứ đâu phải ít, nhưng mà Đức Phật đều đi quan sát coi chúng Tỳ kheo tu hành ra sao? Cho nên đi ngang qua thất của ông Châu Lợi Bàn Đạc nghe tiếng khóc. Cho nên Đức Phật mới vào thất mới gọi ông Châu Lợi Bàn Đạc hỏi: “Sao con lại khóc?”. Ông Châu Lợi Bàn Đạc mới thuật lại: “Con tối tâm quá, mà như vậy con tu không được, cho nên con tủi thân con quá, chắc con phải về, chứ con ở đây anh con không cho”. Thì ông Phật mới kêu, kêu Châu Lợi Bàn Đạc mới đến thất của Phật.

Thì lúc bấy giờ, như vậy ông A Nan có không, đâu có có được. Nhưng mà những cái

bài này, nó quá xúc tích, quá hay. Cho nên vì thế không phải ông A Nan kết tập cái bài kinh này, mà chính ông Châu Lợi Bàn Đặc hoặc là một vị nào được kể lại, hoặc ông anh của ông Châu Lợi Bàn Đặc thuật lại cái bài kinh này. Bởi vì, chính bản thân người đó được trực tiếp Đức Phật dạy riêng, làm sao ông A Nan nghe mà nói là “Như thiện ngã, văn nhất thời”, có ông A Nan chỗ đó không mà nghe, đâu có.

Đó mình đem cái câu chuyện đó ra mình thử lúc bấy giờ ông A Nan có nghe không? Mà tại sao có bài kinh này? Có bài kinh này tức là ông Châu Lợi Bàn Đặc phải thuật lại là một. Cho nên, kinh sách chúng ta còn phải nghiên cứu lại chớ, chớ đâu phải bài nào cũng nói à “Như thị ngã, văn nhất thời”, đâu có thể được. Thì Thầy nói như vậy đủ biết rằng Đức Phật rất thương chúng Tỳ kheo, đệ tử của mình, không bỏ sót một người nào.

Thầy nói cái câu chuyện đời sống của Đức Phật. Một hôm Đức Phật đi ngang qua, nghe hô cứu, hô Đức Phật đi đến cái thất đó thấy một vị Tỳ kheo bệnh, đi đứng không được, ỉa đái một chỗ. Đức Phật mới đem nước mới lau chùi, mới tắm rửa vị Tỳ kheo

đó, mới thay đồ thay đạc vị cho Tỳ kheo đó.

Do cái bài kinh đó, Đức Phật nói chăm sóc một người tu thì cũng như chăm sóc Phật, khuyến khích cho các vị Tỳ kheo khác, khi một người bạn mình đau bệnh mà không có người chăm sóc, mình nên chăm sóc. Mà chăm sóc cái người mà vị tu hành đó thì cũng như chăm sóc Phật, thì các con biết, những cái mẫu chuyện nho nhỏ như vậy thì đâu phải cái chuyện của ông A Nan nghe. Nhưng mà chúng ta cũng được đọc những câu chuyện này, chúng ta thấy thấm thía mấy con, thấm thía vô cùng. Cái tình thương chan hòa, Đức Phật không kêu khi thấy một vị Tỳ kheo bệnh đau ỉa đái làm cho họ hôi thối, thì Đức Phật đi vô ban pháp liên, không kêu. Nhưng mà nhờ đó mà Đức Phật họp chúng lại mới nói vấn đề này cho mọi người nghe. Từ đó về sau, các vị Tỳ kheo ở gần nhau đều chăm sóc giúp đỡ nhau không ai bỏ ai.

Những mẫu chuyện như vậy, làm chúng ta cũng thấm thía cuộc sống của chúng ta lắm. Cho nên Thầy thiết nghĩ, Thầy thiết nghĩ làm sao à Phật giáo chúng ta có một cái bệnh viện để mà giúp đỡ cho những người tu, đó là cái ước vọng của Thầy rất lớn, mà

từ khi mà Thầy còn nhỏ Thầy đã nghe giám hộ đã lo điều này mà cho tới bây giờ Thầy sắp sửa Thầy ra đi, bảy mươi tám, bảy mươi chín tuổi rồi mà cái bệnh viện cũng chưa có, Thầy ước ao đời sống của Thầy, làm sao Thầy thành lập được cái ước nguyện này để giúp cho tu sĩ mấy con, để cho có chỗ chăm sóc, có bạn bè chăm sóc, các tu sĩ tới lui mà không ngại ngùng. Còn chúng ta là những tu sĩ nằm bệnh viện rồi các tu sĩ đến chăm sóc rất là ngại ngùng, rất khó. Cho nên, Thầy ước ao điều đó.

Còn cái bài của Thiện Thảo, ở đây có Thiện Thảo không con? Chắc không có! Thiện Thảo mê định quá, nhưng rất là nguy hiểm. Đây là Thiện Thảo viết cái bài thuật lại sự tu hành, coi như là sắp sửa chứng quả A La Hán. Thật ra thì thường thường là những người chứng quả A La Hán là sau khi nghe Đức Phật thuyết giảng một bài pháp là cái người đó chứng đạo Pháp Nhân thanh tịnh là nhiều nhất. Còn chứng quả A La Hán thì phải có thời gian tu tập, chứ chưa phải nói là chứng liền. Nhưng mà có chỗ kinh thì cũng nói khi nghe bài pháp là chứng quả A La Hán, thì chúng ta cứ nghĩ rằng ông ta tu tập. Không phải đâu mấy con, tại cái trí tuệ và

tu tập nó đã xả tâm nhiều rồi, thành ra nó viên mãn rồi. Do tu sai nhưng mà vẫn có cái cách thức tu tập xả tâm như: sống đời sống giới luật, giới hạnh nghiêm chỉnh, khổ hạnh, người ta buông xả hết, người ta đâu còn ham thích, nhưng mà nghe Đức Phật nói thì bắt đầu người ta đã chứng.

Cũng như năm anh em Kiều Trần Như, khi nghe Đức Phật thuyết pháp, thuyết pháp Tứ Diệu Đế, thì ngay đó chứng Pháp Nhãn hết, năm người đều chứng Pháp Nhãn thanh tịnh, tức là thấy biết như thật. Cho nên chúng ta nghe Tứ Diệu Đế, nhưng mà chúng ta hiểu biết, chúng ta có hiểu biết, nhưng chính Pháp Nhãn thanh tịnh thì chúng ta chưa hiểu biết. Tại sao? Vì chúng ta còn thấy tham ăn, còn thích uống, còn thích ngủ, còn thích nói chuyện.

Chúng ta thấy cái người chứng Pháp Nhãn, trong cái lịch sử của La Hầu La, ông còn nhỏ tuổi, ông đi theo Đức Phật thì Đức Phật đi trước, ông đi sau. Đức Phật nói “thân này không phải là ta, của ta, bản ngã của ta”, thì ông lại hỏi cái tâm, tức là cái tâm này là sao? Thì Đức Phật nói cũng không phải, thì ông nói thôi Phật đi khát thực, con về. Đó là chứng Pháp Nhãn thanh tịnh rồi.

Còn chúng ta có làm được vậy không? Cho nên, chúng ta chưa chứng Pháp Nhân thanh tịnh. Chỉ nghe một lần nói mà đã biết. Nếu thân này không phải là ta, của ta và tâm này không phải là ta, thì ăn để làm gì đi nữa, đi xin để làm gì đi nữa, còn ham ăn ngon, mặc dở sao? Chúng ta đọc cái bài Giáo Giới La Hầu La, cái bài kinh đó, chúng ta thấm thía cái lịch sử La Hầu La, chúng ta thấm thía.

Cho nên, ở đây Thầy thường khéo léo nhắc nhở, khuyến khích qua những cái mẩu chuyện như vậy khích lệ chúng ta tinh tấn xả bỏ tất cả, cuộc đời này có cái gì đâu cha, mẹ, vợ, chồng, con cái đều là nhân quả có gì đâu, vay nợ với nhau mà gặp trong cái kiếp này, mà nếu mà không khéo thì kiếp khác còn gặp nhau nữa, giờ trả vay, vay trả biết chừng nào hết, mấy con. Mà không những một người trả vay, vay trả, mà nhiều người trả vay, vay trả nữa.

Các con thấy nhân quả thảo mộc, một quả có nhiều nhân, một nhân thì có nhiều quả, đâu phải một quả sao? Cho nên, chúng ta cứ nghĩ rằng cái ái kiết sử chúng ta để trôi buộc chúng ta, để rồi chúng ta trôi lăn trong nhân quả, trong luật đạo này mãi sao?

Chúng ta thương cha, mẹ là chúng ta phải nỗ lực tu để chấm dứt cái nhân quả này, để cứu mẹ, cứu cha mình ra khỏi nhân quả. Cha mẹ mình có biết được nhân quả đâu, còn đăm đuôi theo quy luật của nhân quả đang lôi cuốn trong vòng dục, có phải không mấy con?

Cho nên, vì vậy mà thương cha, mẹ mình, mình phải nỗ lực mình tu, tu hết sức mình để cứu cha, mẹ mình, đây là đền đáp ơn sanh thành dưỡng dục, khổ công nuôi mình được cái thân này, nay nhờ đó mà mình tu tập, thì mình phải trả ơn bằng cái ơn cao cả đó, chứ bằng cái ơn mà làm có tiền mua thực phẩm cung cấp cho cha mẹ mình ăn là còn tạo thêm tội lỗi của cha mẹ mình nữa, thì có lợi ích gì.

Cho nên, dứt bỏ hết mà nỗ lực tu một đời này, một thời gian này cho được giải thoát, đây mới là quý.

Còn Thiện Thảo tại vì không có mặt ở đây. Cho nên, cứ nghĩ rằng chúng ta sẽ ngồi nhiếp tâm không vọng tưởng, tâm thanh thản, an lạc, vô sự sẽ chứng đạo, mà cứ ngồi hoài như vậy thì thử hỏi ích lợi gì cho đời. Xả ra thì đụng, mặt đỏ bừng bừng thì như thế

nào mấy con biết. Ở trong thất thì có ai đưng đầu, cho nên ngồi thanh thân, an lạc, sung sướng quá. Nhưng mà đi ra đưng coi, gặp cô Út cho một trận thì tan tành xí quách, đâu còn cái chỗ nào mà kể. Thật sự, nếu mà quả chẳng Thiện Thảo đã chứng đạo, Thầy sẽ nói cô Út cho vô thất một đòn, thì chắc chắn là coi thử coi quả A La Hán vô lậu ở đó hay là ở chỗ nào cho biết. Có phải không?

Sự thật ra **Đức Phật dạy chúng ta nhờ tri kiến chúng ta mà người ta nói gì mình bất động được, chứ không phải là ngồi thanh thân, an lạc, vô sự được**, đâu phải, mấy con hiểu. Cho nên muốn mà đẩy lui những chướng ngại pháp trên thân tâm đều hoàn toàn tri kiến giải thoát của chúng ta. Đó là tu Tứ Niệm Xứ, là giữ cái tâm mình bình thường bất động. Bây giờ, ngồi đó nghe an lạc quá trời, rồi bây giờ cỡ mà mất cái an lạc đó rồi chúng ta lấy cái gì mà tránh đỡ đây, hay hoặc chúng ta cứ ngồi đây an lạc hoài rồi nó thành cây đá rồi sao. Cho nên, cái này là cách tu sai.

Thật sự ra, viết mà tám trang giấy mấy con, tám trang giấy học trò như thế này thì mấy con thấy quá nhiều, mà nói về vấn đề mà tu tập nhiếp tâm, an trú tâm, thiệt ra Thầy

nói nếu mà không khéo nó sẽ điên mất. Nó khó lắm chứ không phải dễ đâu. Cho nên, đừng có đi vào cái con đường đó mà nguy hiểm. Chỉ khi nào mà chúng ta thấy được cái tâm ly dục, ly ác pháp của chúng ta bằng con đường giới luật nghiêm chỉnh thì chúng ta mới tiến tới dễ dàng.

Hôm nay Thầy nhắc nhở quý Thầy, những gì mà Thầy cho quý Thầy thì quý Thầy nhớ tập, mà những gì chưa cho mà quý Thầy tập là quý Thầy tự giết mình chết đó. Con đường đó đã chứng minh nhiều người đã bị, bị tướng rồi. Ở, ngồi đây trước mặt của Thầy có nhiều người bị tướng cũng do nhiếp tâm cho đừng có vọng tưởng đó, mà nó rơi vào những trạng thái tướng, ngồi lúc lắc như lên đồng đó, chứ hỏng phải sai đâu. Cho nên, sự tu tập chỉ có Thầy, Thầy hướng dẫn mấy con mới dẫn đường mấy con đi tới nơi, tới chốn, chứ nếu không có Thầy thì chắc chắn là mấy con hiểu qua cái kiểu hiểu của mấy con thì mấy con sẽ tự giết mình chết đó.

Sau khi kiểm tra lại cái phần thì có một số người được Thầy dạy riêng, đó là: Minh Trí, bác Phước (à bác Phước già) và Nguyên Tịnh, Thiện Trí. Mấy người đó sẽ được gặp Thầy riêng để rồi Thầy dạy thêm những điều

cần thiết mấy con, những người đó phải cần. Còn các con và những người khác cứ tu tập bình thường. Còn những người mà Thầy ghi tên đó, thì những người này được Thầy dạy riêng để giúp đỡ nâng đỡ, đặc cách, cách cho họ hoặc là theo kịp các bạn, hoặc là họ tu cho nó được, để không uổng cái cuộc đời của họ được theo Thầy mà không được chăm sóc kỹ rất tội nghiệp cho những người này. Cho nên, vì vậy bác Phước thì già rồi, Thầy cũng sẽ sắp xếp cho các bác lớn tuổi để vào cái lớp mà Thầy dạy cho nó vừa với sức. Chứ mấy cụ, mấy bác thức đêm, thức khuya như tuổi trẻ thì chắc chắn là tiêu mau, nó chết mau hơn. Thay vì mấy bác sống được năm năm nữa, mà thức riết thì chắc chắn nó còn thu lại, nó còn có hai năm à, nó nhập Niết Bàn lại sớm quá. Cho nên, vì vậy đó thì để Thầy sắp xếp các lớp của các bác lại và cho vào riêng một cái lớp, và những người mà được Thầy gọi tên thì các con cũng nên gặp riêng Thầy, Thầy sẽ cho một cái ngày nào đó mà Thầy giúp đỡ cái sự tu tập.

Mặc dù là Thầy, thay vì Thầy cứ để chung một lớp vậy thì Thầy đỡ lắm, nhưng mà Thầy không nở tâm để cho mấy con mà tu không được, thì cứ Thầy cứ lướt qua,

người nào tu được Thầy cứ dắt tới thôi, còn người nào tu không được thì cứ để lại thôi, thì như vậy rất tội, người ta cũng quyết tâm, người ta cũng bỏ hết cuộc đời tu, trừ ra mấy con không có theo tu thôi, chứ mấy con còn theo tu thì Thầy không bỏ người nào hết, dù mấy con liệ tuệ cách gì Thầy cũng không bỏ hết, không có bỏ các con.

Trong cái số người tu tập thì có Pháp Châu, con cũng sẽ gặp riêng Thầy, Thầy sẽ giúp đỡ con ở trong con đường tu. À rồi, ở đây Thầy còn kiểm tra lại kĩ lưỡng hơn, để rồi Thầy sẽ gặp lại những người nào cần thiết Thầy sẽ bổ sung thêm, coi như là mình phải học thêm những cái phần nào nữa để một là theo kịp những người bạn bè tu học, hai là mình không có bỏ dở cái cuộc tu, mình cứ thấy mình tu không được rồi mình muốn thối chuyển, mình muốn bỏ, rồi mình ghé gớm. Thầy chừng nào mà hết sức, hết sức của Thầy lôi mấy con mà lôi hồng nổi, Thầy mới đành buông thôi. Nghĩa là, Thầy đành buông mấy con trôi theo dòng đó, thì từ đó kể như là mấy con bị dòng nước cuốn rồi thì Thầy đành chịu là Thầy lôi không nổi. Chứ còn mà Thầy còn sức Thầy lôi nổi, Thầy sẽ lôi mấy con lên hết không bỏ. Mấy con nhớ

ráng mà đưa tay, chứ mấy con mà chết đuối mà không chịu đưa tay, Thầy không biết cái tay ở đâu mà Thầy vớt mà Thầy lôi lên thì chịu chết đó chứ không phải sống đâu. Cho nên, nhớ kỹ Thầy là một cái người đang đưa tay cứu những người đang chết đuối đó, thì mấy con nhớ cố gắng thế nào để mấy con ngoi lên, thứ nhất là Thầy thấy được cái đầu mấy con, thứ hai là thấy được cái tay, đừng Thầy nắm, Thầy lôi vào bờ, chứ còn không khéo thì mấy con sẽ tiêu đó.

Và những cái người mà Thầy khuyên, phải ráng cố gắng vượt lên, cố gắng làm bài mấy con, cố gắng để triển khai cái tri kiến của mình. Rồi Thầy sẽ giúp đỡ mấy con nhiều hơn nữa để mấy con ráng được thân mình giải quyết về cái phần những cái điều kiện cần thiết của những tư tưởng mấy con đang có những điều kiện nó không đúng đó.

Rồi đây là những cái bài mà Thầy xin trả mấy con, xin trả mấy con. Trong những cái bài của mấy con đó thì đều Thầy có ghi là nên làm cái bài nhân quả thân hành, rồi cái người nào mà làm cái bài nào, Thầy có ghi trong này. Do đó, bây giờ bắt đầu, bắt đầu mấy con qua cái nhân quả của con người rồi, những cái bài nhân quả con người là cái

bài đi vào con đường vô lậu, thật sự là vô lậu, mấy con. Cho nên, cần thận kỹ lưỡng làm sao mà Thầy chấm mấy con được đậu, mà làm sao mà Thầy chấm mấy con rớt, thì mấy con ráng cố gắng chấm cho đúng, nghe lời như hồi đầu Thầy đã dạy.

Khi mà nói về nhân quả con người đó, đầu tiên thì chúng ta nói về đường đi của nhân quả. như Thầy nói phải lấy Thập thiện, Thập ác mà làm đường đi của nó, nói trong Thập thiện, Thập ác thì mấy con sẽ không nói sai. Rồi kể đó thì mấy con sẽ làm bài nhân quả thân hành của con người. Về cái thân hành là cái hành động, đi mà đạp con ốc chết thì cũng coi chừng là cái nhân quả đó mấy con, một là con ốc trả quả, hai là mấy con tạo nhân ác, vô tình mà giết hại chúng sanh.

039-(LCK-020B)

- * Lòng yêu thương**
- * Tứ Thần Túc**
- * Thân hành niệm**
- * Nhân quả thân hành**
- * Nền đạo đức Phật giáo**

À, có câu Kinh Pháp Cú của một vị tu sĩ mù, không có thấy đường, cho nên đêm đó trời mưa rồi cóc, nhái, chàng hươu gì nó ra, côn trùng nó ra đầy hết. Vị này đi kinh hành không thấy, đạp chết lảng lênh trời đất. Cho nên trong cái câu Kinh Pháp Cú đó có nhắc là khi mình vô tình thì không có tội lỗi gì hết. Thì cái câu Kinh Pháp Cú nói vậy, nói qua cái bài kinh đó nói: “Tâm dẫn đầu các pháp, tâm làm chủ, tâm tạo tác”. Nghĩa là mình có ý, có ý gì đó, khi mình có ý mình tạo cái chuyện ác đó thì mình mới thọ cái tội ác, còn mình vô tình thì nó không có tội ác. Nhưng trời ơi, Đức Phật dạy chúng ta tâm từ bi mà đạp một con ốc nghe cái rộp mà chúng ta không thương xót thì chúng ta tâm từ bi

chỗ nào mấy con? Có phải không? Mình vô tình đó, sự thật ban đêm mình có thấy đâu, mà con ốc nó bò ra ở ngoài đường, mình đi mình đạp nghe cái rộp đó, trời ơi nghe xót xa trong lòng mình lắm chớ. Có phải không? Vì đạo Phật dạy chúng ta tâm từ, bi, hỷ, xả. Tâm từ, tâm bi - lòng thương yêu của chúng ta mà, sao lại vô tình mà đạp chết côn trùng mà lại là nói là không tội lỗi. Ngay cái tâm chúng ta nghe thấy đau nhói là tội lỗi rồi chứ gì mấy con, chứ bộ đợi nó lại đạp mình nữa sao, mới là tội lỗi? Các con hiểu không? Một cái gì mà làm cho chúng ta đau khổ thì chúng ta thấy đó là tội lỗi chứ gì, nó khổ mà, làm sao không tội lỗi.

Nhưng mà khi chúng ta đạp một cái rộp mà chúng ta không thấy đau xót gì hết thì đâu phải là con người có tâm Từ. Mà có tâm Từ thì mình thấy đau xót quá. Cho nên vì vậy, đạo Phật dạy chúng ta Chánh Niệm Tỉnh Giác. Khi đi ban đêm thì chúng ta soi đèn trước để chúng ta đi để tránh côn trùng chớ, đó là trí tuệ của cái người tu chớ. Cái người tu mà, lòng thương yêu chúng ta đâu có để mà chúng ta nhắm mắt đi để đạp chết côn trùng đâu.

Thế mà cái câu chuyện của Kinh Pháp Cú, mượn cái lời Kinh Pháp Cú đó, tức là cái câu kinh đó Đức Phật muốn dạy cái gì? Tâm làm chủ, tâm tạo tác, tâm dẫn đầu các pháp” là gì? Mấy con biết cái câu kinh đó là câu kinh gì? Pháp Như Lý Tác Ý. Các con hiểu pháp Như Lý Tác Ý không? Chứ đâu phải là cái câu kinh đó để mà đặt ra câu chuyện kêu là Kinh Pháp Cú, mà cái câu chuyện, có cái câu chuyện như Tỳ kheo đó đặt lên câu kinh.

Cho nên, những cái Kinh Pháp Cú thường thường là nó, cái câu nó cô đọng lại, rồi người ta đặt ra một cái mẫu chuyện, người ta cho vào cái câu đó. Chúng ta đọc đúng cái bài Kinh Pháp Cú là chúng ta đọc Kinh Tương Ứng. Nó có những cái bài kệ khi Đức Phật cảm hứng, hoặc là có một cái câu chuyện của vị Tỳ Kheo nào đó đến trình cái sự tu tập thì Đức Phật cảm hứng nói lên cái bài kệ, nói lên bài kệ để cô đọng lại ý nghĩa của cái bài kinh đó. Đó là những cái điều kiện mà trong thời Đức Phật thì nó đúng.

Còn chúng ta đặt ra những cái bài kinh nó khác, nó không đúng cái mẫu chuyện, cái chuyện ví dụ như là Kinh Pháp Cú ví

dụ đó, ví dụ những mẫu chuyện. Coi chừng mấy ông Đại Thừa đặt ra nhiều lắm đó. Cho nên chúng ta không khéo thì chúng ta sẽ bị lầm, cái ý nghĩ hiểu sai đó nó bị lầm. Vì vậy mà chúng ta lại hiểu lệch theo cái ý của một người khác, của Đại Thừa nó mớm cho chúng ta cái ví dụ đó, rồi nó hiểu, nó giải thích qua cái góc độ khác của cái ý của cái câu Kinh Pháp Cú.

Như Thầy vừa nói câu Pháp cú, cái câu Kinh Pháp Cú nó rất hay. Nhưng mà Đức Phật nói câu đó thì chúng ta hiểu đây là cái pháp Như Lý Tác Ý. Bởi vì nó dẫn đầu nó làm chủ các pháp mà, nó dẫn vô. Còn cái này đó, cái người ta nghĩ là nó dẫn thiện, dẫn ác thôi, chứ nó đâu có biết à bây giờ nó làm thiện, làm ác; cái ý của làm thiện làm ác. Bây giờ mình vô tình mình đập chết thì đâu có sao, chứ phải cái ý mình muốn mình đập con ốc đâu. À bây giờ, đem ốc ra, mình gom ra cả đồng đây mình giẫm nó là tội, còn cái này mình đâu đem ốc ra mình giẫm, cái ý mình đâu có. Cho nên, mình đâu có tội. Cho nên, mình hiểu cái đó là mình hiểu thiếu cái lòng từ bi, thiếu cái tâm đại bi. Cho nên, đạo Phật nó có những cái bài kinh nó kê xích xác lắm. Cho nên, ai nói sai nó đem

ra nó đập liền tức khắc. Nói như vậy, một người tu sĩ chúng ta không có lòng từ bi hay sao? Biết cơn trùng, Biết tâm như vậy, mưa gió biết nó ra như vậy, tại sao mà đi trên đó nói tôi không có ý gì hết, tôi đi kinh hành thôi thì cái đó mình sai.

Cũng như bây giờ, Thầy đi kinh hành đó, Thầy thấy kiến bò dưới chân Thầy, dưới mặt sân này, Thầy đi không? Là một người tu tỉnh giác mà, chứ đâu phải người tu mù. Có phải không? Mấy con hiểu lời Đức Phật dạy rõ ràng mà. Tâm Từ, Bi chúng ta ở đâu, mà chúng ta đập chúng sanh chết mà chúng ta không thương. Đó là những điều để mà chúng ta gạt ra những cái sai của kinh điển của Phật. Chứ nếu không có những bài kinh này, chúng ta làm sao mà chúng ta gạt cho được. Cho nên, những cái hiểu sai này phải cần phải gạt ra, để chúng ta thực hiện được một con người của tu sĩ đạo Phật. Lòng thương yêu chúng ta đầy đủ đối với chúng sanh. Không phải vô tình, mà lúc nào chúng ta cũng tỉnh giác trên bước đi, trên việc làm chúng ta, không bao giờ người ta để vô tình phạm phải cái sự đau khổ của loài chúng sanh. Lòng thương yêu chúng ta không bao giờ nở thấy chúng sanh đau khổ dưới bàn

chân, dưới cái tay của chúng ta mà làm cho chúng chết. Đó là cách thức chúng ta là người tu sĩ của đạo Phật là phải như vậy.

Cho nên, hôm nay mà tu tập, được học tập cái lớp này. Thầy tin rằng, mấy con sau khi học Định Vô Lậu, thông suốt hết những cái lý vô lậu thì tâm mấy con sẽ được vô lậu, mấy con sẽ bất động trước các pháp. Và bất động trước các pháp nó còn một thời gian, một thời gian nó mới thực hiện được Tứ Thần Túc, là nghĩa là mấy con khi mà đầy đủ được Định Vô Lậu, tri kiến mấy con được giải thoát. Thì lúc bấy giờ mấy con ở trên Tứ Niệm Xứ kéo dài thời gian đó “Nhất Dạ Hiền” một ngày, hai ngày thanh thân, an lạc, vô sự, không một chướng ngại nào trên thân của mấy con, gọi là Tứ Niệm Xứ sung mãn. Thì lúc bấy giờ Thần Túc sẽ đầy đủ.

Còn nếu không đầy đủ, Thầy đặt thành vấn đề nếu không đầy đủ, thì pháp Thân Hành Niệm chúng ta sẵn sàng từng hành động tác ý để tạo thành cái nội lực của ý thức lực của chúng ta. Như vậy, mới gọi là Dục Như Ý Túc.

Cho nên, Dục Như Ý Túc là chúng ta muốn nhập định là nó sẽ nhập định, mà

muốn nhập định Định Như Ý Túc là tại sao Dục Như Ý Túc đã có rồi mà lại tại sao còn Định Như Ý Túc. Các con biết tại sao không? Tại vì, Định Như Ý Túc nó có cái hướng của nó là có nhiều định, chứ không phải một định, nó có bốn định lận. Mà nếu không có Định Như Ý Túc thì mấy con biết mấy con nhập định nào. Bây giờ, tôi muốn nhập định thì các con biết định nào? Cho nên, nó có bốn loại định, vì vậy mà Sơ Thiên, Nhị Thiên, Tam Thiên, Tứ Thiên. Rồi bốn cái loại định tưởng, chúng ta sử dụng được Định Như Ý Túc chúng ta nhập bốn loại định tưởng dễ dàng, không khó khăn. Các con thấy nó rõ ràng mà. Nếu mà không có Định Như Ý Túc thì làm sao mà chúng ta nhập các định kia được. Và bây giờ, chúng ta nói suông à. Bây giờ, *“Thân này nhập định”*, cái thân nó cũng trả lời lại *“Tao có biết đâu mà nhập định gì, mày nói tên ra chứ”*. Có phải không? Cho nên, nó mới có Định Như Ý Túc đó mấy con. Định Như Ý Túc thì nó mới xác định được Sơ Thiên, Nhị Thiên, Tam Thiên, Tứ Thiên. Mà mỗi cái thiên đó nó phải nhập định, nó ngưng một cái gì ở trong đó, cái lực nó ngưng: *“À tao bảo mày nhập Nhị Thiên hoàn toàn phải có năm chi thiên đàng hoàng”* thì nó

mới biết “À, là như vậy, tao biết rồi, tao sẽ vô”. Biết cái lệnh mình truyền thì phải có cái hướng để chỉ cho nó phải vô.

Cũng như bây giờ, cái đầu Thầy nhưc nè, Thầy bảo nó phải “Thọ là vô thường, cái đầu nhưc này phải đi” thì nó biết cái đầu này nhưc phải đi. Còn bây giờ, cái đầu nhưc mà mình không biết nói “Thọ là vô thường, đi đi”, nó không biết cái gì nó đi “Mày bảo cái kiểu này tao có biết cái chỗ nào thọ của mày đâu mà tao đi”. Đó mấy con phải xác định cho rõ được cái hướng của nó. Cho nên, nó có Định Như Ý Túc, phải không?

Rồi Tuệ Như Ý Túc mà Tam mình rồi đó, nó mới có cái Tuệ Như Ý Túc, chứ còn mình Dục Như Ý Túc mình nói rồi mình bảo nó thế này, thế khác, nó ngơ ngẩn, nó cũng không biết đâu. Bởi vì, các con thấy cái sử dụng cái đầu óc của chúng ta nó đều có cái biểu tượng của nó ở trong đó. Cho nên, cái Sơ Thiên, Nhị Thiên, Tam Thiên đều là có cái trạch pháp, cái trạch pháp của nó hết rồi. Mà người ta cứ ở trên cái trạch pháp đó mà giải thích ra cái thiên đó thì nông nổi quá. Có đúng không mấy con? Thí dụ như bây giờ “Diệt tâm tứ nhập Nhị Thiên”, đó là

cái lệnh của người ta rồi. Cái đó là cái lệnh để mà vào Nhị Thiên. Thế mà mình cứ diệt tâm tứ rồi mình nghĩ bây giờ hết vọng tưởng rồi thì vô cái Nhị Thiên chứ gì. Nghĩa là diệt tâm tứ là không có niệm khởi trong đó là vô. Trời đất ơi, mấy người hiểu cái kiểu này tu chắc điên rồi sao. Còn cái này, cái lệnh người ta đã bảo vô cái định đó đó, phải không, đó là Định Như Ý Túc, có phải không? Mấy con phải hiểu chỗ đó mới hiểu chứ. Bây giờ đó, Thầy bảo "*Ly hỷ trú xả nhập Tam Thiên*", nó biết liền. Bởi vì, cái trạch pháp đó, nó biết đó là cái định của Tam Thiên. Cái tâm của mình nó hay lắm.

Coi vậy chứ nó linh lắm chứ không phải, ở ngoài này nói mà nó biết. Bây giờ "*tịnh chỉ hơi thở*" hay hoặc là "*xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh nhập Tứ Thiên*", nó nhập, nó biết. Còn không bảo: "*Tịnh chỉ hơi thở nhập Tứ thiên*" nó biết. Tự cái tâm nó biết, cho nên lúc bấy giờ nó thanh tịnh rồi, nó trong rồi, cho nên nói cái gì nó biết cái nấy hết nó vô. Còn cái tâm mình nó đục, nó còn tham, sân, si liên tục ông nội nó cũng không biết nữa đâu. Cho nên đức Phật nói khi mà tâm mình nó trong sạch rồi, nó sạch như nước trong rồi thì nhìn dưới đáy thấy

rùa, trạch, sỏi đá gì ở dưới đáy cũng được hết, nó rõ hết, cho nên mình bảo cái gì...

Cho nên Thầy nói mấy con biết con đường đi của Đạo Phật nó thực tế như vậy chứ không phải ngồi thiền nhập định nó vô đâu, chưa có Định Thần Túc, chưa có Định Như Ý Túc thì mình làm sao mà nhập định được, không có ai mà nhập được hết, mấy người nhập định điên đó, cho nên Thiện Thảo là nhập định điên đó.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Con xin hỏi. Tâm Như Ý Túc thì như thế nào Trưởng lão?

[Trưởng lão]: Tâm Như Ý Túc hả con? Tâm Như Ý Túc tức là con muốn nói là Tha Tâm Thông chứ gì?

[Tu sinh]: Tâm Như Ý Túc là Dục Như Ý Túc phải không Trưởng Lão?

[Trưởng lão]: Không phải, Dục Như Ý Túc chứ, Tâm Như Ý Túc là cái tâm đó, Tâm Như Ý Túc thì nó ở trong Tứ Thần Túc thì nó Dục Như Ý Túc này, Định Như Ý Túc, Tinh Tấn Như Ý Túc, Tuệ Như Ý Túc chứ đâu có nó Tâm Như Ý Túc? Mà Tâm Như Ý Túc thì có Tha Tâm Thông mà thôi, Tha Tâm Thông

là cái kiêu mà tưởng nó thông. Bây giờ mấy con ngồi đây nó hiểu cái tâm của mấy con gọi là Tha Tâm Thông. Nó lục thông, nó nằm ở trong lục thông đó con. Còn Tâm Như Ý Túc nó cũng có, nó cũng có những cái từ đó nhưng mà từ đó người ta giải thích trong Từ điển mấy con, chứ còn đúng cái tên của nó ở trong kinh điển của Phật thì phải nói là Dục Như Ý Túc. Dục là muốn như ý mình, như cái ý như ý mình, còn nói tâm sẽ làm, bởi vì trong đó từ điển nó giải thích theo cái nghĩa của Đại Thừa, nói tâm. Còn mình ở đây nói ý, cái ý của mình, mình muốn như cái ý của mình, nên nói Dục Như Ý Túc, rồi Định Như Ý Túc, rồi Tinh Tấn Như Ý Túc, rồi Tuệ Như Ý Túc nó nói xác định được cái ý của mình, cái ý thức của mình. Đó, còn nói tâm coi chừng, bởi vì cái tâm nó rộng lắm, cái ý của mình nó cũng nói tâm được, mà cái Tam Minh nó cũng nói tâm được, cái biết của Tam Minh, cho nên Tâm Như Ý Túc là có thể nói rằng Dục Như Ý Túc chứ không có gì khác.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, câu nói trong kinh mà nói: “dục thiền định tinh cần hành, tâm thiền định tinh cần hành, tinh tấn thiền định tinh cần hành....”. Trong kinh câu.... là

như vậy, thành ra cho con hỏi cái tâm thiền định.....

[Trưởng lão]: Tứ Như Ý Túc con, coi như cái câu mà: “*Tâm thiền định tinh cần hành*”, cái câu đó là Tứ Như Ý Túc rồi đó con. Mà khi mà mình chỉ có xung mãn Tứ Niệm Xứ thì mới có được Tứ Như Ý Túc, còn không có xung mãn Tứ niệm xứ thì không bao giờ có Tứ Như Ý Túc. Mà khi mà Tứ Như Ý Túc mà chúng ta thấy nó thanh tịnh rồi mà nó chưa hiện ra Tứ Thần Túc tức là bốn cái Tứ Như Ý Túc nó chưa có hiện ra được thì lúc bấy giờ ôm pháp Thân Hành Niệm mà tác ý mà đi vào, thì nó sẽ thể hiện ra đủ Tứ Thần Túc. Đó là cái pháp mà Thầy gọi là cái pháp Thần thông đó, cái pháp tu luyện thần thông đó, là Thân Hành Niệm. Đó là cái pháp mà luyện thần thông.

Bởi vì trên pháp Thân Hành Niệm thì đức Phật cũng đã xác định được cho chúng ta thấy rằng nó có mười Như Lai công đức. Cho nên khi mà tu pháp Thân Hành Niệm thì lấy tay mà sờ mặt trăng, mặt trời, một thân biến ra nhiều thân đó, đó là trên cái pháp Thân Hành Niệm mà Đức Phật đã nói, mà cái Pháp Thân Hành Niệm đó thì Đức

Phật dạy cho mình phải cấu kết nó như cỗ xe, để biến thành nó như căn cứ địa thì nó mới thực hiện được cái đó. Chứ không phải là Thân Hành Niệm mà tu cứ tất cả các hành động, tất cả công việc mà làm rồi nó có được mà ở đây nó có sự kết hợp cho nó chặt chĩa như là cỗ xe. Và đồng thời cái xe chạy, mình nói như là căn cứ địa không có cho giặc xâm chiếm vô được, nó trở thành cái căn cứ địa của nó, thì Đức Phật đã xác định được cái Pháp Thân Hành Niệm như vậy, thì do tu tập như vậy thì nó mới có được Tứ Thân Túc, cho nên nó mới có thần thông đó, chứ không có gì hết.

Chúng ta thì không phải quan trọng cái này đâu nhưng mà nói để chúng ta biết được cái con đường đi của chúng ta, biết được cái định đúng sai. Cũng như Thầy nói bây giờ các con biết rằng những người nào tu định đúng, tu định sai mấy con nghe lời thầy nói mấy con sẽ xác định được họ tu đúng sai.

Nghĩa là thí dụ bây giờ như thầy Thiện Thảo bây giờ đang nhập định trong đó, thì các con biết rằng cái ông này ông chưa có tu Tứ Niệm Xứ mà ổng ngồi ông nhập định thì ông nhận định làm sao? Hiện bây giờ có

lẽ là là ông ngồi ông tu Tứ Niệm Xứ, ông giữ tâm thanh thân-an lạc-vô sự. Nhưng mà khi giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự thì ít ra ông cũng phải có những cái niệm, cái niệm để khởi, để tác ý. Có những cái cảm thọ mỗi một, có những cái cảm thọ hôn trầm, thù miên thì ông lấy cái pháp gì mà ông đẩy lui nó đây, phải không? Nếu mà ông không có làm cái bài vô lậu này thì ông lấy cái tri kiến gì mà ông đẩy lui những cái điều mà ông đã tu, còn không thì ông lấy tưởng ông tu thì như vậy là ông còn sai nữa. Bởi vì mình ở trong tưởng mình quán ra thì bị sai mất rồi, nó bị pháp tưởng rồi.

Còn bây giờ Thiện Thảo viết bài như thế này thì nó không đủ, tức là cái tri kiến quán để nhìn cái nhân quả chưa đủ. Bởi vì làm bài đây là chứng minh cái sự quán của mình chưa sâu, chưa thông suốt cho nên không thể tu Tứ Niệm Xứ được. Mà bây giờ ngồi được, yên lặng được, thanh thân được là lọt trong tưởng. Đó là xác định cụ thể, các con hiểu điều đó chưa? Cho nên nó rõ ràng lắm. Bởi vì con đường của Đạo Phật khi mà vạch ra rồi, cái người đó nói nhập Thiền Định là mình sẽ xét qua là mình đánh giá được cái người đó đúng hay là sai rồi, không còn trệt

nữa, và bị rớt trong cái trạng thái nào mình sẽ biết, họ đang ở trong trạng thái nào cũng biết nữa. Nó thực tế, nó cụ thể bởi vì không thể lừa đảo người khác được qua cái phương pháp của Phật dạy. Pháp của Phật dạy rất rõ ràng, cụ thể cho nên không xét qua cái người đó, họ tu thiền định gì mình vẫn biết hết, không có phải là không biết, bởi vì nó cụ thể.

Anh muốn nhập định được thì anh phải có Tứ Thần Túc mà không có Tứ Thần Túc anh nhập định tưởng, không có gì khác hơn hết, hoàn toàn anh không có làm chủ được anh đâu. Chắc chắn là điều đó, anh chỉ bị tưởng mà thôi, rồi cuộc đời của anh tu vô ích chứ không có gì hết.

Còn anh con đường anh phải đi mà để được giải thoát thì phải đi từ Chánh kiến, đi từ tám cái lớp này. Cái lớp Chánh Định cuối cùng chứ đâu phải là lớp Chánh Định đầu tiên đâu. Cho nên anh chưa có cái Chánh kiến, Chánh Tư Duy, Chánh ngữ mà sao anh lại nhập định thì như vậy anh sai. Bởi vì cái lộ trình đức Phật đã vẽ ra chúng ta thấy rất rõ ràng, có đúng không, mấy con thấy không? Cứ ở trên cái lộ trình Bát Chánh

Đạo đó là cái chân lý của Đạo Phật rồi, cái pháp chân lý, cái chương trình giáo dục đào tạo, trên cái chương trình này mà xét người tu thì biết cái người này tu sai rồi, tu không đúng pháp.

Hôm nay, chúng ta đã rõ thấy biết đúng như vậy, bây giờ chúng ta không còn lầm lạc nữa, không còn lầm lạc. Nghĩa là sau khi mà Thầy viết cái tập những lời Phật dạy tập 4 rồi nó xác định rất rõ ràng, vì vậy mà con đường tu của mấy con bây giờ không có một giáo pháp nào mà lừa đảo các con được. Cho nên Thầy muốn nói cho mấy con biết, vì vậy cho nên ở trong lớp chúng ta có một người nói với Thầy như thế này: Nếu mà Thầy thị hiện thần thông thì con theo Thầy tu, mà Thầy không thị hiện thần thông thì con không tu. Ở đây Thầy không nói người đó nhưng mà Thầy nói để cho mấy con biết.

Sự thật ra ngày xưa đức Phật cũng vậy, đức Phật mới nói với vị tỳ kheo đó. Các con có nhớ vị Tỳ kheo đó không? Ông ta nói như thế này này: “Phật thị hiện thần thông thì con theo Phật tu”. Ông Phật nói: Ta có bảo nhà ngươi đến đây ta thị hiện thần thông cho nhà ngươi tu theo ta đâu, theo Giới luật

của ta đâu, có phải không ông Phật nói. Tu thì lợi ích cho ông chứ phải tu lợi ích cho ta sao mà phải mắc mớ gì thị hiện thần thông. Nhưng mà sự thật ra thị hiện thần thông không phải dễ, nhưng mà mình đem cái đó để cám dỗ cái người đó, người đó sẽ ham thần thông mà tu, thì như vậy là sai Phật Pháp. Mục đích của đạo Phật là không làm khổ mình, khổ người chứ không phải thần thông, nhưng mà xác định được cái cuối cùng của một cái người tu tập hoàn tất được con đường tu rốt ráo của mình là phải có cái đạo lực của cái tâm thanh tịnh của chúng ta. Đó là điều đó chứ không phải vì cái chỗ đạo lực đó mà chúng ta tu đâu, mà vì cái đạo đức của chúng ta mà chúng ta tu. Đó, hôm nay Thầy nói như vậy các con đủ biết. Có nhiều người còn ham thần thông lắm chứ. Lẽ ra Thầy cho một trận hào quang thì chắc chắn là cái người này họ sẽ mê liền đó chứ. Mà tu chết, ông ta có nói vậy nữa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy làm rung đất.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Như Thầy Thiện Thảo giờ muốn cứu kéo lại được không?

[Trưởng lão]: Được chứ, có Thầy. Hồi

khuya này Thầy có đi ngang qua thất, Thầy thấy đang ngồi làm bài. Hồi trưa hôm qua thầy đi ngang qua thất Thầy thấy đang ngủ, thì vậy là tốt rồi đó có sao. Chứ nếu mà mở mắt trắng giờ ra đó thì chắc chắn là có chuyện, Thầy đến Thầy gõ cửa Thầy đập rồi. Thầy thấy nó còn giữ được cái bình thường chứ chưa phải sao. Nhưng mà Thầy sẽ khích lệ cho nó sẽ buông để rồi nó sẽ đi vào trong cái chỗ mà tu cái Định Vô Lậu, triển khai cái tri kiến ra, cái đó mới là chính của Đạo Phật. Bởi vì các con nghe đạo Phật dạy chúng ta tu tập vô lậu, có phải chứng quả A LA Hán là quả vô lậu. Mà cái Định Vô Lậu không tu mà tu cái định gì mà điên khùng vậy. Cái kia nó chỉ một phần phụ thuộc mà thôi, chứ không phải nó chính đâu, nó không phải chính cái chỗ Định Vô Lậu. Có ai bao giờ nói Chánh niệm tỉnh giác là vô lậu bao giờ, có phải không, đâu có. Cho nên, vì vậy mà Thầy đang hướng dẫn cho Thiện Thảo đang ở trên trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự, để giữ cái Tâm Bất Động, để khi mà có cái niệm gì thì nhắc nhở để mà tư duy, quán xét để đuổi được cái niệm đó để khắc phục tham ưu ở trên tâm. Trên tâm quán tâm để khắc phục tham ưu đó. Thầy chỉ hướng dẫn cho

cái phần đó. Và đồng thời Thầy sẽ lo tuổi trẻ đừng có nông nổi kiểu đó, muốn bữa nay, mai sẽ làm Phật, làm A La Hán thì nó nhanh quá. Chưa đâu, cho nên thầy cố gắng Thầy sẽ giúp đỡ không có để cho nó lệch đâu mấy con. Đã có thầy thì khỏi lo. Thiện Thuận mà la hét còn còn có thầy, thầy gõ đầu cái hết la thì hướng hồ là Thiện Thảo. Cũng dòng họ Thiện đó.

[Tu sinh]: Nghe ông kể nghe ớn luôn.

[Tu sinh]: Kính bạch Trưởng lão! Hồi trước ở bên Trưởng lão có chị dạy con cái pháp tu Thân Hành Niệm, thì cách đứng, ... để mà theo hành động của mình, qua thời Trưởng Lão dạy về Tứ Niệm Xứ, bảo để nó lại, sau này tập thì bây giờ con có tập lại được không Thầy ?

[Trưởng lão]: Mình tập lại mình cũng chùng chùng để nhớ thôi, nó cũng tốt, nó cũng tỉnh lắm đó, nó cũng giúp cho mình ít ngủ.

[Tu sinh]: Trong thời gian con tập thấy nó rất là tốt. Cái đó sao bình thường con thấy nó khỏe trong mình lắm.

[Trưởng lão]: Mỗi buổi sáng, khuya

mà con dậy con tập, coi như là con tập cái pháp đó như là tập thể thao, con người con không có bệnh con, nó khỏe mà nó lớn tuổi như Thầy cũng quá thước lắm, nó không có run rẩy. Cái pháp Thân Hành Niệm là cái phương pháp thể thao của Phật tuyệt vời đó.

[Tu sinh]: Thì con thấy hồi lúc mà Trưởng lão chỉ con, về con tập thì con không hiểu tuổi trẻ tu hơi mạnh, con tập ra lệnh rồi chú ý tập trung theo hành động, theo thân hành ... Như con thấy hơi nhẹ quá con không có biết, nhẹ quá nó có cái lệnh... con tập một thời gian thì con thấy nó rất là tốt. Tại vì con tu lúc đó con tập có hai tháng con nghiệm cũng ...mặt mày hồng hào, mắt sáng ngời luôn bạch Thầy. Hai tháng thôi.

[Trưởng lão]: Đúng đó con. Con thấy cái pháp đó bữa mà thực hành mà Chánh Niệm Tĩnh Giác mà Từ Quang đã đi đó, đúng đó con, tác ý trước, hành động sau, cứ vậy đó, đều đều, đều đều vậy như Từ Quang tập đó.

[Tu sinh]: Con thì con đứng một chỗ mà Thầy, lúc đó con tập đứng một chỗ mà dở.

[Trưởng lão]: Cứ dở lên, dở xuống vậy

này, rồi ngồi tại chỗ, vậy đó. Cứ cái lệnh trước, cái hành động sau, cứ liên tục tập vậy đó, thì cái cơ thể của mình nó vận động, và đồng thời cái hơi thở nữa nó vận động luôn cả cái nội tạng nữa cho nên con người nó khỏe. Cái pháp thể thao bên ngoài.

Con thấy cái người mà tập thể thao, họ tập họ tay, chân họ vận động rồi bắt đầu họ tập hít thở đó con, đó nó cũng là cái phương pháp thể thao, họ cũng vận động được cái hơi thở họ kêu họ nằm dài dưới rồi họ chống tay họ hít đó, hít đất đó. Thì Thầy thấy đó là cái phương pháp. Mà ông Phật sao ông cũng biết là pháp Thân Hành Niệm ông dạy cho mình đó, Thầy khéo cấu kết cho nó đủ hết đó, nó lại thành cái cỗ xe. Bởi vì ông nói pháp Thân Hành Niệm phải cấu kết như cỗ xe, như căn cứ địa. Qua hai cái từ này Thầy mới suy ngẫm, Thầy mới cấu kết nó thành cái pháp đó. Tại vì cái đầu óc của Thầy nó tu rồi nó sáng suốt lắm, nó nhận ra, chứ hỏi Thầy tu, Thầy đâu có tu pháp đó đâu. Nhưng mà tại vì mấy người nói Thầy không có thần thông, thầy dạy cho mấy người biết, thần thông tưởng nó lọt cho mấy người biết, nó đập cho mấy người hay. Nó có thần thông thật sự, nhưng mà mình chưa ly dục ly ác

pháp thì những cái lực đó nó sẽ là thành cái lực tưởng của chúng ta, các con biết.

Cho nên Thầy chỉ dạy mấy con, Thầy biết pháp Phật, pháp nào mà luyện có thần thông. Nhưng mà Thầy biết luôn cả cái pháp đó là cái phương pháp thể thao, thể dục rất tuyệt vời, nó tu tập từ cái ý lệnh của nó nữa con. Còn cái thể dục, thể thao nó không có lệnh, còn cái này nó lệnh nó truyền, rồi nó bắt đầu tay chân, cơ bắp nó con lên con xuống, rồi nó hít thở, nó vận động cái nội tạng của nó chẳng? Do đó nó vận động ở trong, ở ngoài nó đủ, nó còn thêm một cái lệnh nữa. Còn thể thao thì nó không có lệnh. Nó đếm 1, 2, 3, 4 thôi chớ nó không có lệnh.

Phật giáo nó không có dạy như yoga mà nó có những cái phương pháp như pháp Thân Hành Niệm, thầy thấy đặc biệt. Đúng là ông Phật ông kết hợp vừa đúng, vừa đủ, không thừa. Còn yoga tu thừa, cái phương nó luyện về cái thân nó, thừa. Còn ông Phật ông dạy mình nội cái pháp Thân Hành Niệm, vừa đủ cho cơ thể mình quắc thước, mạnh khỏe ít có đau bệnh. Và đồng thời ăn ngày một bữa nữa, tiết độ, ăn ngày 1 bữa Thầy thấy nó điều độ ghê gớm, cho nên cơ thể

ít bệnh lắm, mà phải tập pháp Thân Hành Niệm. Mà cái buổi sáng, buổi khuya mình dậy đó mình tập nó tỉnh lắm, từ đó con ngồi tới sáng không buồn ngủ. Nó sung sướng.

[Tu sinh]: Như vậy là con tập...

[Trưởng lão]: Ờ, đúng rồi, nói chung là các con phải tập chứ mà các con không chịu tập cái bệnh nó ít bữa, bệnh nó nhập vô mấy con, mấy con ngồi mấy con tu không nổi.

[Tu sinh]: Giờ con có tập lại, con quên con tập lại, con lên trình...

[Trưởng lão]: Mà tập ít thôi mấy con, chờ cho Tứ Niệm Xứ nó thanh tịnh.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy ! Thời gian vừa qua Thầy dạy là quay về tập cơ bản, tập từ cái động tác thứ nhất của cái thân hành, thế vậy là Thân Hành Niệm lưu lại không tập nữa thì con thấy suốt thời gian vừa rồi con tiếc cái Thân Hành Niệm vô cùng. Tại vì trước đó Thân Hành Niệm đã đưa đến cho con về sức khỏe thấy sáng tốt, khí chất, người da dẻ khác hẳn. Thế nhưng mà suốt cái thời gian vừa rồi không tập là con thấy nó khác.

Đêm hôm qua, cái thời gian vừa qua

là cứ thỉnh thoảng con lại có lên con tập 1 tiếng. Đêm hôm qua như vậy là con viết Định Vô Lậu xong đến lúc ấy 11 giờ kém 15 xong bắt đầu đi nghỉ thì con không đắp chăn, thế là đêm nó lạnh nó cứ mệt thì không tỉnh được nên là cứ như thế nó nhiễm lạnh đến lúc cảm lạnh nó vào. Con bắt đầu biết, thì lúc đó người đã run cầm cập và hai hàm răng đánh vào nhau, đến cái mức độ hơn sốt rét rừng ngày xưa rất nhiều, mà con có thể tưởng như không đứng dậy được nữa, mà vợ tay vịn lấy cái áo cũng không vịn nổi được nữa, đến cái lúc ấy thì con sống chết ngồi dậy và từ 1 giờ đến 4 giờ sáng là Định niệm hơi thở để đuổi bệnh, thì mãi đến 4 giờ sáng thân cơ thể nó mới ấm, nó mới trở lại bình thường, suốt mấy tiếng đồng hồ từ lúc con dậy.

[Trưởng lão]: Con nhờ hơi thở.

[Tu sinh]: Thế bây giờ những trường hợp như thế này, vì con đã bị một lần năm ngoái như thế này, bây giờ cơ thể nó quen cái kiểu này rồi, cái kiểu đêm lạnh như thế mà bị như thế thì còn thấy nó tái hiện tới lại là lần thứ 3 rồi. Thế thì những trường hợp như thế này thì bạch Thầy con có thể dùng

pháp Thân Hành Niệm để con giải quyết nó cả đêm được không?

[Trưởng lão]: Con bây giờ con sử dụng trong cái buổi con tu nó chừng 1 tiếng đồng hồ thôi hoặc 30 phút thôi, nhưng mà con tu pháp Thân Hành Niệm thì nó cũng đuổi được cái bệnh lạnh của con chứ không có gì đâu. Chỉ cần tu tập trong 1 ngày, một đêm con tập 1 lần thôi nó cũng quân bình được cái cơ thể con, nó cũng đuổi được chứ không có gì đâu mà sợ. Tập để mà nhớ nó thôi, để chờ cho mình tu cái kia xong.

Còn cái phần Chánh Niệm Tỉnh Giác tu từng phút để mình tập nhiếp tâm và an trú tâm đó con, cái phần này là cái phần Thầy sắp sửa thầy kiểm điểm lại cho kỹ lưỡng từng người một hết. Mấy con đi rồi Thầy kiểm qua cái đi kinh hành của mấy con, rồi để coi tất cả các đặc tướng của mấy con, rồi sắp xếp cho vào cái lớp để cho nó tu tập cho dễ hướng dẫn Thầy. Đồng thời Thầy xem xét lại cái sự nhiếp tâm của mấy con coi cái người nhiếp bao nhiêu, bao nhiêu. Người chưa được thì phải tìm các hướng dẫn nhiếp cho được. Cho nên phải khéo léo, thiện xảo và linh động để giúp đỡ cho đệ tử của mình

niếp được và an trú cho được.

Bắt đầu bây giờ mới thật sự đi vào tinh thức, còn về cái phần dạy, trước dạy chung chung mấy con biết hết các pháp rồi, để cho mấy con biết thôi, nhưng mà hiện giờ cái pháp mà Thầy nói như pháp Thân Hành Niệm các con chỉ tu tập chừng 30 phút hoặc 1 tiếng là cao thôi chứ đừng tu nhiều. Tu để cơ thể khỏe mạnh để tiếp tục tu, nó cũng tỉnh táo lắm mấy con. Do cái sự tu tập mà biết cách áp dụng thì nó đỡ cho mình. Bởi vì cái cơ thể của mình nó vô thường, nó dễ bệnh khi thời tiết thay đổi, nhất là các bác, các cụ. Vì vậy mà có nhiều người già quá mà tu tập cái pháp Thân Hành Niệm Thầy thấy không tiện, vì vậy mà Thầy sẽ hướng dẫn cách thức, Thầy sẽ thiện xảo ra cái phương pháp Thân Hành Niệm cho những người già. Chứ còn đứng một giờ thì ông ta chắc đưa tới đưa lui rồi chắc té chứ không có thể nào. Như bác Mĩ đây, nếu mà để cho bác mà đứng một chân mà bác đưa tới, đưa lui vậy đó thì chắc bác nhào liền mới được. Nhưng mà Thầy sẽ thiện xảo cho các cụ già một cái pháp tu về pháp Thân Hành Niệm con, vẫn pháp Thân Hành Niệm, vẫn tu mà không có té. Thầy giúp đỡ, thầy phải nghĩ ra

cách thức để mà cầu kết cho cái pháp Thân Hành Niệm cho cái người già, và đồng thời cái pháp Tứ Niệm Xứ để mà giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự các bác là cái pháp chính, bởi vì sức yếu rồi.

[Tu sinh]: Kính bạch Trưởng lão ! Vậy là tụi con tập đi chừng 1 tiếng, bình thường con tập 30 phút rồi con nghỉ 30 phút, xong rồi tập 30 phút cũng như là một thời khuya con tập 1 giờ 30 phút, mọi khi vậy mà Trưởng lão.

[Trưởng lão]: 1 tiếng thôi con.

[Tu sinh]: Theo cái bản thân con thì con tập 30 phút thì nó không có đủ, con thấy con tập 1 tiếng là nó đủ. Một ngày, một đêm tập chừng một tiếng thôi, một lần như vậy thì con thấy.

[Trưởng lão]: Luôn một lượt

[Tu sinh]: Một lượt, 1 tiếng, nó kết quả mà Thầy, rồi nó khỏe, đầu óc minh mẫn. Đầu óc nó cũng minh mẫn mà Thầy, nếu mà không tập mà để chừng vài tuần thì thấy nó lù lù lù.

[Trưởng lão]: Hèn chi không tập mà viết bài nó dở.

[Tu sinh]: Dạ, không tập là viết bài không ổn mà Thầy.

[Trưởng lão]: Thôi, được rồi, vậy là tốt mấy con. Cái người nào mà tập được mấy con, ráng tập một giờ, Thầy nghĩ rằng 1 giờ thôi chứ đừng quá.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! Mình có thể phân pháp đó ra như mình tập phương pháp để phá hôn trầm.

[Trưởng lão]: Cái pháp đó nó tập tỉnh, tập tỉnh thức lắm à con.

[Tu sinh]: Mình tập gọn lại được không Thầy ?

[Trưởng lão]: Được chứ ?

[Tu sinh]: Giờ nào buồn ngủ nhất, đập nó một phát cho nó bay mất.

Rồi, mấy con, giờ còn hỏi Thầy gì nữa không nè.

[Tu sinh]: Cho con hỏi Thầy, như mình làm cái bài Thân hành, nó chỉ thuộc vào ba nơi: Sát sanh, trộm cắp, tà dâm nhưng mà nó suy rộng ra như vậy là mình nói nhiều được không, hay là ?

[Trưởng lão]: Nói nhiều được chứ con,

nhiều chừng nào tốt chừng nấy. Thì nó nhiều mà. Thầy nói, bởi vì nhân quả con người nó ghê gớm.

[Tu sinh]: Bài rồi con thu ngắn lại nói chừng vài tiếng thôi, chưa luận ra, luận ra nó dữ lắm, nó nhiều dữ lắm.

[Trưởng lão]: Mà con biết áp dụng nữa thì con lại nói những cái mẫu chuyện nó nhiều lắm, một cái hành động đó nó có những mẫu chuyện.

[Tu sinh]: Thưa Thầy viết cả một bài dài nó nhiều lắm.

[Trưởng lão]: Thì con cứ viết, viết để cho mình thông suốt, viết để cho mình học, viết để cho mình áp dụng vào đời sống của mình, tâm hồn của mình để nó xả đó con. Cho nên Thầy gợi ý cho mấy con.

[Tu sinh]: Bởi vì cái thân hành này nó thuộc về ..., nó cột mình dữ lắm. Nó như Quỷ ấy.

[Trưởng lão]: Đúng rồi con.

[Tu sinh]: Còn cái khẩu hành nó thuộc về cái dạng bình luận, nó đứng ngay chính giữa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, thân hành thì nói về các pháp bên ngoài, nói về cái Giới Luật.

[Trưởng lão]: Chứ sao con. Nó nằm trong toàn bộ giới.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, bài con phải làm lại.

[Trưởng lão]: Làm lại con.

[Tu sinh]: Làm lại nói về cái nhân, và cái quả nữa Thầy? Cái con nói cái nhân thôi, chưa có quả.

[Trưởng lão]: Mình phải nói cái cái quả, rồi mình viết đầu tiên mình vô mình giới thiệu ngay liền một cái câu chuyện xảy ra, mình nhắc, mình thuật lại cho người ta nghe một cái câu chuyện xảy ra.

[Tu sinh]: Con có lấy mẫu chuyện nhưng mà nó nhân chưa phải quả.

[Trưởng lão]: Rồi, bắt đầu con nói về cái quả, cái kết quả của cái hành động nhân đó nó xảy ra, cái mẫu chuyện nó xảy ra nó như thế nào để chứng minh cụ thể mà, cái đời sống vậy đó, người ta đọc cái bài nhân quả con người ta thích quá trời. Đọc cũng như đọc báo, nhưng mà ở đây nói vạch ra cái

nhân, cái quả, còn báo chí thì nó nói chuyện giết chóc nhau, cướp giật nhau này kia rồi thôi, nhưng mà nó không có nói nhân quả. Nhưng mà mình nói nhân quả trong đó nữa thì nó hay. Cái bài của con là nói về nhân chứ không có quả.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó, con phải làm lại cho nó đủ.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, nay mai Thầy kiểm tra lại cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác Định lại không bạch Thầy?

[Trưởng lão]: Sẽ kiểm tra kĩ lại đó, bây giờ kiểm tra lại từng người đi một đàn tràng, bữa đó đi chung để cho mấy con thấy những cái tướng của mỗi người đều có cái đặc tướng người ta đi kinh hành. Nó không giống ai hết đâu, người nào theo cái kiểu này cho biết. Sau đó rồi mới kiểm tra trở lại để mà giúp cho mấy con tu tập nhiếp tâm đó, nhiếp tâm và an trú tâm, rồi cái cách thức nhiếp tâm như thế nào mà không bị ức chế tâm. Cái đó chứ còn không khéo mấy con không biết mấy con nhiếp tâm cái nó nhưc đầu mấy con, nó nặng đầu, rồi nhiếp nhiều quá thì nó lại sanh tướng. Bắt đầu nó thấy ma, thấy quỷ hiện ra hoặc ánh sáng hào

quang xẹt tùm lum, rồi bắt đầu trong tai nó nghe âm thanh rồi nói um sùm, đó là mấy con bị lạc theo sắc tướng, thanh tướng thành ra nhiếp tâm nó sai một chút thì nó bị, phải kiểm lại những cái bài này. Do cái bài nhân quả này để cho mấy con có cái hướng mấy con quán, tư duy cho nó đúng cách để viết ra cái bài nó thực tế cụ thể, và mỗi người, người ta đọc, người ta nghe, người ta cũng thấy cần phải áp dụng vào đời sống của mình vì không áp dụng vào đời sống thì mình sẽ khổ đau, bởi vì cái hành động của mình nó gây ra cái hậu quả đó, phải không?

Cho nên cái bài học của chúng ta hôm nay là cái bài học nó thực tế, cụ thể, vì vậy mà các con ráng cố gắng. Thầy sẽ sắp xếp mấy bác vào cái lớp người già để Thầy dễ kiểm tra và Thầy giúp đỡ, giúp đỡ các bác, các cụ tu tập cho được. Mỗi người đều là một ông Ca Diếp tôn giả. Ông Diếp tôn giả 80 tuổi theo Phật tu vẫn chứng đạo. Mà trong câu chuyện đó ông Diếp tôn giả nói lưng không bén chiếu, nghĩa là ông ta không có dám nằm, bởi vì nằm nó ngủ. Mấy con Thầy thấy lớn tuổi mà không cho mấy con nằm ngủ chắc là mấy con tiêu mất sớm. Cho nên vì vậy mà Thầy khéo léo hơn, Thầy giúp đỡ

cho mấy con tu sao cho được, mà đạt thành cái kết quả, trước khi mấy con bỏ thân này, các con ráng cố gắng, Thầy sẽ giúp đỡ, Thầy sẽ trợ giúp cho.

Như bữa nay buổi sáng này thì chúng ta học như thế này là đủ rồi.

Bây giờ mấy con còn hỏi gì nữa không?

[Tu sinh]: Về cái phân thân hành thứ ba, con vẫn chưa viết xong, Thầy gợi ý thêm cho con?

[Trưởng lão]: Thân hành thứ ba hả con? Rồi, cái Thân Hành...

[Tu sinh]: Cái câu chuyện để mà con có thể hiểu sâu.

[Trưởng lão]: Cái thân hành thứ ba: thứ nhất là sát sanh, thứ hai là tham lam trộm cắp lấy của, thứ ba là dâm dục.

Trong thân hành thì nó có cái vấn đề dâm dục thì thí dụ như những chuyện, như những câu chuyện như gái mại dâm, những người đi chơi bời hút sác bị giang mai ... nó đủ thứ, cái quả của nó mà. Vấn đề đó nó nhiều lắm, mấy con đem ra, mấy con lôi ra mấy con nói vấn đề đó để thấy cái hậu quả

của cái người mà dâm. Rồi mình nói đến cái vấn đề mà giữa vợ chồng dâm dục sanh ra một bầy con đưa đến những cái hậu quả khổ như thế nào, cho người ta thấy cái nhân quả khổ đó mà phải gánh vác một cái gia đình.

Trời đất ơi! Nó khổ quá, bây giờ con nó học Đại học mà giờ không tiền, giờ làm sao đây? Do ở đâu mà ra, con viết cái hành động đó với cái quả đó, nhiều chuyện lắm chứ con, phải không?

Con muốn hỏi cái hành động của thân, thì đó nó hậu quả lớn lắm đó. Mà cuối cùng kết luận cho nó đó là con đường sanh tử luân hồi, phải không? Cái hành động dâm là con đường sanh tử luân hồi của con người đó. Do đó nó mới có sanh, nó mới có diệt chứ còn không sanh làm sao diệt, nếu không còn con đường đó thì nó hết dục rồi thì làm nó sanh sao được nữa, có phải đúng không. Cho nên cái này con đem ra cái nhân quả này thì người ta ghê quá chắc họ hết dám có vợ có chồng, chắc thế gian này tu hết.

[Tu sinh]: Đó là duyên sanh.

[Trưởng lão]: Phải không, nhớ chưa? Cứ làm đi có gì đâu.

[Tu sinh]: Mô Phật, còn câu hỏi thứ hai, chẳng hạn như là con đi khát thực thì thấy có một ... như hôm trước con thấy khát thực thì có thể nói là nó nghe từng bước con đi, còn con thấy như bước chân đi của con thì...

[Trưởng lão]: Con ngồi xuống đi Thầy sẽ nói về cái oai nghi, tế hạnh. Con thuộc loại cao mà con đi theo mấy cô cái kiểu đó chắc không có được, phải không? người ta lùn người ta đi cái kiểu đó Thấy nó chậm chứ sự thật họ cũng đi nhanh đó chứ. Cho nên ở đây theo Thầy thì mình đừng có rập khuôn, thấy người ta đi chậm vậy mình thấy cũng oai nghi thiệt chứ, đi ba người người ta đi, người ta bước cái chân, người nào cũng đỡ chân lên một đều cứ như lính có phải không? Mấy con cũng bắt chước kiểu đó thôi, đi ra tập lính luôn đi cho rồi. Ở đây không, mấy cô đó người ta đã tập cái hạnh của bên Khất Sĩ người ta tập như vậy đó mấy con. Ở đây Thầy không có mấy con, Thầy sẽ dạy các hạnh của mấy con, người cao đi theo cái cao của mình, nhưng mà mình đi không phải vội vàng, mà mình cũng không phải chậm quá như rùa bò. Mình đi theo cái đặc tướng của mình đi mấy con.

Cho nên, đi gì mà trời đất ơi, tôi đi khát thực gì mà 10 giờ cho đến 12 giờ tôi mới về ăn chưa về được. Bởi vì đi cái kiểu đó, cái đoạn đường ngắn mà đi cái kiểu đó chắc là tôi mất cái thời gian quá nhiều chứ gì? Thay vì bây giờ tu pháp Thân Hành Niệm mấy con biết sao không? Bây giờ Thầy nói cánh tay đưa ra, thì Thầy đưa ra vầy thôi. Trời đất ơi, có nhiều người đưa vầy mấy con: Cánh tay đưa ra cái họ làm vầy. Trời đất, họ nhích nhích như vầy, Thầy nó nó mất cái thì giờ quá trời, để Thầy nói đưa vô, Thầy còn tập trung được, cái đưa vô nữa có lợi ích không? Mà đừng có đưa cái dục như thế này thì không có được, mà cái kiểu cách mấy cô đi thì nó quá chậm. Cho nên thay vì mình đi nó vừa phải, đừng chậm, đừng quá chậm như vậy, mà đừng nhanh quá thì Thầy sẽ dạy những oai nghi, tế hạnh này lại cho mấy con, con hỏi cái kiểu của con cao mà con đi như mấy cô vầy đó thì chắc chết.

[Tu sinh]: Chân dài nữa Thầy!

[Trưởng lão]: Mấy con nhớ, bây giờ Thầy chưa có dạy thì thôi mấy con cứ đi, mà mình thấy người ta đi chậm vậy thì mình cũng đừng có đi vội vàng, đừng có ôm bình

bát mà như chạy đó thì không được. Đi bình thường thôi, không có gì đâu, nhưng mà mình đi bình thường theo cái đặc tướng của mình thôi, nhưng mà đừng có đi nhanh quá. Có nhiều người theo cái thói quen, hễ không đi thôi chứ đi ào, ào, ào thì cái đó nó không tốt, nhưng mà mình tập đi chậm lại một chút thôi chứ đừng có đi quá chậm như mấy cô. Đi quá chậm như mấy cô, con mà cao giò mà con đi cái kiểu đó Thầy thấy nó chậm, quá chậm, nó không được, thì phải hiểu biết, sau này Thầy dạy cho.

[Tu sinh]: Dạ, bạch Thầy con thấy hôm qua ở bên Khất sĩ mà đi khát thực thì nó cũng đâu đến nỗi chậm dữ vậy đâu đó Thầy. Ở đây mấy cô chậm quá chậm.

[Trưởng lão]: Vậy hả con. Bởi vì phụ nữ mà, đi nó chậm chạp vậy mới gọi là hạnh: công, dung, ngôn, hạnh. Chứ đàn ông có bao giờ ai nói công, dung, ngôn, hạnh đâu. Con hiểu không? Đâu có nói con công, dung, ngôn, hạnh được. Cho nên con phải đi nhanh hơn.

Thiệt ra nói chung là tại mấy cô quá khát khe với mình, quá luyện tập nó trên cái chỗ chậm quá.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Vậy nếu đi chậm thế nó rơi vào hình thức rồi, nó rơi vào nghi thức, nghi lễ rồi chứ nó không còn bình thường nữa, đi như thế hoàn toàn giống y như vệ binh như là bảo vệ bao nhiêu con người, đến cơ quan pháp luật.

[Trưởng lão]: Như vậy là đúng lắm đó con. Bởi vì Thầy nói như thế này này, mình đi sao nó đừng có quá hình thức, mà mình đi như thế nào đó nó tự nhiên cho một người tu, cái hạnh của nó là tự nhiên, sống hồn nhiên. Cho nên mình đi theo vừa với nhưng mà đừng có vội vàng quá thì không hay, nó mất cái hạnh của nó. Nó không có mất thì giờ, mình về rồi mình còn ăn, rồi mình còn rửa bát, rồi còn đi nghỉ. Đi như mấy cô mà cỡ đây ra chợ Trảng Bàng mà khát thực về chắc 12 giờ mới ăn, rồi rửa đầu cũng tới 1 giờ thì như vậy mấy con thấy nó đâu có còn cái thì giờ. Nếu mà sự thật bắt đầu đây mà ôm bát đi. Chỉ có hỏi đi về thì đi nhanh thôi, chứ còn đi khát thực thì đi chậm. Cho nên vì vậy mình tập lại cho nó đúng cách.

[Tu sinh]: Con cũng xin trình Trưởng lão, Hồi nửa tháng trước, con buổi sáng quét sân xong, con vô con ngồi con thanh thản,

để cho tâm an lạc. Tự nhiên hiện lên hình ảnh có người đem mấy trái bắp đến cho con, xong con giật mình con mở mắt ra...

[Trưởng lão]: Như vậy là con chiêm bao linh quá, chiêm bao rất linh.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, từ đó về sau mỗi bữa mà khuya, tối vậy chứ nó ảnh hưởng, nó ẩn hiện ra cái mùi hương thức ăn trước cho con biết sáng sau này có mùi thức ăn gì, ...

[Trưởng lão]: Tức là cái lỗ mũi tưởng của con nó tưởng hay, nó hít được mùi hương.

[Tu sinh]: Con không có tưởng mà tự nhiên nó đưa. Tại vì cái tưởng uẩn của con nó hoạt động, rồi bắt đầu nó hít trước. Người ta chưa nấu mà nó hít được rồi thì con biết, đó là tưởng thôi nhưng mà nó thuộc về tưởng của con nó hoạt động chứ không phải là cái chỗ mà con tưởng ra cái mùi hương đó, cái ý thức tưởng nó khác con. Còn cái này là cái tưởng mà do cái ý thức tưởng nó mới thành ra cái giấc mộng, cho nên nếu mà con nằm mộng mà con thấy rồi mà có thực hiện được cái điều đó thì nó do cái tưởng của con nó giao cảm, nó bắt gặp, mặc dù chưa có nhưng mà nó đã giao cảm, nó biết trước trong cái tương lai nó sẽ có cái đó rồi nó bắt gặp cái

đó rồi, cho nên nó thực hiện qua con. Con tu con lọt vào thiền tưởng rồi con.

[Tu sinh]: Con đi kinh hành thì nó cũng lọt vô.

[Trưởng lão]: Con đi tới chùng tưởng nó hoạt động nó dẫn lại lọt như thường chứ sao, nó đâu có gì khó đâu.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Việc đó nó tốt xấu gì đối với việc tu tập ạ?

[Trưởng lão]: Nó rất xấu con, chưa có gì mà nó nghe mùi hương nó thèm nó đói bụng quá thì nó xấu, nó làm cho mình phạm giới chứ gì. Phải không, mấy con thấy không? Cái đó là cái không tốt cho con bởi vì nó sinh dục, nó không có tốt.

[Tu sinh]: Lúc đó là con cứ tác ý con đuổi nó đi?

[Trưởng lão]: Cứ tác ý, nói chung là khi mà bị tưởng vậy thì chỉ còn có pháp tác ý đuổi thôi, không chấp nhận nó thôi, rồi hoặc là mình thấy nó còn nữa là mình phải xả, mình xả ra mình qua một cái hành động khác, qua một cái trạng thái khác đừng để cho nó duy trì, nó duy trì thì nó càng lớn lên, nó tăng lớn lên. Do những cái trường hợp tu

tập, mấy con thấy nguy hiểm lắm. Bởi vì Đức Phật lấy ý của mình làm chủ, ý dẫn đầu, ý tạo tác, ý làm chủ mà, do đó mình đi vào. Còn cái này mình tu tập thì cái ý mình nó bị chìm đi rồi cái tướng của mình nó hoạt động, khi nào cái tướng nó hoạt động thì cái ý nó bị chìm. Cho nên mấy con tu như vậy là bây giờ nó chưa có điên, nhưng mà một thời gian nữa rồi nó điên. Thầy nói điên là coi chừng.

Rồi, con hỏi Thầy gì con.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão, con có cái ý kiến này, cách sắp xếp mà ngồi hai bên như thế này, thì cái phía mà đối diện với Trưởng lão thì người ta nhìn thẳng lên được, còn phía bên này mà ngồi nhìn thẳng lên, nhìn quay qua thì con thấy con bị trở ngại. Quay qua như vậy thì thấy nó hình khó coi. Thì con có ý kiến là có thể cái bàn của Trưởng lão có thể mỗi khi mà giảng thì đẩy ra chính giữa.

[Trưởng lão]: Cũng được vậy thì án Phật sao? Mấy con cứ nhìn Phật thôi, đừng nhìn Thầy.

[Tu sinh]: Thưa Trưởng lão! Ngồi mà cứ quay qua như vậy thì nó rất khó.

[Trưởng lão] :Không có sao đâu con, con cứ nhìn để mà nghe được cái lời nói, thấy được cái miệng Thầy nói, phải không? Thầy nói chuyện cũng diễn tả bằng cái miệng chứ đâu phải không? Cho nên mấy con cứ ngồi như vậy mấy con ngó qua đây cũng được, ở đây thì nhờ ngó thẳng thì cái ngay hàng nào ngó thẳng thì ngó thẳng, hàng nào ngó xiên thì ngó xiên, có sao đâu, ở đây không có gì hết. Còn bây giờ chỗ này là thờ Phật, phải không? Mà bắt bây giờ mà Thầy ngồi giữa cái tượng Phật, án Phật vậy tội nghiệp cho mấy con không thấy Phật nữa. Cho nên Thầy phải nhường Phật chứ Phật Phải ngồi ngay giữa còn Thầy ngồi một bên, nhưng mà cái thiền đường hoặc cái giảng đường mà không có cái hình Phật Thầy sẽ ngồi giữa rồi đó, phải không? Mấy con sẽ nhìn thẳng lên. Nhưng mà ngồi giữa thì chưa chắc mấy con đã nhìn thẳng, hai bên đều lé hết đó. Bên đây thì lấy qua bên đây có phải không? Bên đây Thầy ngồi thẳng thì các bác, các cụ bên đây ngó thẳng Thầy thì không lé. Nhưng mấy con thì phải nghiêng qua, chứ còn mấy con mà không nghiêng qua thì mấy con ngồi cứ ngó thẳng lên mà liếc qua thì không được, cho nên mấy con cứ ngồi nghiêng như Từ

Quang vậy đó, nó không bị lé đâu. Con ngồi như con ngồi thì nó bị lé, như Chân Tịnh ngồi không lé, như Thanh Quang ngồi cũng không lé đâu, tại vì mấy con ngồi không ngó thẳng Thầy. Còn mấy con ngồi không ngó thẳng đằng trước mà cứ liếc qua thì bị lé. Học hết cái khóa này thì bị lé hết.

Như vậy thì mấy con cứ tự nhiên, mình ngồi vị trí nào mình ngó cũng được hết mấy con, đừng có ngại. Tôi phải ngồi thẳng như vậy. Bởi vì trong cái lớp học thường thường cái bảng người ta để giữa cho học trò nó ngó thẳng lên nó làm bài. Còn ở đây thì thật sự ra thì ngày nào đó, đây chưa phải là cái lớp học mình tổ chức lại cái lớp học, mà đây là một cái giảng đường, cái tổ đường để mình dạy thôi.

Cho nên do cái chỗ mình ngồi đây nó chưa phải sắp xếp, nhưng mà hiện giờ mình biến nó thành cái lớp học. Sau khi cái lớp học rồi thì đương nhiên là trong cái lớp học của mình thì không có để cái tượng Phật, tượng Phật là để cái nơi mình đến mình cung kính mấy con. Cũng như cái tổ đường này mình để cái tượng Phật để mình cung kính, mình thuyết pháp.

Còn ở đây là cái bài học rồi, cái bài học chứ nó không còn thuyết pháp nữa, Thầy có thuyết pháp đâu, Thầy dạy mấy con, Thầy chấm bài mấy con mà, làm sao mà thuyết pháp, phải không. Thầy gợi ý cho mấy con để hiểu biết, để cách thức mấy con làm, Thầy dạy cho mấy con cách thức hành động tu thì nó đâu còn là cái bài thuyết pháp. Cho nên để cái tượng Phật nó đâu có đúng, phải không? Nhưng mà Thầy dạy, toàn bộ Thầy dạy mấy con đều nằm ở trong cái giáo pháp của Đức Phật, chứ không thuyết pháp, mà dạy giáo pháp tu làm Phật, nó như vậy. Cho nên sau này chúng ta sẽ có cái lớp học mà không có cái tượng Phật, mà cái tượng Phật để nơi mà chúng ta cung kính để lạy, thì nó đúng nghĩa của nó.

Như bây giờ thì chưa mấy con, mình mới có mười mấy ngày, nửa tháng mà con muốn thay đổi toàn bộ vậy làm sao cho kịp, phải không?

Cho nên vì vậy mà từ từ mình sẽ có những cái điều kiện cần thiết. Cho nên thí dụ như bây giờ Thầy xin phép Thầy mở cái Trung tâm an dưỡng thì cái khu mà học tập, cái dãy nhà học tập. Đã là mình khu an

dưỡng chứ đâu phải là chỗ thờ Phật sao mà đưa tượng Phật vô đó, có không? Cho nên vì vậy mà nó trở thành cái lớp học của chúng ta rất bình thường như các lớp học khác. Cái sự thay đổi của chúng ta để đưa vào, đưa vào cái nền đạo đức, chứ không phải đưa vào cái tôn giáo nữa. Cho nên cái hình Phật là cái hình ảnh tôn giáo để chúng ta tôn kính mà thôi. Cho nên mà vì vậy sau này cái hình ảnh Phật cũng không phải là cái hình ảnh để thờ phụng mà cái hình ảnh để nhớ ơn. Cho nên trong khi đó, thí dụ như bây giờ trong cái lớp học của chúng ta, đặt cái tượng Phật là chúng ta cũng để nhớ ơn Phật chứ không phải là cái hình thức của Tôn Giáo, tôn trọng như một đảng giáo chủ nữa, để nhớ ơn một người vĩ nhân- người đã để lại cái nền đạo đức, những cái phương pháp để tu tập để làm chủ sự sống chết của chúng ta, chúng ta nhớ, thấy hình ảnh của ngài.

Nhưng mà ngày nào cái hình ảnh này sẽ không còn xài nữa. Chúng ta sẽ thực hiện đúng cái hình ảnh của Đức Phật ngày xưa, các con nhớ, các con ráng tu, các con với Thầy sẽ vẽ lại cái hình ảnh của Đức Phật. Hiện cái hình ảnh đó còn lưu lại trong không gian, một bậc vĩ nhân mà không được Thấy

cái hình ảnh thật quá uổng. Người thế gian chúng ta không thấy được quá uổng. Thầy mong rằng ngày nào đó các con sẽ làm cái việc này để cho cái người ở trên hành tinh này họ chiêm ngưỡng được bậc vĩ nhân thật sự là cái hình ảnh. Coi ông Phật có tóc tai hay là cạo trọc như chúng ta. Chừng đó mới xác định, chứ không khéo mà ông Phật mà cái hình của ở bên cái bảo tàng viện của Anh Quốc, cái hình của ông Phật, râu không cạo, rồi lại đeo cái khâu nữa. Chắc có lẽ ông Phật là con một cho nên đeo cái khâu đó. Rồi tóc thì để như là một cái người Ấn Độ, người Bà La Môn nữa. Cái hình ảnh đó có nhiều người hỏi Thầy có phải ông Phật không, Thầy không dám nói phải, không dám nói không được. Bây giờ nó không phải thì mình lấy hình nào mình kê vô, mà nói đúng thì không nói được, thôi để từ từ rồi sẽ nói sau.

[Tu sinh]: Dạ Bạch Thầy, mình có thể vẽ mình lưu hành ở nội bộ mình để mình ngắm mình tu tập được không Thầy?

Không được con, tụi nó vẽ ra nó tu, thì nó chắc Bà La Môn, hay Đại Thừa gì đây. Tụi nó vẽ ra cái hình Phật, chưa chắc cái ông Phật của nó đúng. Mấy ông Đại Thừa

nói chưa chưa chắc ông Phật của mình có tóc tai còn đúng hơn ông Phật đó. Ông Phật nói: tội nó cạo đầu hết cho nên bây giờ tội nó cạo tóc ông Phật luôn, thì như vậy khó nói quá. Cho nên chúng ta đừng làm cái gì khác hơn hết để rồi người ta cũng cho mình thuộc về tướng như họ. Mình đã nói người ta tưởng rồi mà mình không chứng minh được mà mình vẽ ra là người ta cũng nói mình tưởng, không được. Cho nên Thầy rất cẩn thận, kĩ lưỡng đó, chứ Thầy trước kia Thầy cũng học vẽ, Thầy cũng biết vẽ chứ không phải không? Hiện giờ trong đầu của Thầy cái hình ảnh của Phật mà Thầy đã thấy trong Tam Minh đó, Thầy ngồi Thầy vẽ được chứ, nhưng mà không dám mấy con, không dám vẽ ra rồi người ta nói Thầy giỏi tướng. Có ai có Tam Minh đâu mà mình vẽ ra thì người ta nói mình tướng thôi chứ sao.

[Tu sinh]: Với lại nó phao lên mà Thầy, nó dữ lắm.

[Trưởng lão]: Nó phao lên nữa, mình làm cái gì không có chứng cứ là người ta sẽ phao lên.

[Tu sinh]: Họ nói mình tu sai.

[Trưởng lão]: Mình tu sai, rồi người ta

nói mình bị lụt thiên tướng rồi.

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không mấy con?

Hết rồi mấy con, bây giờ chúng ta về, những bài vở nào mà Thầy chưa có trả thì còn sót lại thì Thầy sẽ trả lại mấy con.

040-(LCK-021A)

- * Đường đi nhân quả con người
- * Vấn đạo nhân quả, từ trường

Nó có ba cái điều thiện gấp, mà khẩu hành nó có 4 cái điều thiện cấp và ý hành nó có 3 cái điều thiện cấp của nó. Do từ những cái điều thiện đó mà nó sanh ra muôn vàn thứ điều thiện, mà cũng từ những cái điều ác đó mà nó sanh ra muôn vàn thứ điều ác. Cho nên nó thuộc về nhân quả, vì vậy mới nói nó là đường đi của nhân quả. Nếu mà chúng ta không dựa vào cái ý của đức Phật để dựng lên thì chúng ta sẽ nói đủ thứ nhân quả mà nó không xoáy vào cái, nó không đưa vào cái chủ đề của nó, không có nhắm vào cái đường đi của nó làm cái người đọc người ta sẽ mênh mêng, người ta thế nào cũng nhân quả được hết. Nhưng mà nó người ta không có hiểu rõ cái đường đi nó như thế nào cụ thể. Cho nên hôm nay Thầy sẽ gởi cái cuốn hành Thập Thiện này cho mấy con nghiên cứu kỹ về thân hành, khẩu hành, ý hành.

Đây là đường đi nhân quả mà đức Phật đã dựng lên cho chúng ta biết, nó không có khó gì hết, đây là đường đi của nhân quả. Nó chỉ ngắn gọn chứ nó không có nhiều, thì các con thấy đây là cái cuốn hành thập thiện mà Thầy đã viết lâu rồi, tức là nói về nhân quả. Thì đức Phật nói về cái điều này, đường đi của nhân quả con người.

Và hôm nay Thầy trước tiên mà để trả lại những cái bài gởi cho mấy con thì Thầy xin trả lời có một câu hỏi, mà câu hỏi này rất là chính đáng.

Có một người hỏi Thầy như thế này.

Hỏi: Cái cây bắp, bởi vì chúng ta vừa rồi chúng ta học nhân quả Thảo mộc, một cái cây bắp thì nó ra một cái trái bắp, mà nó có nhiều hơn nữa thì nó có hai trái chứ nó không có nhiều, cây bắp cũng có trái nó. Mà nó khi mà cái cây bắp nó chết đi thì cái trái nó mới già, vậy thì nó có đúng nhân quả là có nhiều như cây mít, cây xoài, cái cây nó còn sống mà trái nó lên hạt, ở trong cái trái nó có những cái hạt, rồi cái hạt nó tiếp tục nó lên. Nó lên tiếp tục nữa, còn trái bắp thì cái trái của nó, cái hạt của nó được già thì cái cây bắp nó chết đi, rồi chúng ta nó ươm lên

được. Như vậy thì đối với con người chúng ta thì chúng ta không phải là đợi khi mà chúng ta chết rồi nó mới sanh hay không? Cái ý của cái câu hỏi này, nhưng mà Thầy thấy cái lời hỏi này rất chính đáng, nếu mà không hỏi vậy thì mấy con sẽ không hiểu.

Ví dụ như bây giờ chúng ta là những người tu để mà chúng ta làm những cái hành động, những cái điều thiện, cái điều thiện của chúng ta là không tham, sân, si. Mà đức Phật gọi là thiện vô lậu, các con nhớ cái thiện vô lậu, mà cái thiện hữu lậu. Cũng như bây giờ mấy con làm từ thiện, đi cứu trợ giúp đỡ những người nghèo khổ khác thì cái đó là thiện hữu lậu, còn lậu hoặc thì nó còn tiếp tục tái sanh mấy con. Qua cái hình ảnh của cây bắp, nó có nhân, có quả, phải không? Nó có từ cái hạt bắp nó mới lên được cái cây, nó mới ra được cái quả, trái bắp. Trong cái quả trái bắp nó có nhiều cái hạt, có phải không? Nhưng mà đợi đến khi mà cây bắp chết rồi thì lấy cái hạt bắp này ươm nó mới lên cây được. Nhưng cái hạt mà cái hạt giống của con người mà khẩu hành, thân hành, ý hành thanh thân, an lạc, vô sự. Đó là cái hạt giống, cái đó cái hạt giống của con người là nếu chúng ta không biết Phật Pháp thì

chúng ta có làm thiện, làm ác nó cũng đều là hữu lậu hết. Cho nên khi chúng ta vẫn còn sống mà nó vẫn có sự tiếp tục tái sanh, nghĩa là có sanh ra những con vật khác, nghĩa là cũng như bây giờ cây xoài còn sống mà cái hạt trái xoài nó chín thì cái hạt xoài đó nó sẽ lên thành cái cây xoài con, rồi xoài cha, xoài chất, xoài chít của nó tùm lum hết mà cây xoài ông nó vẫn còn, có phải không? thì cái người làm ác, cái người sống nó vẫn còn đấy thôi, nhưng mà cái hành động nó tiếp tục nó tương ứng, bởi vì hành động đó là hành động tham, sân, si mấy con, có hiểu không? Nó tương ứng với những người tham, sân, si nó sanh ra được. Còn cái hành động chúng ta vô lậu thiện vô lậu đó, không tham, sân, si. Cho nên bây giờ người ta chửi Thầy Thầy không giận, Thầy không buồn, không tức thì cái hành động thầy thanh thân, an lạc, vô sự ..., nó có giống ai không mà nó đi sanh được. Cho nên nó như là cái hạt bắp mấy con. Các con lắng nghe cho kỹ, như hạt bắp cho đến khi mà chờ chúng ta chết thì tất cả những cái hạt này sẽ tương ứng với cái chỗ thanh thân, an lạc, vô sự; tất cả những cái hạt giống này nó sẽ vào niết bàn hết. Nó có sanh làm người được không? Có phải không?

Cho nên khi mà Thầy chết rồi thì toàn bộ cái hành động thiện của Thầy, tất cả những điều mà Thầy dạy mấy con là vì lòng thương yêu, từ bi của Thầy rồi. Nhưng mà Thầy còn tham sân si, thì lòng thương yêu đó nó trở thành tái sanh vào trong cái nhà phước đức. Nhưng mà Thầy lại thanh thân, an lạc, vô sự, thương yêu là thương yêu, không vì cái tham sân si của mình, Thầy không vì danh, vì lợi của mình, có phải không? Còn Thầy thương yêu, nhưng mà Thầy thấy người ta ca ngợi Thầy thế này thế khác, Thầy còn ham, còn thích, còn ham chùa to Phật lớn, còn tham thì nó còn phải tái sanh, mấy con. Các con hiểu chỗ đó, nguyên nhân tái sanh là còn tham. Nhưng mà vì Thầy thiện, Thầy thương mấy con. Còn cái này Thầy thương mấy con là vì thấy mấy con khổ, Thầy không tham danh, Thầy không tham lợi, tức là không tham gì vật chất trên thế gian này nên tâm Thầy thanh thân. Nó không tương ứng với ai hết, thì nó không sanh được. Mặc dù hiện giờ từ trường Thầy phóng ra, nhưng nó không giống ai hết. Cũng như cái hạt giống nó không thể lên được trong lúc này bởi vì cái đất màu mỡ không có giống nó được. Cho nên nó chờ đến khi mà Thầy chết thì

những cái hạt giống này nó lên cái chỗ thanh thân an lạc vô sự, chứ nó không thể nào lên cái chỗ đất mà tham sân si được. Có đúng không mấy con?

Cho nên đem cái thảo mộc Nhân Quả mà sánh thì chúng ta mới biết từ chỗ đó Đức Phật suy ra mới dạy chúng ta ngăn ác, diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện để sống trong Tứ Niệm Xứ tâm thanh thân, an lạc vô sự. Mấy con thấy hiểu chưa, để từ cái chỗ thanh thân an lạc vô sự đó mà nó không còn tái sanh. Còn không nó còn tương ứng thì hờ một chút ta làm một hành động ác, thì hành động ác đó là cái nhân thì chúng ta gạt lấy cái quả bị đánh, bị đập, bị đau khổ buồn phiền. Từ cái nhân đau khổ buồn phiền nó sẽ tương ứng với những sự đau khổ buồn phiền của người khác, thì nó tiếp tục sanh ra những người khác chứ sao. Có phải luật Nhân Quả chứ coi bộ chúng ta đi tái sanh luân hồi sao? Đâu có một người, cái hành động Nhân Quả đau khổ đó nó tiếp tục trong cái tham sân si nó mới có đau khổ đó. Nó tương ứng nó giống nhau. Chúng ta còn sống mà nó vẫn lên, giống như cây đu đủ, cây xoài, cây mẹ nó còn sống nhưng cái hạt nó vẫn lên con chứ đâu nó không lên.

Còn trái lại, những hạt thanh thân an lạc vô sự, hàng ngày Thầy giữ tâm mình thanh thân, an lạc vô sự trước các pháp, trước lòng ham muốn, trước những cám dỗ, Thầy vẫn giữ thanh thân an lạc vô sự. Thì lúc bấy giờ những cái hạt này có chứ đâu phải không, cái từ trường này có, nhưng nó đâu tương ứng với ai tham sân si đâu mà tái sanh, nó đâu có tương ứng với loài cỏ cây được, nó đâu có tương ứng với loài động vật được. Cho nên nó không tái sanh. Mà không tái sanh thì nó chờ Thầy tịch thì tất cả những hạt giống này nó sẽ lên cái nơi chỗ thanh thân, an lạc, vô sự. Các con hiểu chưa? Chúng ta lấy Nhân Quả thảo mộc mà chúng ta suy cái Nhân Quả con người thì chúng ta thấy rõ ràng. Giống như cây bắp, đến khi cây mẹ nó chết thì mấy cái hạt đó mới ươm nó lên, có đúng không? Như vậy rõ ràng từ cái suy ở trong Nhân Quả thảo mộc thì chúng ta suy qua Nhân Quả con người, không khác. Vì vậy nhờ chỗ này mà Đức Phật đã thấy được cho nên mới dạy chúng ta để chấm dứt luân hồi. Chứ hàng ngày, chúng ta cũng sống, bây giờ có người chửi Thầy, Thầy bất động tâm, thanh thân an lạc vô sự trong khi Thầy bị Nhân Quả đó. Nhưng cái từ trường của

Thầy nó phải phóng ra chớ sao, giống như những hạt bắp chớ sao. Nhưng mà hạt bắp đó làm sao lên được? Nó đâu có đất tham sân si mà nó gieo lên được. Còn cái kia nó có đất tham sân si nên nó tương ứng nó lên. Máy con thấy chưa? Cho nên trong khi mà chúng ta tu tập có lợi ích rất lớn. Nó không có sanh bất tử, cho nên nó chờ chúng ta chết rồi, chúng ta vào Niết Bàn thì những hạt này nó cũng vào luôn Niết Bàn. Tức là những từ trường thiện vô lậu của chúng ta, là những cái hạt đó nó cũng sẽ vào Niết Bàn. Nó đâu còn sanh làm con người nữa, cho nên nó chấm dứt tái sanh luân hồi. Như vậy chúng ta học Nhân Quả, chúng ta mới hiểu được cái này. Hiểu được cái lý này, mà hiểu như thật, nó có hình ảnh cụ thể là cây bắp. Phải không, mấy con thấy.

Khi mà cây bắp chết, nó chỉ có trái bắp, trong trái bắp có những cái hạt của nó, nó sẽ lên những cây bắp sau này. Nhưng mà cây bắp thì nó có môi trường đất ẩm ướt nó sẽ lên, còn chúng ta môi trường nó không phải là môi trường đó. Cái thanh thân, an lạc, vô sự thì cái môi trường khác rồi, đâu phải môi trường sanh làm chúng sanh nữa. Cho nên trong cái hạt của chúng ta thì nó sẽ

đi vào Niết Bàn hết, nó không còn cái nào làm con người nữa. Các con hiểu chưa? Cho nên hàng ngày chúng ta tu tập có lợi ích rất lớn, chúng ta biết rằng chúng ta không có sanh ra nữa. Không có sanh ra từng giây, từng phút chứ không phải không có sanh mà đợi chúng ta chết rồi mới sanh. Do cái chỗ hỏi nó có lợi ích thiết thực như vậy cho nên nhờ cái hỏi Thầy mới nói ra, còn không có hỏi thì không có nói ra. Nhưng một người hỏi nó lợi ích cho nhiều người để học hiểu. Các con thấy chưa

Cho nên trong cái sự học hỏi thì trên cái vấn đề mà tu cái Định Vô lậu nó làm cái tri kiến chúng ta càng sáng suốt. Vì vậy mà chúng ta còn tha thiết gì trong cuộc đời này mà không tu, chúng ta cố gắng nỗ lực thực hiện rất ráo, cuối cùng để chấm dứt sanh tử luân hồi, đời có gì đâu, các pháp đều vô thường, cho nên Thầy dạy mấy con qua một cái bài kệ:

Buông xuống đi, hãy buông xuống đi!

Chớ giữ làm chi có ích gì

Thở ra chẳng lại còn chi nữa

Vạn sự vô thường buông xuống đi!

Trong khi chúng ta còn sống thì sanh ra nhiều người, nhiều vật, đến khi chúng ta chết rồi thì nhiều người, nhiều vật lại tiếp tục tái sanh mãi. Và mỗi người, mỗi vật đều đau khổ có sung sướng gì mà chúng ta ham hố gì mà ở trên cuộc đời này. Ăn, nhai, nuốt có gì đâu mà gọi là ngon béo, toàn là bất tịnh. Rồi đây mấy con sẽ học về thực phẩm bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh. Rồi mấy con sẽ thấy nó bất tịnh như thế nào? Chúng ta ăn để sống, sống để chỉ trong một kiếp này giải quyết cho hết những tham, sân, si mà chúng ta mang, và chúng ta đang ôm ấp trong lòng mà không biết cách nào mà buông xả ra được.

Bây giờ nhờ được Phật pháp mà chúng ta biết cách xả ra, vậy mà chúng ta không xả ra thì quá uổng một đời của chúng ta. Vì đây chỉ có một người mà bao nhiêu người đang tiếp tục tái sanh thọ phải lấy sự đau khổ. Vì quy luật của nhân quả chứ không phải ai sanh. Cho nên cái hành động thiện, ác nó sẽ tiếp tục tái sanh, thì chúng ta đã làm cái hành động thiện, ác thì phải tiếp tục tái sanh chứ làm sao mà bảo là chấm dứt tái sanh được.

Thí dụ một cơn giận dữ thì từ trường giận dữ sẽ phóng xuất ra, và sự giận dữ đó sẽ bị quả khổ. Từ trong quả khổ đó phải lưu xuất ra những từ trường, và tiếp tục ngay lúc bấy giờ tương ứng với ai sanh dữ tợn thì sẽ sanh ra làm những con người như vậy. Cho nên chúng ta hiền lành thì sanh những đứa con hiền lành, những con người hiền lành. Mà chúng ta gian ác, gian xảo, tham lam, trộm cắp, giết người thì chính từ những từ trường đó sanh ra làm con người gian tham trộm cắp, gian ác, xảo trá. Cũng chính ai mà làm ra những con người đó, rồi chúng ta lại mắng chửi cái người này vô đạo đức, hung ác, tàn bạo, dữ tợn, gian xảo. Chính từ trường của ai mà ra đây mà bây giờ chúng ta lại chửi mắng những người đó. Chúng ta nên thương tất cả những người khác, vì họ đang ở trong Nhân Quả từ trường thiện ác cũng do chính mình.

Một lần mình giận dữ thì một lần mình đi tái sanh biết bao nhiêu con người giận dữ, biết bao nhiêu loài vật giận dữ. Một lần chúng ta ăn thịt chúng sanh, cầm dao giết chúng sanh thì từ trường đó sẽ sanh ra biết bao nhiêu loài chúng sanh để trả những cái quả mà chúng ta đã từng giết, từng ăn thịt.

Thì chúng ta hiểu được Nhân Quả do đó chúng ta mới nỗ lực tu hành, vì chúng ta muốn rằng trên thế gian này không còn ai đau khổ nữa hết. Thầy giữ được tâm Thầy thanh thản an lạc vô sự thì Thầy chấm dứt những con người sanh ra, những con vật sanh ra. Cũng như hiện giờ mấy con ăn chay thì mấy con chấm dứt sanh ra làm loài động vật như cá tôm gà vịt heo dê. Còn các con còn ăn thịt chúng sanh thì mấy con không thoát khỏi làm thân chúng sanh. Mỗi từ trường của mấy con ngay con vật đó thì mấy con phải trả quả con vật đó. Vậy thì mấy con phải cố gắng mà tu tập, tin hay không tin đó là việc của các con. Nhưng dạy đạo là Thầy dạy hết mình. Từ đó mấy con thấu suốt được lý Nhân Quả để nỗ lực tu hành cho đến nơi đến chốn

Bây giờ thì những người nào mà không có cái Hành Thập Thiện thì một lúc nữa. Bây giờ Thầy xin trả bài lại cho mấy con, rồi mấy con coi theo ở trong cái bài, những cái bài mà mấy con mới gửi Thầy thì Thầy chưa chấm kịp, còn những cái bài mà gửi hôm qua thì hôm nay Thầy chấm hết rồi, Thầy ghi ở trong này, mấy con có những cái tập vở cũ mà Thầy vừa kỳ trước Thầy chưa trả,

hôm nay Thầy sẽ trả luôn cho mấy con, và Thầy ghi ở trong này, nếu mà có cái gì (Mấy con phát dùm Thầy con, phát dùm Thầy để rồi mấy con về đọc lại cái bài) không hiểu chỗ nào đó thì hỏi Thầy sẽ hướng dẫn thêm.

Ở đây chỉ còn một cái bài này của Từ Hạnh con, con đưa Từ Hạnh; còn đây là cái bài của con và Thầy cho con hai cái tập giấy.

Mấy con chưa có cái tập Hành Thập Thiện, người nào không có thì Thầy sẽ cho cái cuốn Hành Thập Thiện để mấy con đọc để viết cái căn bản của cái đường đi nhân quả, khi mình biết được đường đi nhân quả rồi thì bắt đầu mình mới đi vào từng phần.

Con đem cái Hành Thập Thiện coi ai cần con gửi cho luôn con.

[Tu sinh]: Ai cần dơ tay lên.

[Trưởng lão]: Ai cần thì đưa tay con. Còn thiếu nữa thì một lát nữa Thầy gửi Thầy cho mấy con.

Trong những cái bài làm của mấy con, có nhiều bài mấy con làm rất hay, nhưng mà vì không có đi vào cái đề tài, những cái bài mấy con dường như những cái bài mấy con làm tổng hợp nhân quả con người. Cho nên

mấy con nói không sai đâu nhưng mà nó chưa phải lúc mấy con nói những cái điều đó. Nhưng mà ở đây chúng ta muốn xoáy từng cái hành động, từng cái nhân quả để chúng ta hiểu cho rõ, nó thật rõ như vậy nó mới thông suốt được cái lý nhân quả. Cho nên khi mà vào cái đề nó hơi tổng quát là đường đi nhân quả thì nó tổng quát đó, nó chỉ cho cái đường đi của nó là thân hành, khẩu hành, ý hành. Chúng ta nói làm sao để chúng ta xoáy được vào cái đề tài đó. Sau này chúng ta đi vào từng phần, các con sẽ viết từng cái phần thí dụ như một hành động thôi chứ đừng nói nhiều hành động. Nhưng mà chúng ta sẽ viết nhiều hành động.

Thí dụ như nói thân hành, thì cái thân hành của chúng ta nó có nhiều những cái hành động để tạo ra cái nhân thiện, nhân ác của nó. Thí dụ như muốn nói một cái hành động đó thì các con chỉ vào đề các con giới thiệu thân hành, rồi các con sẽ đưa ra một cái mẩu chuyện, cái mẩu chuyện có thật trong cuộc sống của chúng ta, cái mẩu chuyện đó thì mấy con thuật cho mọi người người ta nghe cái mẩu chuyện xảy ra, rồi các con chứng minh trên cái hành động của cái câu chuyện đó, là cái hành động nó thiện

hay là ác. Rồi cái quả của cái hành động thiện, ác đó nó sẽ đưa đi đến cái chỗ nào? Xảy ra chỗ nào để nó có cái sự áp dụng vào cái đời sống chúng ta cụ thể. Và cuối cùng chúng ta kết luận là nhắc chúng ta không nên làm cái hành động đó, sẽ gây ra đau khổ cho mình, cho người. Từ cái hành động thân của chúng ta làm cái điều bất thiện đó nó sẽ đưa đi đến chúng ta có cái đau khổ cho mình, cho người như thế nào? Và kết luận có những cái lời khuyên đây là nhân quả thực tế chứ không phải cụ thể, đem lại sự đau khổ. Muốn hết đau khổ thì chúng ta không nên làm những cái hành động đó. Để nhắc đi, nhắc lại cái việc đó. Trước tiên cái bài làm là nhắc mình qua một cái hình ảnh thật sự của cuộc đời người, có cái sự đau khổ trên cái hành động thiện ác đó, và tuy mà mọi người đọc cái bài của chúng ta thì cái lời nhắc nhở cho mình, cho người nó ở trong đó nó đầy đủ, nó làm cho cái bài viết của chúng ta nó xúc tích. Người ta đọc đến có khi người ta rất là thích cái hình ảnh thật sự của nhân quả. Cho nên mấy con khéo léo, mấy con đưa ra một cái mẫu chuyện của cuộc đời thật sự, có sự xảy ra trong gia đình mình, hoặc là những người khác. Thí

đụ như một cái tai nạn giao thông đi, xảy ra do cái sự không cẩn thận của mình, hoặc là do cái uống rượu say sưa như thế nào để rồi đưa đến cái hậu quả đó, thì mình đem ra cái câu chuyện, nó xảy ra như thật, để rồi tác hại đi đến cái sự đau khổ, cái quả đau khổ không những riêng cho mình, mà cho nhiều người, không riêng cho mình mà riêng cho nhiều người. Cho nên những cái nhân quả mà biết cách thức mà chúng ta viết có cái điều áp dụng vào đời sống thì cái bài luận về nhân quả của chúng ta rất là thực tế và nó trở thành một bài học đạo đức, nó giúp cho chúng ta khắc phục được mình, mà giúp cho mọi người khắc phục. Do những cái bài viết của các con mà cái công vừa học mà vừa viết khéo léo, đúng đắn và những cái ý tưởng hay như vậy nó sẽ đóng thành một tập về đạo đức nhân quả. Bắt đầu đường đi nhân quả là giới thiệu làm sao các con viết nó gọn nhẹ qua cái như kinh Hành Thập Thiện, các con thấy kinh Hành Thập Thiện nó gọn nhẹ, nó nói lên được đường đi nhân quả của con người thì chúng ta viết, rồi chúng ta nói thành ra nó rõ ràng, cụ thể. Sau đó thì chúng ta đi vào thân hành, khẩu hành, ý hành thì chúng ta sẽ có những cái bài luận

của chúng ta nó sẽ trở thành cuốn sách đạo đức nhân bản - Nhân quả. Cho nên Thầy mong rằng mấy con là những tác giả của những tập sách này nó không những riêng giúp cho mấy con có cái tri kiến hiểu biết về đạo đức nhân bản, nhân quả mà còn giúp cho những người sau làm cái tài liệu rất lớn.

Khả năng mấy con viết, Thầy thấy có người viết rất hay, cái khả năng cầm cây bút viết rất là chính xác, câu văn gọn gàng. Mà nếu mà không được xây dựng cái ngòi bút mà viết thì mấy con viết nó không thành một cái cuốn sách đạo đức mà chính hôm nay Thầy xây dựng cho mấy con viết, làm sao mỗi đứa viết một cuốn sách đạo đức Nhân bản - Nhân quả. Qua nhân quả của con người mà mấy con viết ra thì khả năng của mấy con vừa sức làm cái điều đó chứ không có không? Nhưng mà nhờ Thầy gợi ý từng bước một, cũng như mình muốn viết một cuốn sách mình phải có một cái dàn bài viết cái gì trước, cái gì sau, rồi xoáy vào cái gì? Xoáy vào cái đề tài gì của nó, mỗi một cái đề tài nó sẽ nói lên một cái điều kiện, nhưng ở đây là cái đề tài thiết thực, cụ thể của cuộc đời của con người. Cho nên thí dụ như nói về thân hành thì các con biết rằng trong thân

hành có nhiều sự vô tình nhưng có nhiều sự cố ý của chúng ta. Nhưng... không ngoài ý điều khiển, ý của chúng ta điều khiển cho nên vì vậy nói về thân hành, khẩu hành thì hoàn toàn là cái ý của chúng ta trong đó rất nhiều chứ ít có khi chúng ta vô tình.

Vô tình như thế này, chúng ta đi kinh hành, trên con đường đi kinh hành chúng ta đạp con ốc cái rốp, thì đó là chúng ta vô tình, ngoài cái ý chúng ta điều khiển. Còn bây giờ chúng ta có cái ý biết bước chân chúng ta ban đêm sẽ có những con ốc, vì thế mà chúng ta muốn đi kinh hành để đuổi những cái hôn trầm, thù miên của mình thì mình sẽ soi, mình sẽ cầm theo cây đèn pin, mình soi đường trước, mình nhìn một loạt xa như thế này không có thì từ đó mình bước đi từng bước của mình để nhiếp tâm, để an trú tâm trong một quãng đường theo cái bóng đèn đã rọi, rồi tiếp đó chúng ta sẽ rọi tới một đoạn nữa, thì khi mà chúng ta đứng rọi thì chúng ta lại tác ý tiếp tục trên bước đi nữa và cứ thế là chúng ta rất là tỉnh táo và cũng giúp cho chúng ta tỉnh thức từng bước đi rất rõ ràng. Còn mình đi kinh hành buồn ngủ quá, thôi chạy tùm lum tà la, đạp thôi biết bao nhiêu kiến, trùng,

thậm chí như cái con ốc mình mới nghe cái rộp mới biết nó chết. Còn thay vì tất cả kiến trùng nó có nghe đâu, chúng ta đập chết biết bao nhiêu con vật không? Cho nên khi mà chúng ra rọi dưới đường thấy không có gì hết rồi chúng ta sẽ bước đi. Mỗi con vật chết là mỗi sự đau khổ, quần quai dưới bàn chân của chúng ta. Cho nên người tu hành theo đạo Phật phải giữ tâm, giữ lòng thương yêu của chúng ta thì khi đi kinh hành chúng ta không nên làm điều đó, phải cẩn thận, kỹ lưỡng và cẩn thận, kỹ lưỡng như vậy. Mà cố gắng cẩn thận như vậy thì mấy con có buồn ngủ được không? Không buồn ngủ được, nếu mà còn buồn ngủ mà không cẩn thận kỹ lưỡng được như vậy thì làm sao dám đi mấy con?... Cho nên sự tu hành của chúng ta là phải tu hành thật sự, là phải làm đúng như vậy chứ không khéo thì mấy con sẽ tạo vô tình đau khổ. Mặc dù vô tình vẫn có sự đau khổ của chúng sanh. Sự tu tập nào, pháp môn nào của Phật cũng dạy chúng ta tỉnh thức, dạy chúng ta trí tuệ, cho nên chúng ta phải cố gắng. Thầy hướng dẫn từng chút để mấy con làm bài, Mỗi bài vở của mấy con có giá trị sau này sẽ kết lại thành một tập sách đạo đức Nhân bản - Nhân quả như Thầy

đã nói hồi này. Cố gắng, các con sẽ làm. Có nhiều người làm bài Thầy thấy khá hay, và có thể kết tập được nhưng phải sửa lại đôi chút nữa thì nó mới thành được cuốn sách đạo đức. Còn nếu không thì nó sẽ không thành gì cả và nó sẽ thành những cái bài rời rạc mấy con viết, rồi sẽ ném bỏ rất uổng. Mình đã đem hết công sức của mình. Cho nên mỗi lần mấy con viết, trong một tuần lễ mấy con viết rồi mấy con suy nghĩ, mấy con sửa đi sửa lại làm chừng nào mà cái bài mấy con vừa ngắn gọn, xoáy vào, đưa đúng vào cái đề tài nó trở thành, chứ đừng có viết thôi tùm lum tà la mà nó đủ thứ, Thầy đọc rất mệt, nhiều mà nó không xoáy vào cái chủ đề, nó không chứng minh một cái cụ thể thực tế, và đến đây nó không phải là còn là cái bài nhân quả thảo mộc nữa mà nhân quả con người. Mà nhân quả con người là một cái bài đạo đức rất lớn đó mấy con, cần phải nhớ điều gì chúng ta viết, chúng ta viết là chúng ta học, chúng ta viết là chúng ta triển khai cái sự hiểu biết của đầu óc chúng ta, chúng ta viết là để lại cho người sau để họ thấy được nhân quả. Cho nên cầm cây bút mà viết một cái bài như vậy thì mấy con thấy nó có cái trách nhiệm rất lớn, nó không những

bây giờ chúng ta học rồi chúng ta ném, như những học sinh, mà chúng ta học rồi chúng ta còn lưu lại cho người sau, cho con cháu của mình nữa, làm sao viết lại những. Các con là mỗi tác giả cho mọi tác phẩm đạo đức của mình, mà mình nói sao để con cháu của mình cầm lại cái tác phẩm trong thời gian tu học tại tu viện Chân Như để lại một kỷ niệm, một kỷ niệm rất là quý giá, nó trở thành cuốn sách do chính tay mấy con viết ra. Cho nên vì vậy mấy con đừng viết vội vàng mà trong một tuần mấy con tới cái giờ mà Định Vô Lậu, mấy con đọc lại cái bài của mình, coi lời văn của mình viết nó ngắn gọn hay nó rườm rà, rồi cái ý của nó nó đúng hay là còn sai, mình sửa đi sửa lại nhiều lần thì cái bài viết của mình nó rất là hay, nó rất là đúng và đồng thời cũng từ đó cái đầu óc chúng ta đọc lặp đi lặp lại nhiều lần gọi là quán vô lậu, nó làm cho chúng ta thấm nhuần, thấu suốt cái lý chân thật của nhân quả. Chứ nó đâu không vô ích lợi gì đâu. Cho nên các con còn đọc rồi sửa đi sửa lại, nó làm cho mình thấm nhuần, còn nếu mà các con chỉ viết cho nó lấy lệ cho qua rồi để Thầy chấm rồi để học bài mới khác. Không phải, mục đích chúng ta ở đây không phải là

học trò, làm rồi thôi, rồi đi tới để mà huân thu những kiến thức. Mà ở đây chúng ta là những tác phẩm, một nhà viết đạo đức, văn chương chúng ta không hay nhưng chúng ta nói rõ ràng cụ thể, thực tế trong cái sự sống của con người nói lên được cái đạo đức của con người thì cái điều thiện mấy con sẽ làm được và mấy con là những tác giả của tập sách đạo đức này. Tuy rằng mỗi người nó đều có một cái lối viết khác nhau nhưng tựu trung cái ý của nó thì không sai. Nhưng các con nên nhớ rằng khi chúng ta viết thì những cái mâu thuẫn được thực tế xảy ra mà hầu như báo chí thường đăng thì chúng ta dựa vào những cái sự kiện thực tế của xã hội mà chúng ta nêu ra trong cái đạo đức nhân quả để nói lên cái nhân và cái quả của nó để đem đến cái sự đau khổ cho con người phải gánh chịu, thì chúng ta nên nêu ra những cái điều đó. Và dựa vào trong những trang lịch sử của đất nước này hoặc đất nước khác, của tôn giáo này, của tôn giáo khác, chúng ta đều nêu lên bài luận nhân quả của chúng ta được cả hết, và nó làm cho cái bài văn và lời chúng ta diễn tả để hiểu biết về nhân quả rất là xúc tích, đầy đủ ý nghĩa xã hội, lịch sử đã để lại chúng ta nhiều bài học thiết thực

cụ thể nhân quả của con người mà người nào đã từng đọc lịch sử, đã từng nghiên cứu những lịch sử thì chúng ta hôm nay viết đạo đức Nhân bản - Nhân quả, đạo đức nhân quả con người thì chúng ta viết rất hay. Nó có nhiều đề tài, nó có nhiều mẫu chuyện mà chúng ta đưa vào để nó áp dụng vào đời sống chúng ta thiết thực, thì như Thầy đã nói, nó vừa nhắc nhở mình mà sau này nó vừa nhắc nhở mọi người để chúng ta sống có đạo đức thì phải cố gắng học tập, đây là những điều lợi ích rất lớn.

Và hôm nay may mắn thay thì chúng ta đã biến từ cái lớp học, lớp giảng thuyết trở thành lớp học của chúng ta. Hiện giờ mấy con ngồi trên mỗi cái bàn là một người học trò, mà là học trò tu tập vì vậy mà phải ráng. Ở đây không phải là người học trò suông, mà là người học trò trong sự tu tập để giải thoát, và cố gắng Định Vô Lậu để diệt sạch dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Những gì chúng ta nói được, chúng ta viết được thì chúng ta phải quyết tâm làm cho được chứ không phải nói được mà không làm được. Người nói được, không làm được là người chưa xứng đáng là con người. Cho nên chúng ta nói được trong bài luận chúng ta viết được thì nhất định

chúng ta phải làm y như lời chúng ta nói, nhất định một lần chưa làm được nhất định sám hối, nhất định hối hận, nhất định xấu hổ và cố gắng khắc phục làm cho được. Từ cái quyết tâm thì những cái bài luận của mấy con viết các con sẽ trở thành người có đạo đức và mục đích mà Thầy từng nói đạo Phật ra đời là đem lại cho con người đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người; mà hôm nay chúng ta học từng cái tư duy, suy nghĩ chúng ta viết ra để chúng ta trở thành con người có đạo đức không làm khổ mình, khổ người thì nó thực tế và cụ thể vì vậy mà phải ráng cố gắng làm cho đúng. Suy tư một tuần lễ, mấy con đừng đưa Thầy nhiều bài mà những bài mấy con viết chưa có chuẩn xác lắm, viết cho nhiều rồi rớt cuộc rồi nó chẳng đi về đâu, để cái bài lần thứ nhất chúng ta viết chúng ta đọc đi, đọc lại, chúng ta sửa cái bài đó lại. Từ cái bài đầu tiên mà chúng ta sửa cho đến cái bài cuối cùng mà chúng ta sửa nhiều lần, ở đây có những người có máy vi tính, thì chúng ta sửa ngay trên máy vi tính dễ dàng, chúng ta không có bôi xóa, còn những người không có máy vi tính thì chúng ta phải khó khăn lắm, viết cái bài này rồi, rồi phải viết lại, nó mất cái thời gian mà

mình lập lại những câu, những cú, những lời, những ý mình đã viết rồi mà bây giờ phải viết lại thì nó đòi hỏi chúng ta phải viết lại. Thì các con khi mà viết lại thì chúng ta mất thì giờ, còn cái người có máy vi tính họ dễ dàng lắm, họ cần thêm là họ thêm vào, họ cần xóa cái chỗ đó, bỏ cái chỗ đó không đúng là họ xóa ngay liền, cho nên soạn thảo ở trên cái máy ti tính nó dễ dàng, nó không mất thì giờ. Thầy thường soạn thảo ở trên máy vi tính hơn và đồng thời khi mà viết cái bản thảo viết đại khái trên cái sườn của nó thôi, rồi giao lại cho Thầy Mật Hạnh đánh vào cái sườn đó, rồi bắt đầu bây giờ mới ngồi trên máy vi tính mà Thầy sửa lại những cái bài đó, văn phạm, rồi chính tả, rồi ý thêm bớt. Tất cả những cái này đều là ở trên vi tính thì nó đỡ rất nhiều. Nhưng chúng ta làm sao mỗi người làm sao có máy, chúng ta là những người tu sĩ nghèo thì làm sao có. Thì chúng ta sẽ cố gắng, Thầy sẽ cung cấp giấy, mực, viết cho mấy con để cho mấy con viết, cố gắng viết làm lại nhiều lần thì mấy con thấm nhuần, nó không có. Bởi vì mấy con còn là người tu, còn là học sinh thì mấy con viết nhiều. Thí dụ như một tuần lễ mấy con sẽ gặp Thầy trong một ngày học về

Định Vô Lậu thì trong tuần lễ đó bảy ngày thì mấy con sẽ làm đi, làm lại bảy lần như vậy. Mỗi lần viết xong rồi thì bữa nay viết xong rồi thì ngày mai tới giờ Định Vô Lậu mấy con lật ra mấy con đọc lại coi nó sai chỗ nào nó chưa đúng thì mấy con chỉnh lại, và khi được học thì Thầy gợi ý xoay vào cái đề tài cho nó đúng, nó đừng có lệch, nó đừng có thừa dư ở trong đó. Cái đề tài đó muốn nói gì thì chúng ta phải tư duy suy, nghĩ kỹ mà viết. Đừng có viết sai, đừng có đưa vào những cái đề, những cá chi tiết nhiều quá nó rườm rà, nó làm cho lệch cái ý chúng ta mất đi. Thì do đó Thầy khuyên mấy con cẩn thận kỹ lưỡng để học cho nó đúng và để triển khai tri kiến của mình cho nó sâu hơn. Do như vậy nó mới được, còn các con, những người mà không làm được thì Thầy sẽ sắp xếp cái lớp của những người mà tu về Định Vô Lậu, triển khai không được thì Thầy sẽ sắp xếp cái lớp đó vào ở trong một cái vị trí để Thầy hướng dẫn cách khác hơn, nhưng dù sao đi nữa cũng cố gắng giúp cho họ biết cách xả tâm. Còn bây giờ chính các con làm được những cái bài như vậy thì các con dễ dàng dùng tri kiến của mình xả. Còn những người khác thì rất là khó cho Thầy

hơn, tại vì cái tri kiến, rồi cái trình độ học thức kém, họ cầm cây bút họ viết không có được, họ muốn viết cái gì đó họ viết không được. Nhưng có người người ta thông minh lắm mấy con, họ không học, họ cầm cây bút họ viết, tuy rằng văn cú của họ không được hướng dẫn, không được dạy nhưng họ vẫn viết có ý rất hay, cái ý của họ rất hay nhưng văn cú của họ nó rườm rà, nó không hay cái về văn, còn cái ý của họ, họ viết Thầy thấy họ là người thông minh. Cho nên ở đây là mục đích chúng ta là nhìn vào cái ý mà thôi, còn văn cú không cần, còn Thầy khuyên các con là mình sửa đi sửa lại là để trở thành một cái tác phẩm của mình thì các con cũng nên xem xét lại. Bởi vì nếu mà ở trong cái lớp này là 20 người hay là 30 người mà Thầy chỉnh sửa cái tác phẩm của mấy con thì như vậy thì Thầy không có đủ sức để mà sửa để cho trở thành cái tác phẩm. Chẳng hạn bây giờ mấy con viết cái bài như vậy rồi thì bắt đầu bây giờ Thầy nhuận lại Thầy làm cho cái bài của mấy con, coi như là Thầy biên tập lại cái bài của các con để trở thành một cái tập sách đạo đức thì Thầy không có thì giờ làm hết, bởi vì ở đây 30 cái tác phẩm, 30 người là 30 cái tác phẩm, mà 50 người

là 50 cái tác phẩm. Mà Thầy sửa lại cho nó hoàn chỉnh hết cho mấy con thì Thầy không có đủ sức sửa. Thầy chỉ khéo nhắc cho mấy con thôi chứ còn không thể nào mà có thể sửa cho nó thành một cái tác phẩm. Bởi vì mấy con tự mấy con sửa đi, sửa lại thì làm mấy con càng lúc mấy con càng hay, cái ngòi bút các con càng sắc bén và tư tưởng các con càng sâu sắc hơn. Tất cả những cái này đều là mình phải huân học, chứ còn người khác thì không thể nào làm được. Và hơn nữa thì ở đây mấy con thấy rằng những người mà còn tuổi trẻ, còn khả năng, còn cái người già làm sao đây? Đầu óc của họ đâu còn như đầu óc của cái người tuổi trẻ nữa. Bắt buộc người ta phải suy tư như vậy thì nó không tốt, mà con đường tu của họ nó không triển khai được gì hết. Tốt hơn thì Thầy sẽ giúp đỡ cho những người già, và những người gọi là u tối họ không có làm được.

Sự thật ở đây mấy con phân biệt cho rõ, cái người thông minh khác mà cái người u tối khác mấy con. Cái người mà đọc, thí dụ như đưa một cái bài như thế này, họ đọc hoài họ không thuộc, đó là cái người u tối, thường thường ông bà chúng ta nói “người tối dạ” nhưng cái người họ đọc bài không thuộc

chứ họ thông minh, có người thông minh. Họ nhanh nhẹn, họ hiểu biết, họ dễ hiểu biết nhưng mà nhiều khi họ đọc không thuộc. Còn có người thì đọc thuộc nhưng cũng không thông minh chứ không phải là người nào mà đọc thuộc lâu hết là thông minh, không phải. Nhưng mà có người thuộc lâu mà không, còn có người thông minh. Cho nên cái sự thông minh và cái sự nhớ dai nó có khác nhau, nó không có giống nhau. Thí dụ như ngày xưa ở bên Trung quốc thì có những cái người rất thông minh, ở Việt Nam chúng ta như ông Lê Quý Đôn cũng là một nhà thông minh, nhưng mà cái thông minh của ông ta nó lại có cái nhớ giai hơn đó. Còn cái ông Dương Tu ở bên Trung Quốc ông cũng nhớ dai lắm nhưng mà cái thông minh của ông nó không thông minh cho nên ông bị Tào Tháo giết chết, ông không có thông minh cho nên vì vậy mà không hiểu được cái tâm ý của Tào Tháo, mà ông nói lên được cái tâm ý của Tào Tháo, mà Tào Tháo là cái người nghi kỵ, người nào mà hiểu được tâm mình là giết. Cho nên cái thông minh ông không thấy vì vậy mà ông tự giết, ông tự làm cái điều đó mà ông tự giết mình, rất uổng một cái người có trí nhớ giai. Nghĩa là

cái tác phẩm của Tào Tháo mà viết ra, gọi là Tào Mạnh Đức Kinh, thì ông chỉ đọc lướt qua thôi, rồi ông đọc lâu lâu. Tào Tháo quá tuyệt, và Tào Tháo quá kinh. Cũng như ông Lê Quý Đôn ở đất nước chúng ta, ông chỉ ra cái chỗ bán lịch, ông đọc hết một cuốn lịch, ông về ông ngồi chép lại cho ông thân ông, thì các con thấy một người nhớ dai mới làm được điều đó, chứ còn không nhớ dai thì không thể nào mà làm được điều đó. Cho nên ở đây Thầy có phân biệt để chúng ta thấy một người nhớ dai. Nghĩa là đọc qua, thuộc lâu nhưng có thông minh. Nhiều khi không thông minh cho nên khi mà không nhận định được cái sự sáng suốt sắp sửa đến một cái việc gì đó. Cho nên cuối cùng những nhà nhớ dai chưa hẳn đã là giải quyết được khỏi cái nhân quả của chính tự mình tạo ra cái nhân quả như Dương Tu, ông không hiểu, cho nên vì vậy ông không thông minh, ông không biết đối tượng của ông là người như thế nào cho nên ông làm. Vì vậy mà ông nói rõ cái tâm ý của Tào Tháo thì Tào Tháo giết ông chết, đó là cái người không thông minh.

Mà người thông minh là người như thế nào là thông minh? Chẳng hạn là như người bây giờ mà chúng ta gọi là thần đồng, chưa

học cái điều đó mà đã đọc được chữ. Các con nghe báo chí có đăng một số thần đồng là những cái người đó họ có cái sự tập tĩnh thức, rồi những người đó họ có huân học trong cái đời trước của họ, đời nay họ thông minh. Cho nên vì vậy sự thông minh không hẳn là người nào cũng có thể thông minh. Nhưng chúng ta chịu khó học tập thì chúng ta sẽ thông minh, không có gì khác khó khăn hết. Vì chúng ta học rồi, cho nên chúng ta hiểu. Cũng như bây giờ một cái người mà có trí thông minh mà không có cái gì xảy ra cho tai nạn họ thì họ phải có Tam Minh à. Bởi vì cái sự Tam Minh đó họ Thấy trước được cái sự việc cho nên họ không điên gì để cho nhân quả tác động cho họ cho nên họ không xảy ra tai nạn, không xảy ra một cái điều gì cả. Nhưng quy luật nhân quả thì tác động nhưng mà họ bình an họ không bị một cái gì xảy đến cho họ. Cho nên họ là người thông minh, nghĩa là họ đoán trước được, họ biết trước được những sự việc đó mới gọi là thông minh. Cho nên gọi là Tam, ba cái trí thông minh, cho nên đó gọi là tuệ, trí tuệ. Còn cái mà hiểu biết chúng ta đó gọi là tri kiến mà thôi.

Hôm nay các con hiểu được như vậy thì

các con nên triển khai cái tri kiến để rồi sau đó mấy con sẽ có được trí Tam minh, tức là cái Ba minh của mấy con. Còn nếu mà mấy con bây giờ không triển khai cái tri kiến của mấy con thì không ly dục, ly ác pháp thì Tam minh không bao giờ có. Muốn tu học thì phải tu học rất kỹ, làm rất kỹ như Thầy dạy mấy con, đừng lười biếng. Bởi vì Định Vô Lậu cũng giống như là Chánh niệm tỉnh giác, phải siêng năng đi kinh hành, mà người nào làm biếng thì chắc chắn là không tỉnh giác. Còn người nào siêng năng thì sẽ có sức tỉnh giác; còn khai triển tri kiến mà lười biếng thì các con không khai triển tri kiến được. Cho nên những cái bài học hôm nay là triển khai được cái tri kiến của mấy con. Cho nên mấy con phải ráng cố gắng, mấy con đừng vội mà làm rồi rồi mấy con nộp bài cho Thầy rồi, như học trò thì không phải đâu. Mấy con còn nhầm đi, nhầm lại cái bài của mấy con rất nhiều.

Ở đây có một vài thầy người ta làm suốt một tuần lễ, tính ra không những người ta làm bấy bài mà người ta làm rất nhiều, mà mỗi lần làm vậy cứ đưa Thầy, nhờ Thầy đọc liền, giải quyết dùm Thầy làm sao có thì giờ mà giải quyết được. Cho nên mình đọc lại

cái bài của mình thì bắt quá thì Thầy chỉ gợi ý thôi, cho nên khi mà gợi ý thì mấy con cố gắng, khi mà làm bài Thầy nhớ các con đừng có nộp liền Thầy, mà đọc cái bài đó gợi đi, gợi lại, các con nhớ điều đó.

Đã là xong cái vấn đề mà hướng dẫn, mấy con còn hỏi Thầy những gì mà cần hỏi thì mấy con hỏi để chúng ta triển khai tri kiến về mà học. Có hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, nãy Thầy có dạy là người ác tạo ra từ trường ác, thì cha mẹ ác sanh ra. Có những trường hợp mà cha mẹ hiền sanh con dữ

[TL trả lời]: à, có.

[Tu sinh]: Vậy thì cái trường hợp đó ra sao thầy?

[Trưởng lão]: À để Thầy nói cho nghe. Bởi vì trong khi đó một cái hành động ác của một người nào đó, nó sẽ có một cái từ trường, một từ trường nó phóng ra. Cái hành động ác của người đó thôi, mà người đó cũng có những cái thiện, cũng có những cái ác chứ gì. Từ trường ác của họ phóng ra rồi tương ứng với một cái ác của người nào đó, cho nên vì vậy nó sanh ra trong cái ác.

Nhưng trong gia đình đó ác, đứa con này sẽ thiện vì cái từ trường đó nó hoàn toàn có một cái [ác] mà thôi, con hiểu không. Bây giờ Thầy nói lại, cho con thấy hết, nó rõ ràng hơn.

Cho nên Đức Phật nói: pháp trắng, pháp đen, nghĩa là có đứa con ở trong gia đình ác, mà nó là thiện. Nó để trả cái quả của nó nó làm cái điều ác. Cũng như bây giờ mấy con là một người thiện, nhưng mà lỡ mấy con tức giận, mấy con làm điều gì ác đó, thì cái từ trường ác đó nó sẽ đi tái sanh nó làm con người tương ứng với người ác đó. Nhưng mà vì trong từ trường của người đó, họ vô tình làm cái chuyện ác đó chứ chưa phải họ đã muốn ác. Chẳng hạn như bây giờ chúng ta đi, sự tu tập của chúng ta, chúng ta đạp con ốc chết, phải không. Từ trường đạp con ốc chết vẫn ác chứ. Cho nên vì vậy nó phải tương ứng vào chỗ bị giết hại mà nó sanh. Có phải không? Do nó sanh ở trong cái gia đình ác, nhưng mà vì cái ác đó vô tình cho nên nó trả cái quả của nó, nhưng mà nó vẫn thiện. Cho nên có đứa con tốt ở trong gia đình ác. Mà có những đứa con ác trong gia đình tốt, là vì Nhân Quả nó luôn luôn nó có. Vì vậy bây giờ có người sanh ra

trong một gia đình rất là thiện, có đạo đức. Nhưng đứa con lại phá phách này kia nợ, ăn cắp, lấy tiền của cha mẹ, con hiểu chỗ đó chưa. Cái đứa con đó nó xấu nó ác, nhưng cha mẹ rầy gì cũng không được, như vậy rõ ràng là đứng trong Nhân Quả nhìn thì cha mẹ người này đã làm một cái điều ác, đã có điều ác nợ với người này, cho nên đứa con đó sanh ra để mà trả. Thì cái Nhân Quả trả vay trả như vậy đó thì nó do tương ứng như thế nào trong Nhân Quả đó mà cái nhân quả của nó...

Chẳng hạn như bây giờ Thầy làm cái điều, nó tương ứng với cái gia đình đó, nó sanh làm đứa con đó. Nhưng cái từ trường ác của Thầy nó tương ứng với người đó thôi, nhưng cái người đó nó cũng có cái sự tương ứng với hành động vay trả của cái nghiệp của Thầy ở trong cái quá khứ của Thầy. Chẳng hạn bây giờ hành động của Thầy nó xuất phát ra từ hành động ác, nó sanh ra làm đứa con của người kia. Nhưng mà người kia trong cái đời trước có vay nợ với Thầy, với cái điều kiện gì đó, cho nên cái từ trường ác của Thầy nó đến đây báo cái người đó. Nó làm cho người đó phải khổ sở để trả cái quả đó. Còn không thì đứa con này sanh ra nó

rất là hiếu hạnh, mà nó lo lắng làm ăn, cha mẹ dạy bảo gì thì nó nghe.

Tức là do hành động của Thầy vay nợ với ông kia, cho nên nó tương ứng từ cái nợ nhau. Bây giờ Thầy vay nợ ông kia, Thầy thiếu nợ ông kia cho nên cái từ trường của Thầy, Thầy làm cái điều kiện gì thì nó ác, nó tương ứng với ông ta. Cho nên hành động thiện ác của Thầy sanh làm đứa con của ông ta. Rồi cái đứa con đó nó phải trả cái nợ bởi vì Thầy vay cái nợ với ông ta. Cho nên từ trường của Thầy sanh ra nó làm đứa con của ông ta, nó siêng năng, nó làm lụng, nó luôn luôn hiếu hạnh, nó lo lắng cho cha mẹ, dù là cha mẹ nghiện rượu, đánh đập nó cách gì nó cũng thương ông ta, nó cũng lo cho ông ta bà ta hết. Nghĩa là xưa đuổi nó cách gì nó cũng lao cái đầu nó vô lo. Cũng như nó thay Thầy, bởi vì từ trường của Thầy mà, nó thay Thầy trả nợ đó cho ông ta. Con hiếu không? Còn không thì nó phá hoại, nó xài, nó lấy tiền lấy của. Ông bà cho nó đi học mà nó trốn học đi chơi rồi nó ăn cắp tiền cắp của, nó lấy xe, nó chạy đua, nó gây ra tai nạn đủ thứ. Ông bà đủ thứ khổ. Đó là ông bà nợ Thầy cho nên từ trường ác của Thầy sanh làm đứa con ông ta thì ông ta phải trả cái nợ đó bằng cách

như vậy. Con thấy cái nhân quả nó không có sai một chút nào hết, nó phải tương ứng nhau. Chẳng hạn nào như bây giờ Thầy có nợ với một người nào đó, nợ trong đời trước nào đó, trong cái duyên nào đó, bây giờ từ trường ác của Thầy tương ứng làm con ông đó để nó trả quả. Con hiểu chỗ đó thì con sẽ hiểu cái nhân quả

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì thêm, có hỏi gì không con?

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy, con nghe Thầy nói về từ trường mà con tưởng tượng cái từ trường là cái luồng khí hay là hạt... trong không khí*

[Trưởng lão]: Nó không phải, cái từ trường tại là cái danh từ Thầy đặt, nó vô hình. Bởi vì con thấy nè, Thầy chửi người ta, con có thấy cái âm thanh Thầy chửi, cái lòng tức của Thầy, nhưng mà cái lực của nó, cái lực của nó nó không phải là không khí, nó không phải là cái luồng gì hết, nó vô hình vô cùng nhưng mà nó có ở trong không gian chúng ta.

Bởi vì tại sao nó không có sao được? Con cứ thấy những cái hình ảnh nó cũng còn lưu lại, cũng như bây giờ cái lớp học chúng

ta vậy, nhưng một ngàn năm sau nó cũng còn mấy con ngòi hoài đây, nó đâu có mất. Cho nên vì vậy cái người mà người ta vào Tam Minh, người ta thấy lại cái hình ảnh nó cụ thể rõ ràng. Bây giờ cả ngàn năm rồi, hai ngàn mấy trăm năm mà đức Phật lúc bấy giờ giảng đạo thì đức Phật còn trẻ chứ chưa già mà mới đi ra thuyết giảng mà. Nhưng cái hình ảnh trẻ nó vẫn còn như thường. Rồi cái hình ảnh mà sắp sửa Niết Bàn 80 tuổi rồi, nó cũng còn cái hình ảnh ông già, nó cũng còn vậy nó đâu có mất, nó đâu có xóa đâu. Thì cái đó Thầy không biết nói làm sao, nó không biết như thế nào Thầy cũng đâu có hiểu, Thầy cũng không hiểu mà nói cho mấy con được. Thầy thấy biết mà Thầy nói sao được, nhưng mà nó không có cái luồng không khí, nó như cái dòng điện hay nó như thế nào? Bởi vì nó nhiều khi cái dòng điện mà nó đi ở trong cái dây đồng vậy mình cũng đâu có biết sao mà nó cháy đèn. Mình nói đâu có được cái này, Thầy đâu có nói được nhưng mà nó có chứ nó không có sao được. Mình ví dụ những cái đó nó cụ thể như vậy. Cũng như bây giờ cái không khí của chúng ta nó có nhiều cái vô hình của nó, nó pha lộn ở trong này nhiều lắm, khi nó

những cái chất bản nó cũng có, rồi những cái chất thanh tịnh nó cũng có trong này nó đủ thứ lộn xộn, Mặc dù là mình hít thở mình thấy sống như vậy, chứ sự thật trong đó nó nhiều lắm. Cho nên cái từ trường chỉ là một danh từ mượn theo khoa học nói cho nó có vẻ chứ Thầy chưa có biết cái danh từ để gọi nó, chưa có biết cái danh từ mà gọi nó nhưng mà mượn tượng. Cũng như các con thấy cái nam châm chứ gì? Để cái miếng sắt đây, nó có cái sức hút, cái sức hút đó mình đâu có thấy được làm sao nó hút mảnh sắt được. Con hiểu chỗ đó gọi là từ trường của nam châm. Thì mình nói một lời nói ác thì từ trường nó phóng ra, mình nói một lời nói thiện từ trường nó. Cái ý của Thầy thôi mà giữ thanh thân, an lạc, vô sự nó phóng ra cái từ trường đó, con hiểu không? Thì nói cái từ trường để cho mình mượn tượng nó giống như cái từ trường của nam châm, từ trường của điện, cái từ trường của cái năng lượng của mặt trời. Tất cả điều đó đều có cái từ trường.

Cũng như cái lá cây nó phóng xuất ra cái dưỡng khí hay cái thoáng khí của nó, rồi nó phóng xuất ra. Nhưng mà cái nhìn hình ảnh đó mắt mình không thấy được, làm cho

mình không có cụ thể, nhưng mà nó vẫn có. Cho nên vì vậy mà các nhà khoa học người ta có máy móc người ta đo được.

Rồi, con hỏi Thầy gì?

[Tu sinh] hỏi: *Mô Phật! Kính bạch Thầy, ví dụ nói về từ trường, tuy rằng nó không ... nhưng mà có thể biết được. Thí dụ như là, con hiểu như là có một nơi nào đó, chiến tranh gì mà họ giết chóc rất nhiều, cái số người, cái lượng người chết đông. Nhưng mà lâu cả chục năm đi nữa nhưng mà khi chỗ đó tự nhiên người mình nó rợn lên, nó sợ, nghe nó tượng tượng nó lạnh, nó ớn làm sao đó. Hoặc là thí dụ như một cái làng, cái chỗ mình đó mình nghe nói là có bọn cướp nhưng mà không có bọn cướp ở đó. Có bọn cướp ở đó nhưng mà lúc đó mình đến thì không có bọn cướp ở đó nhưng đến tới đó mình lại sợ. Tự nhiên mình ... làm cho mình sợ là mình không thấy được cái từ trường đó, nhưng mà khi tới đó là tự nhiên mình sợ thì ... cái từ trường đó.*

[Trưởng lão]: Ờ, cái đó là cái qua cái sự giao cảm của con trong cái khoảng không gian đó nó có cái ảnh hưởng rất lớn là tại vì mặc dù là con không tiếp nhận nhưng mà vì

ở đó nó còn cái sát khí cái chỗ mà người ta chết, nó rùng rợn. Cũng như bây giờ Thầy nói bây giờ con đi qua cái đồng mả đi, người ta đem người ta chôn nhiều người chết trong đó, mình đi ngang mình cũng nghe rờn rợn. Tại vì cái cảm nhận của mình qua cái tưởng của mình nó cảm nhận nhưng nó không rõ ra, nhưng nó cảm nhận cái sự sợ của nó. Cho nên hầu như cái bản chất của chúng ta sợ thì nó có cái đó, mà không sợ thì nó bình thường, con hiểu không? Cái từ trường này nó không phải như vậy, cái đó là cái sự giao cảm giữa mình với cái bầu không khí, cái địa điểm đó. Còn cái từ trường này đó nó là cái nghiệp rồi, thành ra nói nó tương tự để cho chúng ta hiểu thôi, nó giống như cái từ trường của nam châm. Nó không phải sợ ai hết, nhưng mà nó vẫn có ở trong không gian chúng ta. Bởi vì người nào cũng nói nó cũng phóng xuất ra, người nào cũng làm cái hành động thiện, ác nó cũng phóng xuất ra. Nhờ cái sự đó mà tiếp nhận được cái sự sống của chúng ta. Chứ nếu mà không cái sự đó thì không tiếp nhận sự sống của chúng ta được. Nó là cái môi trường sống mà, cái này phóng xuất ra để cho cái kia sống mà. Cho nên nó luân chuyển sống, cho nên nó thiện ác,

thiện, ác hoại nó không bao giờ. Nhưng mà ông Phật ông dạy chúng ta sống không còn thiện, ác nữa. Cho nên từ đó cái từ trường đó nó lại khác lạ tất cả những cái từ trường mà trong môi trường sống của chúng ta. Vì môi trường sống của chúng ta là môi trường nhân quả, cái môi trường nhân quả mấy con, cho nên nó phóng xuất như vậy. Nhưng mà từ cái chỗ mà biết tu thì cái từ trường chúng ta phóng xuất ra là cái từ trường nó thanh thản, an lạc, vô sự. Nó sẽ không còn ở trên cái môi trường sống này, nó không còn ở trong cái môi trường sống này nữa vì nó không có tương ưng nhau được nữa, nó không có tái sanh. Cho nên nó không có sống ở trong cái môi trường này nữa mà nó không ngoài cái không gian này. Cho nên nó ra ngoài nhân quả, con nghe một người tu là người ta làm chủ nhân quả, tức là người ta ra ngoài nhân quả rồi, hiểu không? Ta ra ngoài nhân quả tức là cái môi trường thiện, ác nó không còn có nữa! Cho nên con thấy thanh thản, con ra ngoài khỏi con giữ tâm thanh thản con ra ngoài đó. Con thấy ở trong không gian chúng ta nó có cái trạng thái thanh thản, cái trạng thái mà không tham, sân, si đó nó thanh thản. Đó là cái từ trường thanh thản của nó,

từ trường thanh thân nó không bị quy luật của nhân quả. Cho nên Thầy nói nó ra ngoài khỏi cái môi trường sống của chúng ta, cho nên từ khi Thầy chết rồi thì nó đâu còn tái sanh được nữa, các con hiểu không? Thầy muốn tái sanh Thầy phải tập tham, sân, si trở lại. Thầy nói như vậy mấy con hiểu? Bởi vì mình mới lọt vô cái môi trường nó mới sanh được. Còn mình ở ngoài cái môi trường đó thì nó không sanh, mà bây giờ Thầy đang tập để Thầy ở ngoài cái môi trường và cuối cùng Thầy đã sống ở ngoài môi trường rồi, mà sống ở ngoài môi trường thì mới làm chủ được cái nhân quả của nó. Cho nên bây giờ thân Thầy đâu Thầy bảo hết là nó hết, các con hiểu không? Mà thân Thầy, Thầy muốn chết Thầy bảo nó chết là nó chết, tức là Thầy ra ngoài cái nhân quả rồi. Còn bị trong quy luật của nhân quả thì nó muốn chết chúng ta cãi không được, mà nó muốn sống thì bây giờ mình nằm la liệt đó nó để cho chúng ta phải sống dậy. Cho nên chúng ta bị quy luật nhân quả, còn chúng ta ra ngoài quy luật nhân quả. Vì ra ngoài quy luật nhân quả cho nên chúng ta phải có một cái từ trường khác, nó không có cái từ trường ở trong cái từ trường này, cái từ trường của nhân quả.

Cho nên học cái bài nhân quả chúng ta phải thấu rõ là chúng ta đang sống ra ngoài quy luật của nhân quả, là chúng ta giữ Tâm Bất Động mấy con. Động một chút là còn ở trong quy luật nhân quả, không động là chúng ta ra ngoài quy luật nhân quả.

Bởi vì nó tuyệt vời, nó hay, tại sao ông Phật biết được chỗ này mà dạy chúng ta tu hành. Cho nên chúng ta phải cố gắng tu học như vậy mới đúng. Biết được chúng ta không cần cái sự thần thông phép tắc gì cả, mà chỉ cần tâm chúng ta thanh thản, an lạc, vô sự đó là cái chân lý thật sự của đạo Phật ra khỏi cái môi trường đau khổ này. Đó thì mấy con thấy ra khỏi cái môi trường. Con hiểu chưa?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Về vấn đề biết về nhân quả thiện ác, thí dụ như là cái quả là mình biết cái nhân trước của họ, hoặc là mình cái nhân họ đang gieo trồng thì mình biết cái quả trong tương lai. Nhưng mà có nhiều cái, thí dụ như con biết có nhiều cái thí dụ như có những cặp vợ chồng họ có thể sống lâu lâu mà không có con thừa Thầy, thì ví dụ như nói về luật nhân quả hoặc là nói về biết của người phạm thì những người đó

là họ thấy là chưa hết nợ với con cái. Nhưng mà nếu hết nợ thì họ sẽ vui vẻ sống thanh thản, an lạc. Nhưng ngược lại những người đó thì họ khổ, họ buồn rầu suốt kiếp suốt đời luôn?

[Trưởng lão]: Không phải đâu con, tại cái nhân quả của họ, họ đã làm một cái điều thí dụ như bây giờ con, Thầy đặt thành vấn đề nhân quả này, con thường con làm bác sĩ, con móc thai người ta đi, thì cái duyên mà đó con sẽ không còn có con nữa chứ không phải là không đâu. Cho nên để cho con sống khổ, con biết là con không con nó cũng khổ chứ đâu phải không? Con móc con thiên hạ thì con phải không con chứ sao? Phải không? cái điều đó là cái điều mình làm một cái điều gì đó, mình mới sống, vợ chồng mà không có sinh con được thì như vậy rõ ràng là trong cái về cái hạnh phúc gia đình thì vợ chồng phải có con có cái với nhau, nương tựa nhau nó mới có thấy cái hạnh phúc của họ, cái hạnh phúc theo dục, nó đau khổ nhưng mà họ vẫn thấy vui. Còn bây giờ con cũng sống như thiên hạ, mà giờ không con con mới sầu rĩ. Trời đất ơi! mình không có đứa trẻ nào nó nói thỏ thẻ, nghe nó buồn khổ ghê gớm, có phải không? Bởi vì cái tư tưởng

đó là tư tưởng thế gian mà, chứ đâu phải tư tưởng của ông Thầy tu sao? biết tu đâu mà sống độc cư một mình. Cho nên càng không có trẻ con ở trong nhà nó mới càng rầu lung đó chứ. Cho nên những cái này là do một cái nhân quả tạo kêu là: tuyệt chủng đó, chứ không phải không đâu, nhân quả mà, đâu có tránh khỏi, mình làm điều gì thì mình phải. Tại làm sao mà người ta con bầy, con đông mà mình không có đứa nào? Cho nên mình do cái nhân gì, quả gì mà bây giờ mình phải gánh chịu, nó nằm trong quy luật nhân quả mà mình lại khác người ta thì đó là nó hành hạ mình chứ đâu phải, nó trị mình, nói chung là nó trị tội mình cho mình. Đó thì đem những cái ví dụ vậy con biết nhân quả nó không tha ai đâu, còn với mấy người tu hành như mình tu đúng pháp của Phật mình sống độc cư, sống không gia đình, không gì hết là do mình đi ra khỏi cái quy luật của nhân quả mà. Còn cái này sống có vợ, chồng đang hoàng mà không đẻ ra thì chắc mấy người muốn chết rồi, nó sai rồi con, có hiểu chỗ đó?

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi thầy gì nữa không?

041-(LCK-021B)

- * Vấn đạo nhân quả
- * Trung Tâm An Dưỡng
- * Lỡ đạ chúng sanh
- * Lỡ đạ chúng sanh
- * Cận tử nghiệp
- * Lạt Ma
- * Anan

Rồi bây giờ mấy con còn hỏi gì thấy nữa không?

Rồi, con hỏi đi.

[Tu sinh]: Dạ Bạch Thầy là cái hành động mình làm ác hoặc là lời nói mình ác là mình đã có cái quả.

Nhiều khi con suy nghĩ là ngày mai con sẽ đi chửi người đó, hoặc là mai con đi đánh người đó. Nhưng nó mới nằm trong ý nghĩ con thôi, thì cái đó cái từ trường nó sẽ như thế nào?

[Trưởng lão]: Ồ, nó chưa thành cái quả. Nó là cái trái non, nó sẽ chết đi nếu con biết dừng nó. Cái trái non nó cũng có hột ở trong đó rồi. Nhưng mà con tiếp tục nó chín thì nó mới thành cái hột già. Cho nên cái ý của chúng ta là cái nhân, chứ nó chưa thành cái quả đâu. Nhưng mà mọi mọi hành động của chúng ta đều qua cái ý hết. Qua cái ý, nhưng cái ý nó quá nhanh nên khi mà nó vừa tiếp nhận cái điều kiện gì đó, cái ý nó phát khởi, nó bắt. Cũng như người ta vừa chửi mình, mình chưa kịp, nhưng mà cái ý của mình nó đã theo cái thói quen, nó phản ứng liền, nó chửi lại, nó đánh lại liền, nó không có tha. Cho nên từ đó mà Nhân Quả thiện ác nó chồng lên ngay liền.

Cho nên Đức Phật dạy mình chánh niệm tỉnh thức để mình tỉnh táo để khi có trường hợp đó, mình đừng có bị cái nghiệp lực nó đẩy. Cho nên cái ý của mình muốn chửi người ta thì suy nghĩ: “không nên chửi như vậy được!”. Vậy thì cái lời nói của mình nó nhẹ nhàng, nó êm dịu hơn. Nó không có hung hăng nữa. Thì thì, do đó tay muốn cấu người ta một cái, phải có sự tỉnh thức. Cho nên khi đó mình dừng cái tay mình lại liền, không đánh người ta. Thì con thấy đạo

Phật dạy cho mình, vì vậy mà Thầy dạy cho các con cách thức chánh niệm tỉnh giác. Đi mình soi đường trước mình đi thì mình đâu có đạp con ốc. Mình đi mà mình soi đường thì cẩn thận. Mình là người tu thì đâu có vội vàng. Cho nên nó tập những cái cẩn thận đó mà nhân quả nó không tác động được. Chứ không khéo cái nhân quả, tức là cái sức lực của nghiệp, nó thúc đẩy mình rất nhanh. Cho nên cái người mà sân thì họ rất nhanh, cái người tham cũng rất nhanh - vừa nhìn thấy vật đó là ham muốn liền. Cho nên bây giờ chúng ta tập tỉnh thức để nó chậm chậm cho chúng ta chút, để ý nó kịp thời tư duy suy nghĩ để nó chặn đứng lại. Và vì vậy hôm nay chúng ta tập cái ý, chúng ta suy nghĩ cho đúng để cho khi mà nó có ác pháp tác động thì sự suy nghĩ đúng chúng ta phát hiện liền. Còn không thì cái suy nghĩ sai nó sẽ phát hiện ngay liền thì nó thúc đẩy chúng ta đi vào vòng của nhân quả, nó làm cho chúng ta khổ và người khác khổ. Cho nên cái học Định Vô Lậu này sẽ có lợi ích rất lớn cho mấy con.

Rồi, con hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con hỏi là con nói

với một người phật tử... chẳng hạn, thì người con nói với người mẹ chẳng hạn, người mẹ đến xin lỗi, thí dụ người mẹ đến xin lỗi con mà con nhất định không xin lỗi thì người mẹ đến xin lỗi con không cho, thì như vậy là đúng hay sai ạ?

[Trưởng lão]: Bây giờ con nói như thế này, có một cái người trong cái sự việc nó xảy ra, mà cái lỗi đó về ai, về con hay là mẹ.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy, ví dụ như người con có lỗi nhưng mà người mẹ đến xin lỗi, thì giả dụ con không đồng ý, người con nhất định không xin lỗi người mẹ xin lỗi, người con không cho thì như vậy thì ai đúng, ai sai?

[Trưởng lão]: Mà cái sự việc như thế nào? Cái người mẹ lỗi hay là người con lỗi chứ?

[Tu sinh]: Con bạch Thầy, người con lỗi ạ!

[Trưởng lão]: Người con làm lỗi, mà nhất định là không xin lỗi mẹ, nhưng bà mẹ đến xin lỗi đứa con.

[Tu sinh]: Không ạ! Con bạch Thầy không phải thế. Thí dụ như có một người

họ đến họ chửi con, thế thì cái người mẹ biết vậy, người mẹ đến xin lỗi con nhưng con không đồng ý. Con bắt người con phải xin lỗi cho con chứ con không đồng ý người mẹ xin lỗi.

[Trưởng lão]: À, cái người mẹ của cái người con đó mà đến xin lỗi con thì tại vì cái nhân quả của bà mẹ, bà sanh ra đứa con, bà biết cái lỗi đó là đứa con đã làm lỗi, nhưng mà đứa con nó không hiểu điều đó, chính bà mẹ biết cho nên bà mẹ xin lỗi. Bởi vì con của bà là nhân quả của bà, bà biết đứa con của bà làm sai đối với con. Còn con, con không chịu là con buộc cái đứa con của bà ta đến xin lỗi thì con mới tha, còn không thì bà có xin lỗi.

Không! Con nên tha lỗi. Bởi vì tại sao? Tại vì người mẹ mà đến xin lỗi con là người ta biết con người ta sai người ta mới đến xin lỗi con, con nên tha thứ họ. Vì vậy thì cái đứa con nó sẽ hối hận thấy mẹ nó làm cái điều đó nó sẽ hối hận, nó sẽ xin lỗi mẹ nó và nó sẽ xin lỗi con. Còn bây giờ con không cho thì đứa con nó kiên cường lắm, nó làm lỗi đó nhưng mà nó không đến xin con tức là nó chống lại con. Nhưng bà mẹ bà đứng

ở ngoài cái hoàn cảnh đó, cái sự việc xảy ra đó, bởi vì con và đứa con của bà nó có cái sự xích mích. Nó mới nói chửi mắng con thế này, kia. Nhưng bà mẹ biết rằng đứa con bà sai, hoặc là bà ta là vì muốn cho chòm xóm nó yên ổn, cho nên thuận hòa, cho nên bà ta đến xin lỗi con để cho nó hòa hợp với nhau trong xóm làng thì đó là cách thức đối xử, và mình biết rất rõ, khi mà bà mẹ đến xin là thấy rõ cái đứa con mình lỗi. Bà ta xin mình nói với bà ta, tôi không giận cháu nữa đâu, nhưng mà bà đến đây bà nói như vậy, tất cả những cái gì mà xảy ra thì coi như là từ đây về sau nó không có nữa, và con với bà mẹ của cô ta rất thuận nhưng mà để xem xét đứa con của bà ta như thế nào? Con phải đối xử như vậy nó mới đúng. Chứ còn con bắt buộc, bây giờ bà phải xin lỗi tôi không được đâu, bắt thàng đó đến xin lỗi tôi thì như vậy là căng nữa, nó không hay.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Không phải thế ạ, bây giờ nó lại như thế này bà mẹ không có ý định đến xin lỗi con, con ví dụ thế, và tất cả mọi người trong xóm lên án về bà mẹ đó, ăn ở như thế, con thí dụ thế. Nhưng bà đến xin lỗi rồi thì con có nói với bà mẹ như thế này?

“Bây giờ tôi thì tôi không cần xin lỗi mà tôi cần con bà nó sửa lỗi, cho nên tôi không cho nhận lỗi là vậy. Mà bà không có ý định đến xin lỗi tôi mà đây là do sức ép của tập thể... Thế là con vẫn không tha.

[Trưởng lão]: Bây giờ đó, sự kiện nó lại khác đi, do bà thấy con bà lỗi mà bà thấy con bà đúng. Cho nên bà cũng đâu muốn xin lỗi. Nhưng mà vì xung quanh cái tập thể đó người ta nói con bà sai đó, bà phải xin lỗi mới được, ép buộc bà thì như vậy là trong khi đó buộc lòng vì cái tập thể chứ không phải là vì bà thấy được cái lỗi. Thì do mà con không chấp nhận khi mà tập thể bà con vì tập thể mà con tha thứ cho lỗi lầm này. Ờ, bây giờ con cũng nói, thật sự ra bà thấy rằng cái vấn đề lỗi này là tập thể đã thấy khích lệ bà, thì bà nên sáng suốt trên vấn đề này, để cho một số chị em có cái tình với nhau. Chứ còn nếu mà không có cơ xử mà như vậy thì coi như là, nghĩa là bà bị cái sức ép của mọi người mà bà đến đây xin lỗi là vì mọi người thì nó không đúng, mà bà phải thấy rõ cái điều lỗi đó có phải đúng là con của bà không thì tôi chấp nhận. Còn bà bị sức ép của mọi người thì thật ra thì tôi chấp nhận là qua cái sự cưỡng ép của bà, bà bị sức ép mà thôi thì

nó cũng không thành vấn đề gì, có xin lỗi thì cũng chỉ có ngoài mặt mà thôi, chứ trong tâm bà thì bà cũng còn hờn giận tôi, thì như vậy không có nghĩa là chúng ta xóa đi một cái chuyện xảy ra. Do như vậy thì con cũng có lời nói thẳng, thật và tôi cũng chấp nhận tập thể mà khích lệ, tập thể mà khuyên bà đến đây xin lỗi thì tôi nhận cái sự tập thể, đã biết được cái sự đúng sai. Tôi nhận cái sự xin lỗi của tập thể đã biết sự đúng sai của con bà. Vì vậy mà mong bà về con bà hiểu rằng, cái sự này là một sự thật là con bà sai chứ không phải là đúng. Nếu đúng thì tập thể không bao giờ bảo bà đến đây xin lỗi tôi. Đó thì con cũng nhắc nhở người ta chứ, chứ không phải là mình không nói một lời gì. Còn mình hoàn toàn tôi không chấp nhận vì tập thể tôi không chấp nhận, như vậy là con bỏ tập thể nữa sao? Phải không? Con đừng có bỏ tập thể. Bởi vì tập thể người ta muốn cho cái xóm làng chúng ta nó có cái sự bình đẳng, có cái sự hòa hợp, có cái sự tốt lành, chứ đừng có cái sự chia rẽ nhau. Cho nên người ta đã thấy được cái sai, cái đúng, người ta khích lệ bà này nên đến xin lỗi đừng bao giờ có như vậy. Nhưng mà bà này miễn cưỡng thôi chứ sự thật ra bà cho

rằng con bà đúng. Vì vậy mà chúng ta nói cho bà ta biết được là do tập thể nhiều người người ta thấy cái sai chứ không phải riêng có một người. Mà bà đến xin lỗi như vậy là một điều tốt. Đó thì các con thấy giải quyết vấn đề xã hội nó nhiều mặt lắm mấy con.

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không?

Hỏi: Kính bạch Thầy, con hỏi về cái chuyện nhân quả thừa Thầy. Trong cuộc sống, có nhiều tình huống như những việc xảy ra va chạm, nếu hai đối tượng đều xả thì nhanh. Còn mà nếu đối tượng mà, ví dụ như ở gia đình chẳng hạn, những va chạm trong cuộc sống, mình xả, mình cố chuyển nhưng mà nó sâu, nó cố chấp hoài thì mình làm sao thừa Thầy?(*câu hỏi nghe không rõ*)

Đáp: À, đối với những người ngoài đời họ không biết tu đó thì có cái mình nhẫn người ta thôi, mình thấy họ là ác thì mình nhẫn người ta, mình không có đương đầu với họ nữa.

Bởi vì mình đương đầu thì mình bị trôi dạt ở trong nhân quả rồi. Cho nên tiến tới thì trôi dạt, còn mình chịu thua mình đứng

lại thì mình chìm xuống, tức là mình để âm thầm sự đau khổ trong lòng của mình. Cho nên, tốt hơn là mình xả ngay. Thôi bây giờ những người ác là mình tránh, mình biết họ không thể nào mà nhiếp phục được, không thể nào nói họ nghe được, thì tốt hơn những người ác đó mình không đến chơi nữa, mình không có thân nữa, mình không có liên hệ với họ nữa, mình tránh xa họ ra, cứ mỗi lần mình tìm cách tránh.

Bởi vì đối với người tu mà mình gần những người ác thì mình sẽ bị thiệt thòi rất lớn, họ nói nặng, nói nhẹ mình cũng không dám nói họ gì hết. Cho nên mình biết rồi, những người đó thì coi như là mình tránh xa, mình không thể nào giúp cho họ trở thành người thiện được hết, thậm chí như giáo pháp của Phật họ còn không nghe hưởng hồ là mình. Cho nên những người ác là mình nên tránh, đừng có gần họ nữa, thấy họ ác là mình tránh.

Cho nên, đức Phật nói có những điều mà cần phải tránh để đem lại sự vô lậu cho mình; có những điều mình cần phải thọ dụng để nó không có lậu hoặc. Cho nên, những điều cần nên tránh thì mình xét thấy

mình nên tránh, mình nên tránh cái người đó. Ở trong xã hội người ác nhiều lắm mấy con, mình nên tránh, mình không cảm hóa họ được thì mình nên tránh.

Và cái thứ nhất, đối với người đó thì mình nên im lặng như Thánh, nhưng mà giải quyết được tâm mình, đừng để vì sự việc đó mà khổ đau, ray rứt mình. Thì mấy con nhớ vấn đề đó là chuyển đổi nhân quả đó. Nghĩa là mình chuyển về mặt hình thức của nó, đương đầu với người đó thì mình tránh, mình không gặp, gặp thì nó có nhiều cái nó xảy ra.

Cái thứ hai là mình chuyển đổi tâm mình, đừng vì cái người đó mà mình buồn giận, phiền não, chịu đựng trong lòng của mình, mình cố gắng xả tâm mình cho hết.

Không chơi là nó không có xảy ra nữa, và đồng thời giải quyết tâm mình, tất cả những gì họ tranh chấp với mình, tất cả những gì mà họ đã mạt sát mình, mình xả ngay liền, và từ đây về sau thì không để xảy ra những điều đó nữa. Thì cái đó đúng là chúng ta đã chuyển đổi nhân quả của tâm và chuyển đổi nhân quả của hoàn cảnh.

Chứ còn mình cứ sống chung đụng là

mình không chuyển đổi hoàn cảnh. Thí dụ như ở đây có người đó mà họ đối với mình họ có cái ác cảm, thấy không được cứ dời nhà đi chỗ khác, mặc dù rất khó khăn khi rời nhà đi chỗ khác là mình phải tốn hao, nhưng mình muốn tâm mình được an ổn thì mình nên dời nhà đi chỗ khác. Như bà Mạnh Mẫu, muốn con mình trở thành một người con tốt, cho nên ba lần dời nhà, không một lần. Cho nên, mình muốn được yên ổn thì mình không những ba lần mà bảy lần hoặc mười lần dời nhà cũng được. Thấy ở gần cái ông ác này thôi tui đi kiếm đất chỗ khác mua dời nhà chỗ khác ở, nhất định là phải tránh những người ác. Chứ còn mấy con ở xóm mà mấy ông rượu chè, mấy ông ác thì thôi chắc chắn là mình chịu không nổi rồi.

Cho nên, trong cái vấn đề học đạo đức của đạo Phật, chúng ta biết cách thức cần phải tránh né những điều ác, những người ác, hoàn cảnh ác. Ở những nơi nào đó mà mình sẽ bị nhiễm những ác pháp, cũng như bây giờ các con ở cái chỗ mà người ta đâm giết với nhau, riết rồi mấy con cũng phải đâm giết thôi, cho nên mình tránh nơi đó, nơi ác mình tránh thì nó sẽ đem lại hạnh phúc của mấy con, đem lại sự bình an cho

chính mình.

Cho nên, mình đừng nghĩ rằng ở đây nó hợp với tôi, ở đây là dòng họ, cha mẹ tôi hồi nào tới giờ ở đây. Mà bây giờ có bao nhiêu người ác ở đây thì thôi tôi tránh đi, tôi bỏ xứ sở tôi đi, tôi tìm chỗ nào mà có người tốt, người bình an tôi ở. Hoặ là cái người đó dù có xấu đi chặng nữa họ cũng còn đỡ hơn là những người quá cực ác. Cho nên, mình càng tránh càng tốt. Đừng có nghĩ ở trên quê hương của mình đều là nơi nào cũng là nơi ở đượ hết, chứ không phải chỉ có quê cha đất tổ tôi mới ở

Cũng như Thầy thành lập Trung Tâm An Dưỡng, đâu có nghĩa là nơi đây mà Thầy thành lập Trung Tâm An Dưỡng, nghĩa là trên đất nước, chỗ nào cũng có thể thành lập Trung Tâm An Dưỡng đượ hết. Đối với Thầy, chỗ nào thuận duyên là chỗ ấy Thầy đến, chớ không phải riêng chỉ có Tu viện Chơn Như này không. Ở nói bây giờ, chỗ này sanh trưởng Thầy, rồi chỗ này Thầy tu tập từ đó Thầy chứng đạo, hãy duy trì. Thầy nghĩ rằng, trên mảnh đất quê hương của chúng ta, đất nước Việt Nam thì bất cứ chỗ nào cũng là mảnh Thánh địa mà nơi đó có người

tu tập được, chớ không phải riêng gì chỗ đó để mà chúng ta chiêm ngưỡng.

Vì nơi đó, nơi đất nước đó đã sanh trưởng Thầy. Những nơi đó là Thầy ra đời, Thầy viết lại sách đạo đức, Thầy gọi người ta tu tập thì nơi đó, bất cứ trên đất nước của chúng ta nơi nào cũng là được cả hết, chứ không riêng gì chỉ có Trảng Bàng - Tây Ninh này mới là Trung Tâm An Dưỡng. Đó, thì cái duyên nó ở đâu thì Thầy làm đó.

Con hỏi gì!?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Thầy đập con ốc nó ... vậy cái nhân quả của nó.

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên khi mà một người chứng quả đập con ốc chết thì cái hành động đó vẫn là hành động vô tình, nhưng sự thật nó phải trả cái Nhân Quả, nhưng mà người tu tâm vô lậu nó chuyển cái nhân Quả, mấy con. Con hỏi người tu chứng, phải không? Cái tâm vô lậu rồi nó còn Nhân Quả nào tác động được họ đâu. Cho nên họ đập, thí dụ Thầy lỡ đập chết một con ốc. Thì con ốc đó nhờ phước vô lậu nó sẽ tái sanh làm một con người đủ duyên để mà tu học. Chứ còn nó tác động Thầy đâu được nữa. Từ trường của Thầy là từ trường thanh thản,

cho nên dù Thầy đập con ốc chết thì con ốc đủ phước để sanh làm một con người để tiếp tục tu học, để trở thành sự giải thoát. Còn từ trường đập của Thầy, con hiểu không, nó là thanh thân mà mấy con. Làm sao cũng như hạt bắp, chờ Thầy chết rồi vào Niết Bàn thôi, chớ nó đâu còn lên cây nữa được. Cho nên từ đây về sau, sự vô tình của Thầy thôi chứ không phải Thầy cố ý. Bởi vì Thầy là tâm từ, bao giờ Thầy giết hại chúng sanh? Lỡ Thầy đi Thầy đập con ốc hoặc là con kiến chết đi, làm sao tránh khỏi những điều đó? Không tránh khỏi, nhưng những con ốc, con kiến đó nó không còn ác pháp để nó tái sanh ra để Thầy trả cái đập của Thầy với con ốc, bởi vì tâm Thầy thanh thân, bất động rồi. Nó không còn tham sân si rồi, con hiểu không. Người tu chứng rồi, họ không còn nợ nữa. Mà chính con ốc đó, nó có duyên nợ để nó chết đi, bỏ cái nghiệp thân con ốc này, thành ra con người mà gặp được chánh pháp để mà tu tập. Thì cho nên vì vậy khi mà con làm chủ nhân quả rồi thì không còn nhân quả tác động được đối với người tu chứng, con hiểu không? Còn cái người tu không chứng, cái đập của mấy con nó còn tham sân si, cho nên vô tình nó cũng phải trả quả

của nó, chớ không thể nào tránh khỏi.

Con còn hỏi thầy gì nữa không?

Hỏi đi.

[Tu sinh]: Ý con hỏi cái con ốc đó tái sanh để trả quả?

[Thầy] : Chính nó (con ốc) đã gieo một cái nhân nó không thiện đâu, mà lại nó thiện là vì nó không để con đập mà để Thầy đập, phải không? Nó để con đập thì nó cũng đang trả cái quả nó chết - tới lúc đó Nhân Quả nó hết rồi, để nó đập nó chết, lập tức là nó chết bằng cái này. Nhưng mà tại sao nó lại không để cho con đập mà để cho Thầy đập? Trời giờ phút đó cái nhân quả nó rất là tuyệt vời mấy con. Nó làm sao mà nó tập trung cả một cái xe mọi người vô đó để lật dù cho chết hết mà người ở chỗ này, người ở chỗ kia. Các con thấy nhân quả nó hay lắm, nó gọi làm sao nó tập trung lại, để cho chết được một lần mà, mà người ở chỗ này, người ở chỗ kia.

Tại sao con ốc đó nó chờ cho đến khi Thầy đi qua nó lại ra, mà sao con thì nó hồng ra.

Mà tại sao có con ốc nó đi ra nằm đó

chờ guốc con đạp nó. Con hiểu chỗ đó, cái nhân quả nó sắp xếp chứ không phải vô tình được đâu. Nó có uy lực của nó. Con ốc đó nó phải tới giờ đó nó chết. Nó chết bằng cách như vậy. Cho nên nó nằm trên con đường đó, nó bị các con đạp. Đi kinh hành vô tình các con đạp chứ gì? Nhưng mà tâm con chưa vô lậu thì nó cũng đang ở trên cái sự tương ứng chưa vô lậu của nó thì nó cũng đang tiếp tục tái sanh. Nhưng mà cái nghiệp nó có lành là vì cái sự tu tập của các con để mà thực hiện tâm vô lậu. Cho nên nó cũng trở thành những con người có thể sẽ được Phật Pháp. Bởi vì mình đang tu, cái nhân mình đang tu, cái nhân quả nó sắp xếp người đang tu để đạp nó chết. Sao nó không để con ốc ấy bò để cho cái người không tu đạp nó chết? Thì nó sẽ sanh làm các con vật ác độc hơn, nó lại còn khổ sở hơn. Con hiểu không? Còn trái lại, mấy con tu, con đạp nó, trong khi mấy con tu, nỗ lực tu để đạt tâm thanh thản an lạc vô sự. Mặc dù mấy con chưa hết, nhưng cái duyên tu của con, công đức nó lớn lắm. Cho nên vì vậy mấy con thấy mình tu cái công đức nó lớn, mình nhìn về cái hữu lậu: khi mà khởi muốn có bàn ghế, mấy con có bàn ghế, khi muốn ăn, mấy con

có thực phẩm người ta đem đến cúng dường, dâng đến cho mình ăn. Các con thấy bây giờ nói về nhân quả mình thấy rõ vấn đề này mà. Khi đầu tiên Thầy muốn mở lớp cho các con tu học để đạt được chú gì? Thì có người nhận thấy được, người ta sẽ giúp đỡ cho chúng ta cơm ăn, người ta đem đến. Có phải không? Ý của thầy mà. Do cái ý tốt của thầy cho nên các con thấy khi mà nhìn vào thấy mấy con khộm lưng như thế này thầy thấy tội lắm, thầy có gọi ý. Thì ngay khi mà gọi ý thì mấy con sẽ có những bàn ghế mấy con ngồi. có phải không? Mấy con thấy cái phước ghé gồm không? Đó là cái phước chớ. Còn bây giờ nếu mà ở trong một gia đình nếu mà muốn có cái bàn ghế này, nếu mà cỡ nghèo chúng ta có được không? cỡ bàn ghế như thế này? Và đồng thời, mấy con thấy cái phước báo của chúng ta như vậy, cho nên khi mà chúng ta đang tu, mà con vật nào đang chết dưới chân chúng ta, nó hưởng được phước báo đó. Nó có cái phước báo, cộng với sự tu tập của chúng ta mà. Cái từ trường tu tập của chúng ta cộng với nghiệp của nó, nó trả cái quả của nó, để nó tiếp tục nó làm điều thiện do chúng ta đang làm, như chúng ta đang làm. Đó là cái nhân quả rồi.

Cho nên nói con vật nào mà chết dưới chân. Nói như vậy các con cứ chạy dậm cho nó chết hết để nó sanh được làm con người tu hành, thì cái kiểu mà mấy con nghĩ cái kiểu đó là không được. Nhân quả nó sắp xếp chứ không phải là. Cái phước của con ốc đó nó chết để nó tái sanh nó làm, mà tái sanh dưới bàn chân của người đang tu, mà con ốc nó có phước hơn nữa, nó tái sanh dưới bàn chân của người tu chúng - nó hơn ở mấy con một bậc. Mấy con đang tu chưa rất ráo. Mà nó được chết dưới bàn chân của một người tu, con hiểu không, đã rất ráo rồi thì duyên phước nó lớn hơn một cấp bậc nữa. Cho nên nó sanh làm người, và may mắn nó gặp được chánh pháp liền. Còn mấy con đang tu nó còn gặp tà pháp nó trải qua nhiều giai đoạn nó mới đến chánh pháp chứ không phải không. Con hiểu không? bởi vì tâm mấy con chưa vô lậu mà. Cho nên nó còn gặp lậu hoặc, nó khó khăn trên bước đường tu tập nó rất nhiều. Cho nên như vậy mọi chúng sanh đều có duyên phước, nhưng chúng ta là người tu, chúng ta phải cảnh giác, cẩn thận. Chúng ta đừng nghĩ tôi giẫm đạp cho nó tu, thì như vậy không được. Điều đó điều sai, để cái uy lực Nhân Quả nó

sắp xếp những con vật có phước, chứ không phải chúng ta muốn đập cho nó chết. Như vậy không được. Do hiểu biết như vậy, khi mà tu tập chúng ta cẩn thận dè dặt để chọn lấy những nhân quả đúng là con vật đó nó đúng gieo được cái duyên lành, chớ không phải chúng ta tạo thành các ác pháp để giẫm đập cho chúng chết để chúng được tu tập.

Cũng như có nhiều người họ đọc cái thần chú vãng sanh, cái chú vãng sanh chứ gì? Cắt cổ con gà, họ đọc thần chú để con gà này chết đi vãng sanh, thì cái điều này như vậy mấy con thấy ác, quá ác mà lại còn đọc Thần chú để cho vãng sanh nữa. Mình đã bắt con gà, mình giết cắt cổ nó, mình đọc thần chú. Thầy thấy, bởi vì chính cái mắt của Thầy nhìn thấy thấy những người, người ta đã làm cái điều đó, hầu hết là những người đó đều được vào chùa và được dạy bảo cái điều đó do quý Thầy: mỗi khi mình cắt cổ con gà, đập đầu con cá thì đọc thần chú trước tiên rồi đập. Thí dụ như họ đọc cái thần chú vãng sanh rồi cái bắt đầu họ đập, họ đập con cá cái rộp, rồi họ đương cắt cổ con gà cái họ đọc thần chú lâm râm, lâm râm để cho cắt cổ con gà đó được vãng sanh. Thì thật ra Thầy thấy con gà nó có biết

thứ gì, nó la áo áo chứ nó có biết thứ gì đâu. Cho nên những cái đó là những cái sai, còn bây giờ chúng ta nói, tôi tu thôi tôi đi kiếm ốc tôi đập cho nó chết để cho nó có duyên nó tu, cái điều đó là sai mấy con. Cho nên mình ráng mình cứu độ mình cho xong đi, cho đúng, còn cái tỉnh giác cuối cùng mình mới thực hiện lòng từ của mình, chứ mình làm cái việc ác đó, từ đó cái tâm niệm mình nghĩ tốt và trở thành ác hết. Cho nên bây giờ chúng ta tu chưa xong mà tôi nghĩ mình ráng mình tu này, để rồi đi độ này. Bây giờ mình thấy người đó không hiểu, mình học hiểu gì đó mình nói cho người ta biết người ta tu, lòng đó tốt chứ không phải xấu. Nhưng mà trong khi đó mình dạy bậy cái người ta tu về người ta điên thì ra sao? Cuối cùng mình muốn người ta cũng giải thoát, nhưng mà cuối cùng thì mình có giải thoát không? Biến người ta thành điên rồi thì như vậy tại vì mình tu chưa xong mà mình dạy theo cái kinh nghiệm của mình thì người ta làm sai.

Cho nên ở đây có một cái người ở ngoài Quy Nhơn, họ đến đây nghe Thầy nói tịnh chỉ hơi thở, cái họ về ngoài đó họ nói họ cũng tịnh chỉ hơi thở được, họ cũng nhập Tứ Thiên được, họ dạy người ta cũng

tập tịnh chỉ hơi thở. Ông ta có bao giờ tịnh chỉ hơi thở bao giờ, ông dạy biểu con nín thở từng chút, từng chút, lần lượt nó nín thở được. Rồi có cái ông đó ông cũng ham tu, ông cũng nghe nói vậy ông cũng cất cái thất ở trên cái trại ông, ông nín thở, ông tập lần lần ông nín thở làm sao ông nín luôn ông chết luôn. Các con thầy nguy hiểm lắm, mình chưa làm được mà bây giờ mình dạy người ta làm mình cũng đâu có biết được tới chừng đó, nhưng mà không ngờ dạy người khác thì người khác đã làm, nó trật đi rồi thành ra chết đi một mạng người, đó là nguy hiểm. Cho nên ở đây Thầy nói mấy con, cái gì mà lần lượt Thầy dạy cho mấy con, đừng vội, có nhiều người ráng thức khuya, thức hôm nhiều rồi thì nó nguy hiểm, nó mất sức khéo mấy con rồi những cái ngày kế tiếp tu không được.

Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không con? Con hỏi đi. Con cứ ngồi tại chỗ hỏi được con, đừng đứng dậy

[Tu sinh]: Con bạch Thầy, Thầy giảng về nhân quả thì hằng ngày cái hành động của mình thiện, ác thì nó đều đi tái sanh ngay. Từ trước con cũng nghe Thầy nói là bây giờ

thí dụ như là có một người đang mang thai, đang đến ngày sinh, thì cái người này đang trên giường hấp hối nhưng mà khi cái người này đủ duyên rồi, lại có một cái người này thiếu cái duyên về tình cảm, gặp cái người này mà đi liền thì cái bà bên kia đi luôn thì tức là cái người này nó sang bên kia thì thưa Thầy con muốn hỏi Thầy xem là như vậy thì khi mà mình cái thân này mà chết đi mà nó chưa đủ cái nghiệp, chưa đến cái ngày, giờ để chết, tức là còn thiếu một cái nghiệp duyên nào thì nó phải chờ hội đủ cái duyên ấy thì cái thân này đi. Mà cái nghiệp này nó phải hội đủ, tức là nó hợp duyên với một cái người người ta đang mang bầu kia thì cái người đấy, tức là khi mà tắt thở thì cái người kia bắt đầu chuyển dạ đẻ, tức là có phải như thế không?

[Trưởng lão]: Nó như thế này con. Bây giờ một người đang bệnh nằm trên giường bệnh, hấp hối chưa chết, mà bên kia cái duyên nó chưa hợp cho nên cái người này nó nằm thoi thóp hoài mà nó chưa sanh. Thật ra thì lần lượt nó tương ứng từng hành động của chúng ta, nhân quả từng hành động mà nó đi tái sanh rồi. Nhưng mà khi bỏ thân chúng ta, trong cái Cận Tử Nghiệp

của chúng ta thì lúc bấy giờ, nó không phải, bỏ thân này thì nó sanh rồi, nó đang sanh và nó đã sanh và nó đang tiếp tục để sanh. Bởi vì vừa bỏ thân này thì nó tương ứng với bào thai nào đó, với cái người nào đó đang giao hợp thì lúc bấy giờ nó tương ứng đúng lúc đó, mà cái duyên nhân quả của người này hết nó mới chết. Chứ còn nó chưa hết thì nó chưa chết đâu, còn trả nợ nhân quả.

Còn hành động thiện ác, cũng như bây giờ Thầy nói trong trái đu đủ, nó có nhiều cái hạt phải không. Nhưng đâu có nghĩa là nó lên hết đâu. Cũng như cái hành động chúng ta, đâu có nghĩa là cái hành động ác của Thầy nó tương ứng với người đó nó sanh được liền đâu, có khi nó tương ứng với người đó thì nó sanh được cái nhân đó. Thí dụ như trong cái quả của Thầy nó có nhiều cái hạt. Ví dụ như bây giờ Thầy bị người ta đá, đánh Thầy. Tất cả những cái đó nó thành ra những cái quả rồi thì trong đó nó có những từ trường của nó phóng xuất ra. Phóng xuất ra nó là cái hạt tiếp tục của nó trong cái quả đó. Bởi vì Thầy ăn cắp nè; bây giờ họ bắt được Thầy, họ đánh Thầy, họ đập Thầy, họ thoi Thầy đủ cách. Do đó những cái quả bị đánh đập đau khổ đó, nó có cái hạt, tức là

từ trường thì cái từ trường, thì cái từ trường đó trong thời gian nó tương ứng trong thời điểm đó. Mà nếu nó đúng tương ứng đúng thì nó sanh ra được, mà nó không tương ứng đúng thì cái đó nó thành cái từ trường, mà nó nằm trong không gian thôi. Con hiểu không? Nó tương ứng đúng lúc đó. Bây giờ Thầy bị người ta thoi đánh, thì những hạt đó, từ trường đó nó tương ứng ở trong kia. Cũng như bây giờ, nhìn trong nước, giờ này không có ai sanh hết thì nó không tương ứng, Thầy đang bị đánh mà nó không tương ứng thì cái từ trường đó nó thải ra trong không gian, nó nằm đó. Con thấy không? Rồi cái mà nó tương ứng được thì nó sẽ sanh ra.

Nghĩa là từ trường đó, nó hợp duyên với cặp vợ chồng nào đó thì nó sanh ra, với loài động vật nào đó trong cái giờ đó thì nó sanh ra làm loài động vật đó. Con hiểu chỗ đó chưa.

Mà bây giờ nó không tương ứng, nó thải ra nó thành từ trường nằm đó. Và cuối cùng tới khi mà Thầy chết thì những từ trường phóng ra đó, bây giờ nó tương ứng. Cho nên Thầy nằm đây, nhân quả nó chờ, để mà từ trường phóng ra chưa được tương ứng, tức

là những hạt giống này nó còn nằm trong những cái quả đó đó. Đồng thời khi Thầy chết, những từ trường mà chưa sanh ra thì nó tương ứng được nó sanh ra. Mà nó không có chỗ sanh ra thì nó cũng nằm trong từ trường đó. Nó như các từ trường khác, con hiểu không? Nghĩa là người nào có tham sân thì nó cũng giống nhau, chứ nó đâu có khác nhau được. Cho nên đâu có nghĩa nói từ trường này của riêng tôi đâu? Bây giờ hai cục nam châm nó có sức hút của mảnh sắt, thì cái sức hút của nam châm này với sức hút của nam châm kia nó giống nhau. Bây giờ chúng ta gộp lại hai cái, hai cục nam châm thì cái sức hút của nam châm nó lại mạnh hơn, gọi là nghiệp lực, con hiểu không? Vậy cho nên một ngày con giận hờn, người kia giận hờn thì cái giận hờn này, cũng như từ trường này nó sẽ tương ứng, nó giống nhau, nó hợp nhau lại thì nó thành sức hút rất mạnh. Và sức hút rất mạnh, nó tương ứng với người mà tâm kia cũng dữ tợn đó thì nó lại sanh ra. Cho nên nó là Nhân quả nó chung, chứ nó đâu của riêng ai.

Mình thấy mình riêng, nhưng sự thật ra, trong nhân quả đó có mình trong đó. Bởi vì mình nhân quả mà, mình làm sao mà

ngoài nhân quả được (30:40). Cho nên vì vậy mình thấy cái trò của nhân quả nó kinh khủng thiệt. Tại vì mình phóng xuất ra, có mình trong đó mà.

Còn bây giờ, người nào cũng giẫm bớt, giẫm bớt. Như bây giờ mình tu, cái số mình nó giẫm bớt cái sân rồi, giẫm bớt cái tham rồi, từ trường của mình nó giẫm bớt thì nó không tương ứng với cái người thế gian được, nó không giống người thế gian. Nhưng mà trong số người thế gian đó, có những người giẫm bớt, nó tương ứng với những người đó, nó muội lợc. Còn khi hoàn toàn 5 hạ phần kiết sử của nó, thì nó không còn tương ứng với người thế gian nữa. Mình chưa diệt được 5 hạ phần kiết sử thì mình còn là người thế gian. Cho nên nó không tương ứng được nữa, không còn tái sanh. Mà người đã diệt được 5 hạ phần kiết sử rồi thì họ không có sanh mấy con, họ đâu còn dục nữa mà sanh. Năm hạ phần kiết sử cho nên họ không còn tham dục nữa cho nên không có sanh nữa. Cho nên làm sao chúng ta tu, chúng ta tu tới diệt 5 hạ phần kiết sử thì không còn người sanh mình được nữa rồi. Đừng nói con người thôi chứ đừng nói chi loài vật. Loài vật nó đâu có, thành ra nó còn dục như bình thường, nó

đâu biết đâu mà ngăn chặn. Cho nên chúng ta không sanh loài vật được. Vì vậy Đức Phật nói khi mà người đã diệt 5 hạ phần kiết sử thì khi chết đi họ tiếp tục tu trong tưởng. Tức là họ ở trong cõi trời họ tiếp tục họ tu. Cho nên chúng ta đâu mất phần để khi chúng ta hoàn toàn diệt đi vào Niết Bàn cuối cùng. Đó, cái sự tương ứng của Đạo Phật nó cụ thể, rõ ràng như vậy. Cho nên những người mà chờ đi thì những hạt giống nó chưa có tái sanh được. Khi mà đúng lúc cái nhân quả, cái nghiệp của con nó hết thì nhân quả, con phải chết thôi, thì những từ trường đó nó bắt đầu nó tương ứng. Cho nên chúng ta chết nó cũng sanh, mà chúng ta sống nó cũng sanh. Nó không mất phần

[Tu sinh]: Thưa Thầy! ... bây giờ con thí dụ như trong hàng ngày, có những cái từ trường, có những cái hành động khác ra mình làm mà nó ra đầy đủ cái lực, nó cũng có cái lực để hợp đủ mạnh để hợp những cái trường hợp nào đấy, tái sanh luôn, mà cũng có những cái hành động mình làm mà từ trường nó chưa đủ mạnh để hợp.

[Trưởng lão]: Nó không đủ thì tức là.

[Tu sinh]: Ví như là cái bài thảo mộc,

tức là có những loài chỉ ba tháng nó trở quả, có loại một hai năm, có loại mười năm trở quả thì cái nghiệp người nhập nó chưa đúng.

[Trưởng lão]: Nó cũng như thảo mộc vậy con, rồi cái hạt nó đi tái sanh cũng vậy, tương ứng được cái nơi đúng cái chỗ nó sanh thì nó sanh được, còn cái chỗ nó không đúng thì nó cũng bị lép thối.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con muốn hỏi thêm cái chỗ mà ví dụ như hàng ngày mà con đi ban đêm thì trước khi con đi con mới tác ý là trời tối này, đi thứ hai nữa mắt kém, đi như chân nó không vững thì có khi con tác ý là: loài chúng sinh nhỏ ở dưới thì nên tránh đường tối đi kinh hành không có tôi dẫm đạp vào thì các vị có gãy chân, gãy tay thì cũng thông cảm, nếu ai bỏ mạng thì cầu mong cho chóng được trở thành kiếp người. Thế thì Thưa Thầy, nếu khi mà con đi như thế thì đến lúc mà vô tình con dẫm như thế nó, mà con tâm niệm con tác ý như thế thì cái hành động mà con vô tình ấy thì nó có cái nghiệp để mình tái sanh không?

[Trưởng lão]: Không, nó như thế này, tại vì con có ước nguyện rồi, tức là cái tâm nguyện của con là cái ước nguyện. Con có

đọc cái tập giới mà dạy 17 điều ước nguyện không? Khi mình ước nguyện cái điều đó, khi mà lỡ chúng sanh đập nó sẽ do cái điều ước nguyện mình giữ giới mình tu hành nó sẽ tái sanh.

[Tu sinh]: Nếu như con không tu, mà con đi bình thường, tức là ban đêm ở nhà mà không phải trong cái giờ tu ở đây, ban đêm ở nhà con đi.

[Trưởng lão]: Con đi mà con tác ý mà ?

[Tu sinh]: Vâng,

[Trưởng lão]: Rồi con có giữ giới không? Con không giữ giới. Nghĩa là con giữ giới là con ăn ngày một bữa.

[Tu sinh]: Dạ! Con có giữ giới ạ.

[Trưởng lão]: Con giữ giới vậy thì con ước nguyện được, con không giữ giới thì không được. Con không giữ giới thì cái nghiệp chúng sanh nó cũng đang trả, Nhưng mà con ước nguyện nó không thành công, nó không thành công bởi vì giới luật là hàng đầu mà, mình giữ giới thì mình ước nguyện cho mình thì nó mới đạt được. Con giữ giới con ăn ngày một bữa, sống giới, cái giới luật mà con đã từng học, nhất là năm giới của

người cư sĩ con giữ gìn trọn vẹn đừng có vi phạm năm cái giới thì con cũng ước nguyện được chứ đâu phải không? Nhưng mà tám giới thì nó hơn. Thì tất cả những cái điều mà mình đã giữ giới được thanh tịnh thì cái sự ước nguyện của mình thì ban đêm mình đi, vả lại con đi kinh hành mà con tu nữa thì cái sự ước nguyện đó nó còn hiệu quả. Cho nên cái loài chúng sanh mà nữ mình bị đập, bị gãy chân này kia rồi , với vả lại khi mình ước nguyện vậy nó có sự giao cảm, chúng sanh nó sẽ tránh, ít có dẫm đạp lắm. Cho nên thí dụ như chẳng hạn như Thầy đi ra ngoài thất Thầy đi ban đêm, Thầy biết rằng ở dưới chân mình có những cái loài ốc nó nhiều lắm, ban đêm bò đi ăn mà, cho nên mình ước nguyện cho tất cả loài chúng sanh ở dưới đất khi bước chân của tôi đến thì đừng có gieo cái duyên để cho tôi cảm nhận thấy cái sự đau khổ cho chúng sanh. Mình ước nguyện rằng bước đi của mình đừng có gặp cái điều đau khổ đó, nó mới do dưới bàn chân của mình tạo ... thì cái ước nguyện đó với một người mà nỗ lực tu tập thanh tịnh thì lần lượt nó hết, nó không còn có. Nhưng mà mới đầu thì nó còn là tại vì cái tâm mình nó chưa thanh tịnh, nó còn chưa có đủ cái lực, cho

nên cái loài vật nó không có giao cảm được, hoặc là nói cho đúng hơn là cái duyên nhân quả khi mà một người tu mà có cái tâm ước nguyện vậy, dường như là nó không có sắp xếp, nó không có sắp xếp dưới bàn chân của mình cho nên mình ít đi đạp lắm. Còn khi nào mà mình không có tác ý, mình không có nói trước thì nó có thể là mình đi đạp. Còn mình tác ý trước rồi thì dường như là tất cả chúng sanh nó tránh hết. Cho nên Thầy dạy mấy con tác ý rồi mình đi đó để cho tất cả loài chúng sanh ở dưới chân mình nó tránh. Ở bây giờ tôi đi kinh hành ban đêm tôi không thấy, mong sao loài chúng sanh đừng có đi ra nơi bước chân tôi bước, để mà tránh. Thì nó sẽ ước nguyện cho nó sẽ thành tựu được cái điều đó.

Rồi, con hỏi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cái chỗ này con hiểu là nó đầu thai

[Trưởng lão]: Đầu thai cái gì đầu. Nhân Quả nó đầu thai chứ mình có đầu thai đầu mà khi chết con đầu thai. Con chỉ chết là cái quả của con nó đã chín rục rồi, thì ba cái hạt của con nó lên thôi chớ nó còn con đầu mà đi đầu thai. Con chết con không có đầu

thai.

Hàng ngày cái hạt của con nó lên, nhân quả mà, Nhân Quả nó tái sanh, thì hàng ngày con làm hành động thiện ác thì nó đã lên hết rồi. Rồi bắt đầu con chết là tại trái cây nó thúi, cái hạt nó lên rồi. Còn bây giờ nó còn sót cái hạt nào thì bắt đầu nó thúi thì nó lên theo, nó lên nữa, chứ nó đâu phải một đâu. Cho nên nhìn qua Nhân Quả thảo mộc thì xét qua Nhân Quả con người, thì người ta từ lâu người ta đã hiểu sai là mình chết rồi mới đi tái sanh, nhưng mà không ngờ một cái cây bao giờ nó cũng có nhiều quả, mà có nhiều quả thì nó có nhiều hạt của nó, cái nhân của nó để nó lên. Trong khi đó nó đang lên chứ nó đâu có nằm đó. Mình nhìn qua Nhân Quả mình biết rồi. Và khi mình chết rồi chẳng qua là cái trái cây đó nó chết rồi thôi, chứ còn sự thật ra quả nó đã quá trời nhiều rồi. Cũng như bây giờ con chết, cái cây đó chết, mà cái cây nó chết nó để lại biết bao nhiêu quả. Cái quả là cái thọ khổ của nó đó. Rồi trong cái quả đó nó có cái nhân thì tiếp tục. Cho nên cái cây con chết, chứ cuối cùng nó còn cái quả nào cuối cùng, bây giờ cái

Cận Tử Nghiệp của con là cái quả cuối cùng. Nếu mà Cận Tử Nghiệp của con nó không có thì tức là cái cây đó chết mà Cận Tử Nghiệp không có thì coi như đâu có tái sinh nữa đâu. Còn Cận Tử Nghiệp đó là những cái hạt cuối cùng, cái trái cuối cùng của nó đi tái sinh cuối cùng. Thân con chết mà cái Cận Tử Nghiệp của con thấy rấn cắn hoặc là lửa cháy con sợ, hoặc là cơn đau con hoảng sợ con làm đủ thứ, thì cái Cận Tử Nghiệp đó là cái quả cuối cùng của con. Cái cây nó chết mà nó còn lại cái trái cuối cùng đó nó lên. Còn nếu không có Cận Tử Nghiệp, con thấy con thanh thản, an lạc, vô sự, không có cái nghiệp gì hết. Nếu con không tập luyện được như vậy, thì cái cây nó chết nó có cái quả cuối cùng của nó. Cũng như cây mít nó bị cái mùa nắng này nó chết, nhưng mà những cái quả cuối cùng của nó sẽ lên, cái Cận Tử Nghiệp của nó. Trước khi nó chết, nó có cái quả Cận Tử Nghiệp, cái quả cuối cùng, rồi nó mới chết chứ. Cây mít còn sống thì phải nó ra quả, bây giờ còn sống nó tiếp tục ra quả, sắp sửa nó chết rồi thì cái quả nó sắp sửa chết thì cái quả cuối cùng đó gọi là Cận Tử Nghiệp. Chớ không phải con chết nó đi tái sinh, cây mít này chết nó sanh cây khác

đâu được. Con chết là cái cây, còn cái quả là hành động thiện ác của mình là quả. Bây giờ mấy con hiểu rồi phải không mấy con?

Con hỏi gì con? Cứ hỏi, nãy giờ mấy người này hỏi rồi nó sanh ra nhiều.

[Tu sinh]: Cái thứ nhất là con muốn hỏi là như con hiểu, khi Sư ông nói cái từ “Từ trường” ... con muốn là cái bài Nhân quả đường đi hôm vừa rồi viết đó, cái đó có ‘đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu’

[Trưởng lão]: Chứ sao con.

[Tu sinh]: Cái thứ hai nữa là không sát sanh, trong thân, thì theo con hiểu như vậy con không biết là nó đúng hay sai, con muốn hỏi Sư ông. Thí dụ như nếu mà dùng từ bình thường đó là cái từ có nhu thì có cầu, có nhu cầu thì có cung cấp. Giống như là, thí dụ như là tại vì mình có nhu cầu ăn con gà nên phải có những người nuôi gà, có những những người sẽ kiếm tiền để có nón ăn đó, và khi mà họ kiếm tiền thì họ coi như là họ phải cung cấp gà cho cái người có nhu cầu, nhu cầu ăn thịt gà càng nhiều thì người ta nuôi gà càng nhiều. Cho nên là cái sanh đó, nhân quả, con không hiểu sao con làm bài nhân quả con người mà con thấy động

vật không à. Thì khi mà nhân quả của con người con không biết rõ đường đi nhưng mà con thấy là thí dụ như ăn nhiều thì nó sanh ra quá nhiều gà, rồi duyên sanh rồi duyên hợp lại trứng gà thì đó là phải là nhân quả của con người. Rồi con không biết nữa khi mà con có một lần con xem cái trại mà hút bò sữa hiện đại thì con thấy là họ đẩy con bò vô thì có cái máy nó với ông sắt bóp từng khúc, thì bóp con bò rồi nó mới la rồi nó quy, rồi nó khóc nó đau lắm. Thì sau đó thì có nạn bò điên, thì nó đau lắm và con từ đó con không uống sữa bò nữa. Thì con thấy là khi mà có nhu cầu về sữa bò, thịt bò thì có nhiều trại nuôi bò thì sau đó thì có nạn bò điên. Còn con heo thì con chưa biết nhưng mà hồi đó con có ở gần chỗ giết heo thì con thấy những cái người đẩy thì con mới biết nó nặng nghiệp ... Thì những cái đó thì có thể là nhân quả đường đi con người với động vật xung quanh con, nhiều khi có động vật không à. Rồi kể đó là thí dụ như ở trong cái nhà tắm, trong phòng vệ sinh thì có mấy con nhện nó cứ giăng lên, thì ngày nào con cũng lấy cái cây con khều mấy cái màng nhện xuống để nó giăng lại. Thì mỗi lần con khều thì con sợ lắm, con khều thì con nghĩ

rằng mình phá nhà nó, nó sẽ phá nhà mình. Nhưng mà con nghĩ đến là mình đi tu đâu cần nhà đâu mà người ta phá nhà mình. Chứ giờ mà để nó giăng thì muối mòng tùm lum hết, mình phải.. không có hành động giết nó nhưng ngày nào mình cũng khều, ngày mai nó giăng lại cái mòng mới là mình cứ khều xuống vậy đó. Thì con không biết là phải làm sao? Thì con cứ khều, ngày mai nó giăng thì đúng cái chỗ đó của nó con cứ khều xuống thì nó cũng không có cái nhà nó sống mà con thì con thì nó không có cái nhà để sống, con thì con biết chắc là con sẽ phải trả cái quả là không có nhà ở. Rồi khi mà con kiến, con hạn chế đi ra ngoài lắm, nhưng mà nếu con có đi ra ngoài thì con đến trước hình Phật và con nói là: “con chuẩn bị đi khát thực, nếu mà trên đường đi con có dẫm phải thì con xin chúng sinh với con cùng chuyển hóa tập khí tham, sân, si thành từ bi, hỉ, xả, lỗ mà có chết thì sanh làm người, gặp Chánh Pháp tu tập để mà giải thoát làm chủ sanh tử”. Thì con đi thì con không biết có đạp không? Nhưng mà lúc con đi thiền hành con cũng nói như vậy, lát con quay lại thấy xác một con kiến nó chết, con mới đào cái lỗ con chôn nó. Con không muốn thế, con rất tập

trung, con đào cái lỗ con chôn nó xong con nói, “đã bảo cái đường này để đi thiên hành mà sao lên đây làm chi rồi, con nói thôi bây giờ trở thành người biết tu nha, rồi con chôn nó” Như vậy thì con không biết cái quả thế nào? Rồi cái chuyện mà tái sanh của Đạt Ma đặt ra thì Sư Ông, con chưa hiểu lắm thì Sư Ông giải thích giùm con.(45:15)

[Trưởng lão]: Trong những cái khi mà con đi mà con đập là cái tâm từ con có, và cái sự ước nguyện của con nó sẽ thành tựu theo cái ước nguyện của con với cái lòng từ của mình, lòng từ của mình nó thực hiện qua cái giới luật. Bởi vì mình làm cái gì đều có cái ý thức của mình. Lỡ như bây giờ con đập con kiến chết, rồi con đem con kiến con chôn con kiến đi rồi con ước nguyện như vậy điều đó là một điều tốt, điều của người tu rồi. Thực hiện cái tâm từ rồi, lòng thương yêu của mình, điều đó là điều tốt rồi.

Còn cái câu hỏi đầu của con, con hỏi như thế nào? Cái câu đầu đó và câu cuối.

“Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu” đó là những cái từ trường của nó tương ứng, tương ứng thì cái đó là đúng rồi không có sai. Con hiểu. Còn cái lòng mà con đối xử

với chúng sanh.

Còn cái vấn đề mà mạng nhện thì con hay phá nhà của nhện chứ gì? Ý con muốn nói vậy rồi con không có nhà cửa. Trong khi đó nếu mà cái mạng nhện mà nó giăng như vậy thì nó đang làm cái lưới để nó bắt những con vật khác, chứ đó không phải là cái nhà nó đâu, nó đang giăng lưới, nó là ông thợ săn đó, nó đang giăng lưới nó bắt mỗi nó ăn, mà con phá cái lưới đó là con cứu biết bao con vật khác, cứu biết bao nhiêu con muỗi không?

“Cái ông thợ săn này, tôi xin ông, ông đừng có vô đây mà gặp tôi thì tôi xé cái lưới ông chứ tôi không phải phá nhà, phải không?”

Con biết không, nó giăng lưới nó bắt, nó bắt nó ăn đó. “Bây giờ ông đi đâu ông đi chứ ông lại cái chỗ tôi ở mà ông giăng lưới ông bắt thì tôi không chấp nhận đâu. Tôi là người tu Tứ Vô Lượng Tâm mà, Tâm từ, Tâm bi. Tôi thấy ông làm điều này trước mắt tôi thì tôi thương chúng sanh, tôi không có nỡ để cho ông làm cái điều ác này, cho nên hàng ngày tôi thấy mạng lưới của ông tôi không giết ông đâu. Ông là một cái con

vật, là một người thợ săn thì ông nên đi đâu ngoài kia ông kiếm ông ăn chứ ông đừng vô đây ông giăng, ông bắt thì tôi sẽ xé lưới ông tôi bỏ”.

Thì con nói vậy rồi con cứ xé ba cái lưới nó con đem con dẹp đi, rồi nó giăng nữa con đem dẹp: “Chỗ này không phải chỗ ông giăng lưới, mà chỗ này là chỗ để chúng sanh cùng sống với nhau, ông có hiểu được thì ông đi ra chỗ khác ông tìm, còn không thì ông ăn chay như tôi đi, tôi sẽ cho ông ăn những cơm, những thực phẩm hiền lành, chứ ông bắt mấy con vật này ông ăn thì không được”.

Thì con nói vậy rồi con cứ phá lưới nó đi, nó đi đâu nó đi, điều đó con phải hiểu nó không phải cái nhà nó đâu mà cái lưới nó con, cái lưới nó bắt.

Thật ra Thầy nói cái con muỗi hay con vật gì nhỏ nhỏ nó hay dính vô đó cái nó bắt, nó lại nó bắt nó ăn, nó giăng lưới nó bắt. Cho nên do cái lòng từ, do cái sự hiểu biết của mình thì con phá cái lưới đó thì tốt, vì con cứu cái con nhện nhện đó, nó đi trở thành hiền lành. Và nếu nó lỡ có chết đói đi nữa nó sẽ sanh làm vật khác tốt hơn, không phải nó đi làm cái điều ác đó.

Có sáu cái nghề mà đức Phật cấm đó là nghề chài lưới, nghề săn bắn, mà cái ông này làm cái nghề giăng lưới để bắt người ta, cho nên vì vậy mà Phật dạy cấm. Thì bây giờ tôi giúp ông không có làm cái nghề đó nữa thì con tốt chứ sao!?

Về các cái phần mà ông Lạt Ma mấy con, ông Lạt Ma là tu về Chánh niệm Tỉnh thức mấy con, nó có những cái giai đoạn tỉnh thức, cho nên vì vậy mà cái giai đoạn tỉnh thức thứ tư nó sanh lên ông làm một cái đứa bé nó nhớ lại đời trước ông, cho nên ông cũng chẳng đi tới đâu, Niết Bàn thì ông không vô, mà ông chỉ có tỉnh thức đó thôi. Cũng như bây giờ mấy con tu tỉnh thức phá hôn trầm thôi, nhưng mà mấy con không có Định Vô Lậu thì tham, sân, si mấy con đâu có hết mấy con. Dục lậu, hữu lậu làm sao hết, chỉ có cái vô minh lậu thôi, vô minh lậu thì nó có cái sự tỉnh thôi, chứ còn dục lậu, hữu lậu vẫn còn thì vẫn còn tiếp tục tái sanh chứ làm sao hết được. Cho nên mấy ông Lạt Ma mới sanh lên, rồi có nhiều ông lại nhớ tôi hồi đó ở làng nào, xã nào, tôi là ông Lạt Ma thứ mấy, nhớ lại kỹ, như vậy là ông cũng quần lên, quần xuống để làm ông Lạt Ma đó chứ có làm gì hơn. Chứ đâu vô Niết Bàn

được, cho nên đối với Tây Tạng mà chúng ta tu thì chúng ta cũng là tái sinh hoài, mà tái sinh đâu có phải là làm cái thân này đâu có phải sung sướng gì mấy con, cũng phải ăn, nhai, nuốt rồi cũng phải bị người này nói, bị người kia. Cho nên có nhiều ông Lạt Ma cũng phải chạy giặc đó chứ mấy con có nghe có lúc mấy ông Lạt Ma ông phải chạy chốn giặc nữa. Thì như vậy rõ ràng cũng khổ chứ đâu phải sung sướng gì. Cho nên chỉ tu hành làm sao mà chấm dứt tái sinh luân hồi theo Đạo Phật đúng là chúng ta sẽ vào cái trạng thái bất động của chúng ta, thanh thản, an lạc, vô sự mới đúng. Không còn tái sinh nữa, chứ tái sinh mà sển là tôi biết đời trước tôi, cũng có hay đó nhưng mà mới tỉnh thức thứ tư thôi không có gì đâu. Con thấy chưa? Như vậy là Thầy trả lời đủ rồi phải không? Bây giờ các con hỏi gì?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, hôm kia Thầy có giảng bài Nhất Dạ Hiền của Thầy A Nan, thì con nhận xét như thế này: Ngài A Nan đã theo đức Phật 30 năm để nghe đức Phật giảng tâm ngài đã thanh khiết, tâm ngài không.. không còn tâm niệm, cộng cho đó là ngài đã giữ gìn giới lạt rất là nghiêm chỉnh, cho nên Tứ Thần Túc từng chờ sẵn ngài chỉ có một

đêm thì ngài triển khai ra ngài có liền. Như vậy chúng con bây giờ phải giữ gìn giới luật, phải thông suốt nhờ Thầy ... thì người nào thông suốt rồi tâm không còn câu nhiệm nữa thì mới được.

[Trưởng lão]: Con hiểu cái đó cũng đúng chứ không phải không? Máy con bây giờ tính là ông A Nan hết. Thầy thì bây giờ cái lớp này phải như, nghĩa là những cái lời giảng dạy nào thì máy con cũng trực tiếp, cũng giống như ông A Nan nghe chứ gì? Cho nên thông suốt hết, vì vậy mà thông suốt mà vì mắc nghe nhiều cho nên nó không có đủ Thần Túc chứ gì? Cho nên A Nan Nhất Dạ Hiền một đêm ông đi kinh hành mà sáng hôm sau ông vào cái hang mà ông kết tập kinh sách với chúng A la hán trong cái thời cái ông Ca Diếp. Thì như thế này con hiểu như vậy cũng đúng chứ không phải không đúng đâu, nhưng mà vì ông tin tưởng là mình đa văn, Phật nói gì cũng hiểu hết cho nên cái sự mà tu rất ráo mà để mà đi cho đến rất ráo mà Thời đức Phật còn thì ông không có tu rất ráo, bởi vì hở chút nào là cũng có mặt ông A Nan làm sao tu. Bây giờ ông là thị giả cho Phật, cho nên đức Phật muốn đi chỗ nào thì phải có ông hết, cho nên ông cũng

hóa nguyện trước khi mà ông làm thị giả ông nói lúc nào thì Phật, bất kỳ lúc nào mà Phật đi thuyết giảng chỗ nào thì cũng phải cho ông đi theo hết. Và đồng thời cái bữa nào mà Phật đi mà thuyết giảng ông không được nghe thì phải về thuật lại cho ông nghe lại hết. Ông ước ao là ông là người nghe pháp, thu thập pháp hết, ông nghĩ rằng mình phải học hiểu của Phật những cái gì mà mình tu không hiểu thì dù mình không được tham dự trong cái buổi đó mà được Phật thuyết giảng cho ai đó thì đức Phật về cũng phải nói lại cho mình biết, ông xin vậy ông mới làm thị giả. Cho nên không có bài kinh nào mà đức Phật không nhắc lại, đức Phật chấp nhận, cho nên dù bây giờ đã thuyết giảng rồi thì bắt đầu về thất của đức Phật thì ông A Nan đến thì bữa nay ta nói vậy vậy, chúng Tỳ kheo vậy, vậy đó thì ông này nghe lại như vậy là ông Phật đã hứa vậy thì tức là ông Phật sẽ làm rồi, không có thể nào sai. Cho nên ông A Nan không có thì giờ nào mà ông có thể ông tu tập rốt ráo được hết. Tu tập rốt ráo mấy con biết còn giam mình trong cái thời gian độc cư từ năm tháng, ba tháng, sáu tháng. Như ông Mục Kiền Liên ông còn phải vào khu rừng thanh vắng ông mới nỗ lực ông tu

mới rớt ráo được chứ đâu phải dễ. Thì ông A Nan ông cũng theo Phật, ông cũng hầu Phật ông không có sự an cư đâu. Nghĩa là lúc nào Phật đi hay là ai mời Phật thọ trai đâu thì bên Phật có ông A Nan chứ ông A Nan không có lìa ra, cho nên làm sao tu được mấy con. Cuối cùng ông La Hầu La ông có thời gian tu cho nên ông La Hầu La chứng trước cho nên ông nhập diệt trước Phật mà, rồi đức Phật mới chết. Còn trái lại ông A Nan thì không chứng. Chờ cho Phật chết rồi ông mới chứng mấy con, tại vì Phật chết ông mới rảnh, bị bắt làm thị giả mà đâu có rảnh. Bữa nay Phật thuyết chỗ này, mai Phật thuyết chỗ kia ông mắc đi theo Phật làm sao ông ngồi ông tu được, rồi ông nghe ông hiểu, ông biết hết các pháp rồi nhưng mà không 54:88 Cho nên cuối cùng Phật chết rồi thì ông Ca Diếp về đăm tang Phật xong thì mới kết tập kinh sách, cho nên khi ông Ca Diếp ông mới nói người nào chứng quả A La Hán thì mới được kết tập, còn người nào chưa chứng quả A La Hán thì chưa được kết tập. Cái câu nói quá khích, ông A Nan tức giận, mình đã theo Phật hiểu biết hết mà không có cái thời gian tu, cho nên một đêm đó ông nỗ lực ông thực hiện pháp Thân Hành Niệm cuối cùng sáng

hôm sau đủ thân thông người ta cái cửa hang người ta đóng lại không có cho người ở ngoài vô để trong đó cái số A la hán người ta kết tập kinh sách, nghĩa là người ta đọc lên người ta nghe, người ta nhớ để người ta ghi nhận thôi chứ người ta không có chép thành kinh. Nhưng là truyền miệng đó, cái người nào mà nhớ những lời Phật dạy thì người đó đọc lên hết, truyền lại cho những người kia nghe, nhớ đó là lời Phật dạy gọi là kết tập lần thứ nhất. Do kết tập lần thứ nhất mà nếu thiếu ông A Nan thì chắc chắn là rất thiếu nhiều, cho nên ông A Nan thấy mình cái sự mình hiểu biết mà bây giờ mình tu chưa chứng thì không được tham dự vào sự kết tập, mình không có đủ cái sức lực được chúng các tăng người ta tin tưởng, mình người tu chứng mà làm sao mà được, do đó cho nên một đêm đó sáng hôm sau là người ta tập trung người ta kết tập thì ông một đêm đó ông nỗ lực ông tu, ông tu Phật ông đi Thân Hành Niệm cuối cùng thì ông chứng. Sáng hôm sau thì người ta vào người ta vào cửa người ta đóng cửa lại kết tập thì ông muốn chứng tỏ mình là một cái người đã tu chứng để cho các vị đó biết cho nên ông chui vách đá ông đi qua vách đá ông vô hang như Thường thì ông Ca

Diệp mới kêu ông đến để mà nói lại những cái bài kinh mà được trực tiếp nghe Phật thuyết giảng, như kinh nói gì, nói gì thì ông ta đứng lên ông ta nói hết, tức là kết tập lại kinh sách của Phật. Đó đó cái buổi đầu tiên là ông A Nan kết tập kinh. Mà nhờ một đêm ông chứng đạo cho nên cái bài kinh mà đức Phật đã sách tấn ông để khi mà ông nỗ lực tu trong một đêm mà chứng đạo đó thì đó là A Nan Nhất Dạ Hiền, thì cái bài kinh đó nhắc nhở cách thức tu tập, nghĩa là tu như thế nào để một đêm mà chứng Nhất Dạ Hiền thì ở trong cái câu kinh nói:

Quá khứ không truy tìm,

Vị lai không ước vọng

Chỉ có pháp hiện tại”

Mà hiện tại thì cái pháp nào đây, làm sao giữ cái tâm mình được hiện tại, đó là bây giờ thí dụ nếu tu Tứ niệm xứ mà giữ cái tâm hiện tại thanh thản, an lạc, vô sự . Một lúc nó có cái động này, một lúc nó có cái động kia. Các con tu tứ niệm xứ làm sao các con ngồi phải có không? Nó có niệm, rồi nó có hôn trầm, rồi nó có thù miên. Trừ ra có cái pháp Thân Hành Niệm thì hôn trầm, thù miên không đánh vô này, rồi bắt đầu

các niệm cũng không đánh vô này, có phải không? Mà từ lâu đến giờ theo Phật thì giới luật nghiêm chỉnh, tức là ly dục ly ác pháp rồi chứ gì? Còn mình giới luật nó còn lộn xộn quá trời làm sao mà ly dục được mà Nhất Dạ Hiền được cho nên con nói đúng chứ không phải không? Vì vậy mà hôm nay lần lượt mấy con tập, mấy con sống đúng giới luật thanh tịnh rồi cái sự hướng dẫn của Thầy thì mấy con là như những người A Nan theo Phật, ngày nào mà được thuyết giảng mấy con cũng được nghe hết, như vậy không phải ông A Nan sao? Chuẩn bị cho Nhất Dạ Hiền một đêm, chừng nào mà Thầy ra lệnh cho một đêm nay là phải chứng đạo thì lúc bấy giờ mấy con mới chứng đạo là bao nhiêu ông A Nan chứng chứ đâu phải một ông phải không? Mấy con sẽ làm ông A Nan, nhưng mà nếu mấy con mà chứng không được thì mấy con chưa phải ông A Nan.

Hết

042-(LCK-021C)

- * Vấn đạo nhân quả
- * Cứu độ nhau trong nhân quả
- * Chuyển đổi
- * Duyên giáo hóa
- * Thiện xảo tu tập

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì thêm nữa không? Hết rồi phải không mấy con? Hết rồi thì nghỉ.

Con hỏi gì? Con có hỏi gì hỏi đi?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con muốn hỏi có trường hợp con nhớ con đi chỗ bà ngoại đó Thầy, thì bà mợ có đưa cho con .. cá để mà, mấy con cá rô còn sống không Thầy, bắt con làm thực phẩm để ăn, lúc đó thì con không ăn mặn nhưng mà con nói thôi con ăn chay thôi, con cũng không từ chối chuyện đó, thành ra con lấy con cá phần của con con đem con thả vô ... nhưng mà mấy con còn lại con nhìn nó hoài mà con không có giết nó được. Ngoại con thấy vậy ngoại con thương con mà giết nó hết trơn, vậy cái nhân

quả thì sao hả Thầy?

[Trưởng lão]: Sao, con nói gì bây giờ ngoại con bảo con đem mấy con cá rô này làm thịt, cho con và bà ngoại con ăn phải không?

[Tu sinh]: Không, mợ bảo con làm mấy con cá cho cả nhà ăn, nhưng mà con thì lúc đó không có ăn mặn, nhưng mà con nói cũng như cái phần của con thì con đem thả con rô con, thì bữa đó con ăn chay. Nhưng mà những con còn lại thì con cũng không giết nó được, cho nên con cứ ngồi nhìn nó hoài, ngoại con thấy vậy nói coi như ... như thế thì cái chùm nhân quả thì vì thương con mà ngoại con mới giết con cá thì sao Thầy?

[Trưởng lão]: Bây giờ con không nỡ con giết mấy con cá phải không? Đó là cái nhân quả của con, còn ngoại con bây giờ những con cá này làm chung cho trong nhà ăn phải không? Cho nên ngoại con, con này làm sao mà nó không dám làm mấy con cá này, tao làm cho mày. Rồi bà giết thịt thì cái đó là bà lãnh chứ sao lại con làm. Bởi vì cái chuyện của con là con không nỡ tâm con giết, cái lòng của con là tốt rồi. Nhưng mà ngoại con thấy con không dám làm, bà làm dùm con.

Đây là cái phần mợ con sai con làm thôi chứ không phải là bà con làm, nhưng mà thấy con nhỏ này nó không dám đập mấy con cá này, thôi tao đập cho, tao chịu tội cho phải không? Bà nghĩ vậy đó: tao chịu tội cho, sự thật ra bà chịu tội thật sự, còn con đập thì con bị tội đó, bởi vì con giết hại mà con phải bị tội thôi. Nhưng mà bà con đập, tao làm thế cho con, nhưng mà bà làm thế là bà phải làm thiện chứ bà làm thế mà bà lãnh cái điều ác đó chứ, con thấy không?. Thay vì hồi đó bây giờ tôi ăn chay, tôi cũng muốn mấy người cũng ăn chay hết, tôi đem ba con cá tôi thả dưới hồ hết. Lát nữa mình ăn muối, như vậy là con bị rầy chút thôi nhưng mà con đã làm điều tốt. Con gan dạ con làm, còn cái này con thả mấy con cá của con ăn thôi, còn mấy con cá kia con cũng còn tiếc tiếc để cho mấy người đó ăn. Thì bây giờ bà con đập thì bà con phải chịu thôi nhưng mà chính con không mạnh mẽ, thiếu gan dạ, xách đem mà đổ xuống dưới ao hết cho rồi. Hỏi sao? Trời đất ơi, ai mà nỡ mà giết mấy con cá này mà ăn cho được, mình nói vậy thôi rồi bắt đầu mấy người kia không có ăn nữa, họ hực ăn họ chửi mình thôi. Chứ họ làm gì mình có phải không? Sau này con

mạnh mẽ để cứu mình mà cứu những người thân của mình chứ không bà ngoại con bị sanh làm mấy con cá rô đó chứ không có trật đâu. Rồi đập đầu nó giết nó thì không chạy trốn khỏi nó đâu, con làm cho bà con từ trường đó nó cũng sanh ra con vật đó đó, nó cũng sẽ bị họ cũng bắt làm thịt lại đó. Thôi bây giờ từ rầy về sau học nhân quả rồi mà khi nào mà thấy ai mà giết cá rồi đem đổ xuống hồ hết đi, họ có lại họ chửi một mớ, còn không ấy họ bắt bồi thường tiền, tại cái nhân quả của mình thấy trước mặt mình thấy nó có cái duyên với nhau trong nhân quả. Mình hãy cứu độ nó liền chứ đừng để cho nó khổ. Nhân quả mà, cho nên không lẽ con thí dụ như đi ngang cái chợ nào đó mà thấy cá họ đem họ xúc đổ họ đánh con. Cho nên vì vậy cái nhân quả đừng có đi kiếm, mà mình đi khi gặp những sự việc trong gia đình của mình mà nó xảy ra vậy mình hãy cứu khổ gia đình của mình. Tức là làm một điều thiện, tức là thà là mình chịu người ta rầy mắng mình thì người ta nói gì nói một hơi thôi chứ không ai mà giết mình đâu mà sợ. Nhưng mình cứu gia đình mình, cứu nhân quả. Nhớ chưa?

[Tu sinh]: Dạ, cũng trường hợp cá, con

thấy lúc đầu thì con cứ nghĩ là chắc ngoại con thương con nên giết những con cá đó, như thế thì con nhất cái sát sanh, cho nên con nói thôi, nghỉ ăn mặn, ăn chay dùm luôn để cho bà mợ khỏi sai làm cá nữa. nhưng mà khi mà con nghĩ con ăn chay thì con bị chửi, bị chửi quá trời luôn à. Như thế thì cái khẩu nghiệp của mợ con đối với con vậy thì sao Thầy, con ăn chay mà mợ con chửi.

[Trưởng lão]: Vì ăn chay mà mợ con chửi thì mợ con chịu chứ, con ăn chay con có làm tội lỗi gì đâu. Bà chửi, bà bảo đồ ngu, đồ không biết, ăn mặn nó bổ, khỏe mà ăn chay nó đau ốm, nó bệnh tật, bà có chửi con là con ngu. Ờ, thôi tôi ngu chứ tôi được phước hơn làm Phật. Thì bà chửi mình thôi, bà chửi kệ, không sao hết, vì cái thiện thì mình nhận xét cái thiện là cái chánh kiến của mình. Nó dẫn dắt con đường của mình đi vào cái thiện pháp, còn tất cả những cái sai của họ, là họ tạo thêm cái khẩu nghiệp, không phải vì mình, tôi vì thiện chứ không phải vì tôi mà tạo cho mợ chửi mắng hoặc là mợ nói này kia. Điều là do tại mợ, mợ thấy, mợ muốn ép tôi đi vào con đường ác nhưng mà tôi tùy thuận nhưng mà tôi không bị lôi cuốn đâu. Con nên nhớ là nhấn nhục,

tùy thuận. Chửi, chửi, chửi tôi nhất định tôi không bị lôi cuốn. Không phải mợ chửi mà tôi cầm đũa tôi ăn lại thịt, cá nữa đâu, tôi nhất định là hoàn toàn là tôi sống thiện. Cho nên Thầy nói nhấn nhục, tùy thuận mà không bị lôi cuốn. Tùy thuận người ta cái rồi mình cũng uống rượu hoặc là mình cũng ăn thịt chúng sanh nữa thì thôi, tùy thuận kiểu này thôi chắc chết. Cho nên nhớ kỹ trong cái sự tu tập thì mình phải mạnh mẽ cứng rắn trước cái thiện pháp, mình phải thực hiện cho được cái thiện pháp. Cho nên đức Phật nói gánh nặng thiện pháp, mình làm một điều thiện mình phải chịu cái gánh nặng của nó. Cho nên nói gánh nặng mà, đức Phật hay nói gánh nặng thiện pháp, cho nên nếu mà mình nó nhẹ thì đâu có cái chuyện mà người ta chửi mình, người ta làm thế này, thế khác. Cho nên mình phải chịu đựng tất cả những điều đó mà gánh được cái thiện pháp chứ đừng có để ác pháp

Đó, rồi bây giờ có ai hỏi Thầy gì thêm nữa không?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, như trước kia mình chưa biết tu thì mình còn sát sanh, hại vật. Nhưng sau khi mình biết tu rồi mình có thể chuyển nhân quả?

[Trưởng lão]: Chuyển chứ con, cho nên con thấy khi mình tu rồi mình chuyển rất khó con. Con thấy nội hôn trầm không nó dập con cũng tan nát, nội những cái nghiệp của mình, những cái tâm niệm dẹp hoài mà nó cứ tới hoài. Con thấy đó là mình chuyển nhiều đời, một ngày hôm nay mình tu chứ mình chuyển nhiều đời nhiều kiếp của mình. Mình chuyển nhiều đời cho nên sạch, vì vậy cuối cùng mình chứng quả là mình không còn cái nghiệp của đời. Hối nào chưa biết tu, con làm điều ác đi, nhưng bây giờ biết tu rồi, cái điều ác đó nó sẽ chuyển hết, nó không còn. Ngay bây giờ mấy con tu là mấy con chuyển nhiều đời chứ không phải trong một đời này đâu. Chứ đừng nói một đời, thời gian trước kia con làm ác đó, cho giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh. Bây giờ con biết tu rồi, từ đó mình trả từng cái nghiệp, trả từng cái nghiệp, nó vô nó làm cho tâm mình động lắm, cực khổ vô cùng. Một ngày đêm con thức dậy con tu tập, là con chuyển nghiệp nó đó. Nó không phải nghiệp trong một đời nay đâu mà nhiều đời đó chứ không phải một đời.

Rồi, bắt đầu bây giờ mấy con còn hỏi gì nữa không con? Con hỏi đi.

[Tu sinh]: (7:45 không nghe rõ)

[Trưởng lão]: Bây giờ con hỏi lại đó con, con hỏi lại, tất cả đầu tiên con hỏi lại cho mọi người nghe, nãy giờ bị cái micro đó, con nói nhỏ rồi

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con (không nghe rõ vấn đạo)

(9:17) Còn cái nhân con gà nó đẻ ra trứng, nhưng mà nó nở ra con, thì con cũng không biết cái nào trước cái nào sau? Kính bạch Thầy!

[Trưởng lão]: Rồi, con ngồi xuống đi. Về nhân quả, con nói một cái trái xoài nó ngon lắm phải không? Nghĩa là con mua ở ngoài chợ về con ăn cái trái xoài nó ngon, con mới thấy trái xoài này ngon, mới đem cái hạt xoài này ương lên thành cái cây, nhưng mà sau khi cái cây nó ra quả thì ăn nó lại không ngon, có phải không?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cái mùa đầu tiên nó ngon.

[Trưởng lão]: Cái mùa đầu nó ngon, rồi. Bắt đầu qua cái mùa sau nó không ngon?

[Tu sinh]: Ba năm sau!

[Trưởng lão]: Ba năm sau, tức là được ăn ba mùa ngon, đến cái mùa thứ ba thì nó không còn ngon nữa. Mà nó lại coi như là cái nơi đất của con nó đã ăn hết cái chất ngon của nó rồi, bây giờ nó còn cái chất dở không, cho nên nó ra trái nó dở, vì vậy mà con biết khi mà cái cây người ta phải bón phân, bón phân thêm. Còn nếu cây xoài đó năm nào nó cũng ngon hết, năm nào cũng ra trái ngon hết tức là cái chất đó nó còn, nó bạc cái chất đó rồi. Cây xoài nó ăn hết cái chất đó rồi, cho nên vì vậy mà cái môi trường mà chuyển đổi nhân quả là mình phải thay đổi phân tro. Cũng như bây giờ có một cây cam chua, người ta sẽ bón cái loại phân để cho cây cam đó nó ra cái trái nó ngọt. Đưa bỏ chất vôi hay chất lân cho nhiều để cây cam nó sẽ ăn cái chất đó, mà cái trái cam thay vì trước kia nó chua, sau này nó ngọt đó là chuyển đổi nhân quả. Còn cái này cái cây xoài của con trồng, con không có thêm phân, tro gì hết cho nên nó bạc màu cái chất đó rồi, cho nên nó lại không có ngọt, cũng như thí dụ như cái nhân quả con người. Đầu tiên sanh ra trong cái gia đình tốt có đạo đức thì cái đứa con đó hồi con nhỏ thì cha mẹ dạy nó nghe lời, nhưng mà sau khi nó lớn lên rồi,

nó được ra ngoài đời, nó chung đụng với đời, nó nhiễm ô đời, bây giờ nó hút xách, rượu chè nào là đủ cách, nó trộm cắp tiền bạc từ cái gia đình tốt để đưa con này nó từ cái xấu, cũng như trái xoài ngon lần lượt hết chất màu rồi tức là nó vậy, nó luật nhân quả nó vậy. Cho nên mình phải bồi dưỡng, mình đừng có bỏ, thí dụ như con cái của mình sanh ra mình đừng có bỏ bê, mình cho nó đi học rồi mặc nó đến trường nó học kệ nó, cứ lo làm ra tiền thôi, thì cái đám con này nó sẽ trở thành như trái cà chua của con, như trái xoài hôi của con vậy, nó y vậy, nhân quả thảo mộc nói giống như nhân quả con người. Cho nên làm cha mẹ đừng vì tiền bạc mà hãy nhìn các đứa con mình, chăm sóc nó kỹ cho nên nó sẽ trở thành một đứa con tốt chứ không khéo nó sẽ trở thành đứa con hư. Cái gia đình nhiều khi làm ra tiền giàu có mà con hư là tại vì mình chăm sóc con, đó là tại vì những cái quả xấu đó, Thầy đem ví dụ vậy để con hiểu.

Và một cái điều nữa con hỏi là con gà phải không? Không biết cái nhân nào mà sinh ra cái trứng rồi cái trứng nó nở!? Không phải! Con gà nó đẻ không phải đẻ một trứng mà nó đẻ nhiều trứng, cũng như cái cây nó

có nhiều quả, con gà nó cũng vậy, cho nên nó cũng thuộc về loại noãn sanh, sanh ở trong trứng, cho nên con gà nó đẻ nhiều trứng, hai chục trứng, hoặc là ít nhất thì cũng bảy tám trứng. Do cái tương ứng với cái nhân quả của con gà, cho nên con gà đẻ trứng, bữa nay nó đẻ cái trứng là tương ứng trong cái giờ đó tương ứng cùng lúc cái nghiệp của nó, với một cái từ trường nào đó thì nó sanh ra con gà con để trả cái quả để người ta cắt cổ lại đó, người ta ăn thịt nó đó. Rồi cái ngày hôm sau con gà đẻ cái trứng nữa thì lúc bấy giờ nó lại tương ứng với cái từ trường ác của một người nào mà từng ăn gà, nó tương ứng với từ ác đó nó sẽ sanh thêm một cái trứng gà nữa, và cứ như vậy cho đến khi cái con gà nó không còn đẻ nữa, nghĩa là được 10 trứng, 12 trứng hoặc là 20 trứng; thường là con gà nó đẻ 10 trứng thôi, 12, 13 trứng thôi rồi bắt đầu nó ấp, nó làm cho cái nhiệt độ của cái trứng gà đó nó đến cái lúc nó nở ra thành đứa con, con gà. Đó là cách thức nó như vậy, cho nên con nói cái nhân nào mà nó sanh con gà thì cái nhân mà người ta ăn thịt con gà thì nó phải sanh con gà chứ sao? Mà giết con gà mà ăn thịt thì nó phải sanh con gà chứ không có gì, thì nó tương ứng với

con gà nó mới sanh ra được, cái hành động mà giết con gà đó nó phải tương ứng với con gà để mà sanh ra cái hành động của một cái con người của mình nó tương ứng với con gà nó mới sanh ra được cái trứng gà, cái trứng gà nó nở con gà, đó là cái nhân quả nó có cái sự tương ứng với nhau chứ còn không khéo nó không tương ứng.

Thầy ăn thịt heo mà cái hành động thịt heo của Thầy mà để thành con gà không được, nó phải là ăn con gà nó mới thành con gà. Cho nên cái nhu cầu nó cần nhiều thì người ta ăn thịt gà càng nhiều thì gà nó phải sanh ra càng nhiều, bởi vì cái nhu cầu của nó mà. Cái ác pháp nó càng nhiều thì nó phải sanh ra càng nhiều chứ nó đâu có gì khác hơn hết. Do cái chỗ mà hiểu biết nhân quả chúng ta biết rằng chúng ta sát hại chúng sanh làm điều ác nhiều thì nó lại sanh ra cái sự đau khổ nhiều chừng nấy.

(Từ phút 15:00)

Còn về vấn đề hỏi nầy cô Diệu Vân hỏi Thầy về bò, trước cái cảnh mà người ta vắt sữa bò, nó bằng máy móc mà chứ đâu nó bằng con người, cho nên máy móc nó vắt như vậy là con bò rất đau khổ, trước cái

cảnh đó vì vậy mà chúng ta thấy sữa là một cái chất không có giết hại chúng sanh chúng ta uống nó bổ, nhưng mà trước cái tình trạng mà thấy con bò nó đau khổ nó ghê gớm nó mới vắt được sữa, nó mới làm ra, bởi vì sữa nó sản xuất bằng nhà máy, bằng sản xuất thì nó phải nuôi, nó phải lấy sữa bằng như vậy nó mới có đủ sức để cung cấp cái nhu cầu bây giờ con người cần sữa cho sữa là chất bổ nhưng mà không ngờ trước khi mà lấy được sữa con bò mẹ, con bò cái nó rất là đau khổ, gần như nó muốn chết nữa chứ đừng có nói chuyện. Bởi vì cái máy mà, lừa vào thì nó đưa cái máy nó vắt sữa, thành ra con bò đau đớn vô cùng, do đó khi mà chúng ta hiểu vậy thì chúng ta là những người tu chúng ta cũng không cần uống sữa mấy con. Thấy cái sự đau khổ của một con vật khác mà bây giờ chúng ta uống sữa mà chúng ta thấy bổ gì chúng ta cũng không ham có ham.

Ngày xưa ông bà chúng ta có sữa, làm sữa đậu, họ có biết uống sữa đậu, họ cũng chỉ biết ăn cơm gạo mà họ sống thôi, họ ăn những cái trái cây họ sống thôi, họ cũng vẫn sống như thường có gì đậu mà cần phải đòi hỏi sữa. Cho nên vì vậy mà về cái nhu cầu Thầy thì cũng chưa trực tiếp thấy cái vấn đề

đó mà cô Diệu Vân cô đã trực tiếp cô thấy được, thì chắc chắn là khi mà nghe nói như vậy thì mình cũng thấy sự đau khổ, chắc mình cũng không có, không ham uống sữa đâu. Bởi vì cái lòng từ của một người tu theo đạo Phật, cái lòng từ trước khi thấy sự đau khổ của một con vật khác, thì nhất định là chúng ta không thể ăn uống cái vấn đề đó nữa, vì chúng ta không ăn uống thì cái nhu cầu của nó lại ít đi, mọi người đều tu hết thì chắc chắn là bò người ta không lấy sữa nữa, không ai ... thì không cung cấp sữa, làm sữa. Bởi vì có ai uống đâu, thành ra nó dẹp tiệm xuống luôn, cho nên vì vậy mà trại bò sữa nó cũng dẹp, còn bây giờ chúng ta có một, hai người tu bao nhiêu người cần sữa cho nên vì vậy mà nó công ty sữa nó phải mở cửa nó làm nhiều hơn, nhà máy sữa nó lại sản xuất hơn đối với chúng ta thì khi mà không hiểu thôi, mà khi hiểu thì nhất định chúng ta không uống sữa, đó là cái đúng. Có chết gì đâu, Thầy nói đâu có chết, ăn cơm nhiều là tốt. Do như vậy thì chúng ta biết được, chúng ta phải cố gắng khắc phục mình để chúng ta đừng thấy như sữa bỏ mà chúng ta ham, bởi vì Thầy nói sữa cũng từ cỏ chứ có ra gì, bỏ gì đâu, thì con bò ăn cỏ nó mới ra

sữa chứ nó ăn gì mà ra sữa?

Bắt đầu mấy con có hỏi Thầy gì thêm nữa không?

[Tu sinh]: Con 17: 50 Con nói thì không ai tin, nhưng mà lúc này thì con không ăn tại vì con... bà ấy chuyên sản xuất Magi, bây giờ người ta đến cúng dường thì người ta bảo cái Magi (18:15) .., tất cả những cái Magi những cái ruột con bò, con lợn, con trâu thối bỏ đi lại cho vào cái thùng cho hóa chất vào, sau một tuần nó tan thì đun lên cho ... từ đấy con không ăn, con nói mọi người, mọi người vẫn không tin, vẫn ăn.

[Trưởng lão]: Đó như thế này con. Về vấn đề kinh doanh nó có những cái phá nhau lắm , sự thật ra thì nó cũng có những cái mà làm nước tương đó con, làm bằng đậu cũng có, rồi cũng có những người mà làm nước tương magi đó cũng có làm bằng xương trâu, xương bò, bằng những cái chất nó bằng xương chúng sanh, cho nên những cái điều này nó có chứ không phải không? Nhưng mà sự thật ra nếu mà làm hàng loạt cho người ta sử dụng hiện giờ đó thì Thầy thấy xương bò, xương trâu nó cũng không đủ đâu. Nó không có đủ, cho nên vì vậy nó

có cái vấn đề con nói có nhưng mà cái vấn đề mà người ta làm bằng đậu rồi cũng có. Nhưng mà trong cái vấn đề nước tương đó con, nó độc là tại vì nó có cái chất hóa học để chống mốc, nó độc cái chất hóa học đó mà chúng ta ăn ít thì không sao, chứ nhiều thì nó nguy hiểm, còn cái vấn đề mà những cái nhà mà nó sản xuất bằng cái chất xương chúng sanh đó thì nhà nước người ta cũng cấm không có vệ sinh mấy con. Thầy đọc báo Thầy nghe trên cái tờ báo đó nó đã nói cái vấn đề mà làm nước ... rồi cái nước Magi gì đó, nó làm bằng cái chất xương bò, xương trâu hay là bằng cái chất những cái xương của động vật đó, thì do đó nó có nhưng mà về kinh doanh nó hay phá với nhau lắm, nó đòn thế này thế khác để cho cá hiệu đó ế đi, nó kêu là kinh doanh nó hại nhau ghê lắm, nó độc lắm, bán không được nó nói điều đó là như thế này, thế khác, để cho người ta sợ người ta không dám ăn, nó có nhưng mà cái sự việc nói với con

[Tu sinh]: : “Thương trường như chiến trường”.

[Trưởng lão]: Nó đánh nhau bằng cái cú đó đó con, còn có những cái nó quảng cáo, những cái đồ nó không có ra gì hết mà

nó quảng cáo, ở cái này ăn vô thì hết bệnh hết, nào là phổi không có, trời ơi người ta nghe cái bắt đầu người ta mua cái đó người ta ăn, ba cái rong biển gì đó mà họ nói loại rong gì đó ăn trị được bệnh phổi, xúm nhau mà mua mà ăn chúng ta không ngờ Thầy nói bệnh phổi bệnh viện biết cứ cơm, gạo với rau muối ăn chắc là bệnh phổi cũng hết, chứ còn không có tin theo mấy cái miệng của mấy người quảng cáo. Thầy nói cái chất này hết bệnh chứ cây hết bệnh xúm nhau ăn à, họ không có hiểu gì hết, thầy nói không tin ai hết mà chỉ tin ta hỏi nào ông bà chúng ta ăn cơm sống thì chắc chắn bây giờ ăn cơm sống rồi, có cơm thì khỏe mà không cơm thì chắc mệt. Cho nên bánh trái tất cả những cái gì thật sự ra nó ngon cái miệng mình chút, chạy theo dục thôi chứ nó không có bằng cơm, cứ ăn cơm rồi mấy con sẽ thấy bình an. Thì tất cả những cái điều mà họ hại nhau trên “thương trường cũng như chiến trường” họ đều có những cái khẩu phần với nhau, họ phá nhau. Rồi có những cái họ quảng cáo cho nên chúng ta đừng nhẹ dạ đừng tin, chúng tôi là người tu hành, ai cho gì ăn nấy, nhưng cái gì độc là tôi không nuốt đầu, nghĩa là tôi biết cái đó độc thì tôi không

ăn cái đó.

[Tu sinh]: Con Bạch Thầy, lúc mà họ nói với con là họ không làm cái đấy nữa chứ không phải...

[Trưởng lão]: Vậy à con? Đúng đó con.

[Tu sinh]: Những cái người mà họ làm cái đấy thì họ nói với con là cái ..21:40

[Trưởng lão]: Cho nên trong cái vấn đề đó thì mình thông suốt hết những cái điều hết, vì vậy mà Thầy cũng khuyên mấy con nước tương mà người ta làm thì mình vẫn ăn được chứ không phải ăn ít thôi, bởi vì nó có cái chất hóa học độc. Còn cái vấn đề bột ngọt thì chúng ta thấy nó cũng là cái chất độc mấy con, nhưng mà chúng ta ăn ít, không có sao đâu, nhưng mà đừng ăn nhiều. Thường thường chúng ta thấy những cái muối mà người ta bán, bán cho chúng ta ăn thì Thầy cũng có ăn, Thầy biết có bột ngọt trong đó, có chất làm cho chúng ta ăn uống nó cũng độc, nhưng mà ăn ít thì không có sao? Thưa chúng ta ăn muối trắng thôi, nhưng mà ăn muối trắng chắc mấy con ăn hết vô, ăn để sống mà, ăn rồi nó quen rồi cũng bình thường thôi chứ không có gì hết, nhưng mà trong cái vấn đề chúng ta bị

nhiễm cũng như là đất nó nhiễm 22:43 cây nó ... Bây giờ không có bột ngọt chúng ta ăn không được. Theo Thầy thiết nghĩ thì mỗi mỗi chúng ta đều hiểu, nhưng mà chúng ta hạn chế chúng ta bớt, ăn cái gì mà để chúng ta mạnh giỏi bình yên thôi, để trong cái cuộc đời chúng ta, để chúng ta nỗ lực chúng ta tu tập, làm chủ được sự sống chết chúng ta, chứ không khéo rồi nếu mà đặt thành vấn đề là chúng ta cứ nghi ngại lo lắng cái này, cái kia rồi chúng ta cuối cùng không dám ăn gì hết thì chúng ta cũng không có gì ăn ... cái xã hội này là cái xã hội nó đủ loại hết, cho nên nó làm đủ thứ, để nó đáp ứng cái nhu cầu cái chạy theo cái dục lạc, cho nên chúng ta là người biết tu cho nên chúng ta biết hạn chế, biết ngăn chặn thì nó sẽ tốt thôi. Do cái chỗ hiểu biết như vậy thì nó đỡ cho chúng ta, vì chúng ta là những người tu theo đạo Phật phải trí tuệ. Nhận định từng cái ăn của chúng ta.

(Từ phút 23:37)

cũng như bây giờ các con đi khát thực, các con biết là các con sốt bát với cái mức độ nào? Nghĩa là mức làm sao cho nó đủ cơm hoặc đồ ăn cho đủ trong đó. Bây giờ cái phần đồ ăn thì người ta đã cấp cho mình đủ

rồi. Còn bây giờ cái phần cơm mình lấy để cho mình đủ đừng lấy dư, không có phí bỏ của mồ hôi nước mắt của đàn na thí chủ. Do đó mình biết lường cái ăn uống mình, ở trong bát rồi mà các con sẽ lường rất dễ dàng. Bây giờ thì mấy con còn hỏi Thầy gì thêm nữa không?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con

[Trưởng lão]: Mấy con ước nguyện thì nó không thể hóa sanh nữa, mấy con ước nguyện hoài như vậy thì mấy con cũng vào Niết Bàn. Như vậy là ở cũng vĩnh viễn là Thầy cũng vĩnh viễn có gì đâu, có phải không? Ước nguyện là con ước nguyện là Thầy sẽ mãi mãi sống hoài, nhưng mà Thầy sống thanh thản con ước nguyện như vậy con phải tu cho nó được thanh thản. Cuối cùng cũng vào Niết Bàn hết chứ có đâu mà ở hoài có đúng không? Cho nên cuối cùng con ước nguyện cho chúng sanh mà chúng sanh kia nó không duyên, mà chúng sanh này có duyên thì nó cũng vào Niết Bàn.

[Tu sinh]: 25: 30 đến hết

[Trưởng lão]: Chừng đó con mới quan sát, ai có duyên thì ở lại, ai hết duyên thì tôi đi, tôi sướng chứ đâu có lý mà tôi ở đây phải

không? Thí dụ như bây giờ con tu xong rồi, mọi người ở đây trong cái lớp này người ta cũng đều là giải thoát, người ta có đủ Tam Minh người ta quan sát coi cái duyên của mình mình có không? Duyên mình có đủ một người cũng ở lại chứ đừng có nói chi mà nhiều người phải không? Cho nên vì vậy đó trước khi mấy con tu mấy con cũng ước nguyện tôi sẽ cố gắng tôi tu xong rồi thì tôi cũng đền đáp cái công ơn của Phật, của Thầy, tôi sẽ đem những cái kinh nghiệm tôi sẽ dạy lại cho mọi người dù một người xong rồi. Tôi có duyên một người tôi cũng dạy rồi tôi mới đi. Mà bây giờ thật sự ra làm sao mà một người được, khi mình ngồi không mình ăn cơm của người ta vậy làm sao mà một người mấy con, nhiều người chứ làm sao một người được phải không? Thầy chắc chắn là mấy con phải ở lại rồi. Còn Thầy ăn quá nhiều rồi mà bây giờ Thầy cũng làm quá nhiều rồi thì nó cũng là nó hết duyên rồi chứ sao? Thì bây giờ Thầy mới đi chứ con có ước nguyện làm sao được. Ở Niết Bàn là cái ước nguyện cuối cùng của ai cũng ước nguyện vào đó, mà bây giờ con cứ ước nguyện thì con mới trả nợ cơm áo của con chút đã rồi mới đi chứ? Tức là con phải ở lại

rồi, không có đi được. Chúng sanh nó kéo con chứ nó hết kéo Thầy rồi. Bởi vì Thầy đã dạy cho mấy con là mấy con đâu còn kéo thầy được, phải không? Thầy dạy cho người tu chúng, con hiểu không? Cho nên Thầy nói cái lớp này mà dạy tu chúng thì Thầy đi được rồi, còn mà Thầy còn nợ chúng sanh là Thầy phải chui trong cá hang nào đó mà viết cái bộ sách đạo đức làm người, có đúng không? Bởi vì còn cái nợ chúng sanh mà, không thể giao phó cho mấy con làm cái công việc này mà mấy con phải đứng lớp dạy thì Thầy sẽ ngồi đó để viết cái bộ sách đạo đức để đồng thời khi mà xong thì mình trọn vẹn cái tâm nguyện của mình. Như vậy Thầy chỉ còn duy trì thêm một vài năm nữa trong cái hang hóc nào đó mà ngồi viết kinh. Lúc bấy giờ mấy con ở ngoài mới dạy lớp Bát Chánh Đạo, Chánh kiến, Chánh tư duy cho họ, còn riêng Thầy thì ở trong cái hóc, cái hang nào đó riêng biệt để mà ghi chép lại cái tài liệu để mà cái đạo đức của con người cụ thể rõ ràng hơn. Để trợ giúp cho mấy con yên tâm mà đứng lớp dạy chứ, Thầy coi như là cái người sản xuất cái giáo trình, cái giáo án để cho người ta tu tập chứ. Do đó bây giờ mấy con mới tiếp nhận những cái giáo

trình, giáo an đó mà dạy đạo phải không? Giờ mấy con phải lo tu rồi mấy con còn trả cơm ăn, áo mặc người ta nữa chứ nợ nần đâu phải khỏi được. Bây giờ đó mấy con tu là mấy con hóa duyên độ chúng. Còn Thầy đang làm cái công việc để mà độ chúng đó là trả nợ đàn na thí chủ. Gieo cái duyên với người ta rồi bỏ đi trốn mất, đâu có được. Đã gieo cái duyên thì phải độ, cho nên bây giờ thì mấy con ráng tu, ráng tu. Thế nào mấy con đi tu rồi mấy con mới biết mình còn nợ nó mấy năm nữa dạy đạo bao lâu mình biết rất rõ, do đó mình làm hết cái trách nhiệm của mình rồi thì con làm hết trách nhiệm thì con lại để lại một số đệ tử, nó cũng tu được. Bởi vì nó là chương trình giáo dục mà, con thấy bây giờ mấy cái ông Thầy giáo, mấy ông giáo sư mà trên Trường tiểu học, Trung học, Đại học họ đều để lại một số học sinh phải không? Thì Thầy bây giờ Thầy để lại những ông già để lại cho một số học sinh cỡ bây giờ là những người đó họ là tiến sĩ phải không? Bây giờ họ để lại một số học sinh họ giờ đang tiếp tục học để trở thành những người Tiến sĩ khác nữa có phải không? Không lẽ rồi Thầy dạy mấy con rồi tới chừng mấy con không dạy được như Thầy? sao? Cũng phải

dạy được như Thầy, thì Thầy để lại mấy con, mấy con để lại sô nữa rồi những người sau nữa để lại sô nữa thì làm sao mất được con đường của Đạo Phật. Các con hiểu chưa? Như vậy là cái chương trình giáo dục Thầy đã tuyên bố là cái đạo Phật là cái chương trình giáo dục đào tạo rồi thì nó đâu có phải là mình đã xây dựng được cái nền giáo dục của Phật giáo rồi thì nó làm sao mất được mấy con. Cũng như cái chương trình giáo dục kiến thức học học thức của các nước ở trên thế giới này thì nó làm sao mất được. Như vậy nó làm sao mất được cái chương trình giáo dục này. Chỉ bây giờ nó nghiên cứu sao cho nó phù hợp để nó càng phát triển nhanh hơn, nó dễ cho cái người học trò nó tiếp thu, dễ cho nó triển khai được cái sự tiếp thu của nó. Thì bây giờ cái giới luật nó thay đổi thế này, thế khác là mục đích nó làm cho cái người học sinh nó dễ dàng học hơn hoặc là khó hơn trong cái vấn đề này, thì bây giờ Thầy triển khai, tới cái đời Thầy Thầy triển khai vậy chứ đời con, con sửa sao mà cho cái sô người đó học, tu cho nó nhanh chóng nó mau hơn, thay vì bảy năm thì còn lại ba năm thôi, thì nó lại hay hơn. Nếu mà dở nữa thì các con làm mười mấy,

hai chục năm nữa. Thì cái đó là mấy con dạy dở. Phật thì bảy năm, mà Thầy thì cố gắng làm sao mà Thầy đào tạo cho mấy con chừng khoảng ba năm trong cái lớp này đều là thành tựu hết, chứng đạt hết. Rồi bắt đầu mấy con hay hơn nữa thì mấy con tu ngắn lại còn một năm, mà giỏi nữa còn bảy tháng có vậy thôi. Ăn thua cái chương trình giáo dục con, nó làm cho người ta tiếp thu dễ dàng, nó triển khai được nhanh chóng, và người ta xả được tâm người ta sẽ mau còn không thì nó lâu.

Rồi, bắt đầu bây giờ mấy con còn hỏi thêm gì nữa không? Rồi, con?

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy! Và thưa đại chúng, hôm nay là ngày thuyết giáo về nhân quả, gia đình con cũng có một việc con muốn hỏi Thầy, thưa Thầy để con biết như thế nào? Có lỗi hay không? Lúc mà con về quê có đám cúng, mà trong gia đình con cũng ăn chay hết, mà em con thì em trai đông. Em trai đông rồi nó cũng có một cái ý riêng là khi mà chị ăn chay chị tu là làm tất cả lễ là chị thấy, cho nên nó mua một lồng chim có thể là bảy chục, hơn bảy chục con chim sẽ Thầy, nó nhốt, nó để hè sau, 31:59 con đi ra sau con dòm thấy lồng chim

luôn, con nói mình đã tu hành, luật nhân quả mình đã biết, mà nếu mình để thằng em mình nó mang cái tội như vậy, cho nên con mới nói là thôi, bây giờ nếu mà con để cho nó ... con không nói nó thì chắc có lẽ nó không cho, thế nào nó cũng giết, con đem con thả hết chọi. Con thả hết chọi hết, chim nó bay rồi tuần sau nó đến, nó sách cái lồng nó thấy lồng chim không có, nó thấy lồng chim bay chọi, bây chơn cái nói chị ba chúng may hết, chị thả chứ ai có. Đi vô nó nói tại sao lồng chim em chị thả, nó la quá chừng, con không biết làm sao, con nói thôi. Bây giờ qua nói em, em thế nào cũng là em, mà em... quá nhiều cũng không nên em làm chi. Bây giờ chị cũng có thể đền cho em là 50 ngàn đây, em mua những cái gì em ăn cho nó thiện pháp đừng có ác pháp như vậy thì em ăn. Giờ có la, em nói chị cũng chấp nhận nhưng mà đối với chị ba người chấp nhận em làm những việc đó, như vậy bạch Thầy con có đền tiền như vậy nó mua những món gì mà em ... chuyện sát như vậy, mà đối với nó có lỗi làm gì không bạch Thầy?

[Trưởng lão]: Nó không có lỗi làm gì hết đâu con, đó là một cái điều tốt, con làm cái điều đó là một điều đáng khen chứ. Bây

giờ nó nhốt một lồng chim để lát nữa nó làm thịt với nhau nó nhậu còn nguy hiểm hơn, do cái hành động con sáng suốt con thả, nó có la một hơi vậy thôi, rồi con bồi thường tiền nó chút để rồi bắt đầu nó đi mua cái gì ngoài chợ nó về nó ăn thì điều đó là điều tốt, không có gì đâu con. Cái vấn đề làm được như vậy là tốt lắm con, khi mình không gặp mà mình gặp, bây giờ nó giấu đâu con không gặp thôi, nó làm gì nó làm, tội nó, còn giờ mình đã gặp rồi thì mình biết là tội nó để nó làm thịt đây chứ không gì, cho nên mình đem mình thả hết là tốt. Rồi người ta có tức giận, người ta có bắt quá người ta la hơi thôi chứ không lý nào mà người ta giết mình chết đâu, mấy con nên làm những cái điều đó mấy con.

[Tu sinh]: Bây giờ có chị em 43:25 ...

[Trưởng lão]: Tại bởi vì cuộc đời, đó thì mấy con thấy trong cái sự tu hành của chúng ta nó làm những cái điều thiện, tâm tư chúng ta thấy những cái quả mà chúng ta mặc dù là chúng ta làm chúng ta biết rằng nó có những cái điều trái ý của người khác, nhưng cái trái ý của chúng ta đem lại cái thiện cho cái người làm ác, chẳng hạn bây giờ con không thả cái loài chim đó thì để

cho mấy người đó giết thì mấy người đó tạo cái nghiệp ác. Bởi vì con thả là tự con con đã chịu cái sự rầy, mắng hay nói lời nặng nhẹ đối với con. Đó là cái thứ nhất, cái thứ hai là con làm cho những người đó họ giảm đi cái tội ác của họ, họ không còn giết mấy con chim đó, mình cứu họ nhưng mà họ đâu có biết. Họ tức, họ ăn không được họ tức họ nói ba điều bốn chuyện rồi thôi, chứ không phải làm gì? Cho nên vì vậy mình biết cái này nên làm, không có sao hết, đó là cái tốt.

Con hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Thưa sư ông, con muốn hỏi (35:32) thí dụ như ta nói kính trọng người nào đó, rồi cái ưu điểm nào thì mình thành tựu cái ưu điểm đó. Thí dụ như con kính trọng Sư Ông, nhưng mà Sư Ông vào Niết Bàn thì con mới thành tựu, nhưng nếu như mà con không tu cho nó đàng hoàng thì khi mà con dùng cái lòng từ để nhìn Sư Ông thì không còn cá lậu nữa, nhưng mà con thì còn rất là nhiều nên là nào là lòng trắc ẩn, rồi lòng thương cho nên con không có đi ra ngoài, con ở trong mừng, tập ở trong mừng, tất cả nội trong cái mừng của con hết thì như vậy. Nhưng mà nếu mà như vậy Sư Ông nói là thường xuyên đi thân hành ở ngoài

(36:23)...

[Trưởng lão]: Để Thầy nói này, trong cái vấn đề tu tập đó, thì con tạo cái điều kiện tại chỗ của mình vẫn tu tập pháp Thân hành niệm vẫn được chứ không phải là đi có một cái không gian nó rộng để mà đi kinh hành, mà chính ở trong cái mừng của mình mình đi được, bởi vì cái lòng từ của mình, mình thương xót chúng sanh, sợ ban đêm mình vừa đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác mình sẽ đâm đạp lên chúng sanh thì nó chết tội nghiệp mặc dù là vô tình. Cho nên con quyết tâm con tu tập con sẽ không có làm vô tình để mà làm chúng sanh đau khổ, cho nên con ở trong cái mừng của con, muỗi không cắn, rồi con lại bước đi, nhưng mà bước đi tại chỗ. Rồi con cũng ngồi tại chỗ, đó là cái pháp thân hành niệm thiện xảo, khéo léo, cho nên chúng ta ở một vị trí mà vị trí đó không có vô tình hại chúng sanh, mà vị trí đó vẫn thực hiện và cái thần lực của Pháp Tứ niệm xứ Thân Hành Niệm, cái thần lực của cái pháp Thân hành niệm nó sẽ xuất hiện từ nơi cái hành động tu tập đó chứ không phải đợi có một không gian đi ra ngoài.

Sự thật ra như thế này, vì nó buồn ngủ

quá, mà chúng ta ở trong cái giường, nơi mà chúng ta ngủ đó, thì nó sẽ lôi chúng ta đi, cho nên vì vậy mà lúc bây giờ buộc lòng chúng ta phải đi ra khỏi cái thất, đi ra khỏi cái ngoài trời cho nó có cái không khí thoải mái nó dễ tỉnh hơn, còn mình ở tại trong nhà của mình mà nó tỉnh thì con tu tốt, Thầy chỉ ngại là nó ở trong nhà nó cứ nó lừ đừ, nó gục tới gục lui, mà nó cứ muốn nằm nó rã rượi con người của mình nó không có muốn tu thì cái này là cái khó. Cho nên buộc mình phải đi ra ngoài.

[Tu sinh]: Sư ông chỉ cho con thấy là tại vì tập ở trên giường thì con khỏe, nhưng mà cái phản xạ nghỉ thí dụ như 30 phút Chánh niệm tỉnh giác con làm đúng thôi không làm nhiều, thì 15 phút xả nghỉ con không biết làm cái gì trong mùng hết, hể nằm là con ngủ, thành ra là con ngồi quay hết chỗ này tới chỗ kia cho nó hết 15 phút con lại tiếp tục tập cái khác thì cái khó khăn trong lúc tập là 15 phút xả nghỉ để mà chuyển qua cái rồi lại chuyển qua cái, lúc cái phút xả nghỉ thì con phải như thế nào?

[Trưởng lão]: Những phút xả nghỉ Thầy dạy cho, những phút xả nghỉ con sẽ, bởi vì khi mà tu các pháp đó con thấy tâm mình

nó tỉnh, nhưng mà con nằm xuống con nghỉ thì nó sẽ lạng vô ngủ rất nhanh, vì mình tu tập cái cơ thể của mình nó mệt nhọc chứ không phải là không mệt nhọc, cho nên khi mình vừa nằm xuống thì mình dễ thiếp vào giấc ngủ lắm, và mình ngồi yên thì nó cũng dễ ngủ lắm, hễ ngồi mà thư giãn, ngồi yên cho nên vì vậy khi ngồi mà nghỉ đó thì con tác ý, nhờ cái pháp tác ý nó động cho nên nó không có ngủ được, cho nên tác ý thí dụ như: “Tâm phải thanh thản, an lạc, vô sự. Tâm như cục đất ly tham, sân, si hết” cứ thỉnh thoảng con nhắc, thỉnh thoảng con nhắc ngồi nghỉ. Nhưng mà nó cũng rất mệt, bởi vì tác ý vậy chứ nó cũng mệt lắm chứ nó không phải không. Cho nên khi mà con tu tập như vậy đó, để thư giãn nghỉ ngơi để lát mình tu cái pháp khác cho nó có đủ cái sức mà tu lại thì do đó mình thỉnh thoảng mình tác ý thôi chứ đừng có tác ý liên tục. Con hiểu không, thỉnh thoảng. Mình hơi mình thấy có một cái gì, có một cái trạng thái gì gì nó khác thì tác ý, thì khéo léo thiện xảo để cho mình được nghỉ, chứ còn không khéo léo thiện xảo thì như giống mình tu thì nó lại mệt nữa. Trong khi mình nghỉ, cái giờ phút nghỉ rất lâu, nó dễ bị không pháp mà nó dễ

bị hôn trầm, thùy miên, nó bị buồn ngủ, cho nên mình thiện xảo ở trên cái pháp tác ý thôi chứ không tập trung, tập trung nó mệt, ví dụ như thanh thân, an lạc, vô sự thì mình cứ tự nhiên mình để chứ đừng có tập trung thanh thân, an lạc, vô sự thì không được. Do đó thì khéo léo thiện xảo trên cái phần xả nghỉ để cho các con được nghỉ ngơi để rồi lúc ôm pháp khác tu mới được. Cái này là phải thiện xảo mấy con chứ không khéo mấy con sẽ tu liên tục đó, thì các con sẽ mệt nhọc nhiều, mà mệt nhọc nhiều thì hôn trầm thùy miên nó lại tấn công mấy con nhiều. Khéo léo ở chỗ mà xả nghỉ. Cho nên cái phương pháp xả nghỉ mà đức Phật gọi là cái phương pháp gọi là Định sáng suốt không? Cái chỗ xả nghỉ là Định sáng suốt, nó tương đương như là Định Tứ Niệm xứ nhưng mà Tứ niệm xứ nó còn mắc, nó còn bận tâm nó quan sát thân, thọ, tâm, pháp của nó. còn trái lại cái này chỉ dùng để cho nó giữ cái ý thức của mình tỉnh thôi chứ không khéo bị mình nghỉ mà, cho nên thỉnh thoảng mình nhắc, mình thấy nó có gì thì nhắc còn không có thì thôi, chứ không có nhắc liên tục mệt con đó.

[Tu sinh]: Lúc xả nghỉ con có thể nghe băng giảng không?

[Trưởng lão]: Được con, được, bởi vì lúc xả nghỉ con muốn cho nó tỉnh thì con nghe băng giảng, còn không khéo con nghe băng giảng là nó cũng thiếp đi luôn cũng như là ca hát thì không tốt, còn đọc sách cũng có thể nói đọc sách là mình thấy nó khích lệ cho mình tỉnh thì mình đọc sách. Nhưng mà Thầy thấy mấy ông già mà Thầy thấy họ muốn buồn ngủ đó, họ muốn đi ngủ đó thì họ tréo lên võng họ lấy cuốn kinh hay cuốn sách gì họ đọc vài ba chữ đó họ ngủ. Lấy cái đó mà để ru ngủ họ, sự thật ra thì cho nên ở đây nếu mà đọc sách như thế này, cái cuốn sách đó mà đọc nó có cái sức hấp thụ, nó rất lôi cuốn con, con đọc thấy nó thích thì nó tỉnh liền, mà cái cuốn sách đó con đọc hoài, con đọc để ngủ. Bởi vì mình đọc để mình thấy mình đã hiểu biết, mình đã thông suốt nó rồi mà mình cứ đọc đi, đọc lại thì nó không có cái sự thu hút mình; còn cái cuốn sách mà đọc nghe nó chán quá không có thu hút nữa cho nên mình cũng dễ ngủ, mấy cái loại đó thì dễ ngủ lắm. Cho nên vì vậy đó cũng khéo léo con, đọc cái sách, khi mà đọc thì phải tư duy, suy nghĩ như mình tu quán vậy. Như con làm cái bài luận, cho nên ở đây hầu hết là ban đêm 11 giờ, 12 giờ Thầy đi ra

Thầy thăm chúng ở bên nam Thầy thấy mấy người mà còn tu thì họ ngồi lúc bấy giờ nó dễ ngủ lắm, ai cũng ngủ yên được hết. Thì con đang ngồi đó họ làm những cái bài luận họ tư duy họ làm mà họ say mê họ làm, họ không có ngủ. Cũng được, không có sao hết, nhưng mà nói cũng mệt lắm, tại vì suy nghĩ để mà làm bài thì cũng mệt chứ không phải không, cho nên tốt hơn là thư giãn, mình thư giãn mình tác ý thỉnh thoảng lâu lâu tác ý để cảnh giác nó thôi.

[Tu sinh]: Bây giờ con thấy mỗi cái hành động (43:21) về nhân quả ví dụ như cái sức mình yếu, mình không có đủ ...

[Trưởng lão]: Nhân quả không con, bởi vì cái thân con nó hiện ra cái tướng trạng nào nó ngứa thì cũng là nhân quả. Mà nó đau nhức, nó mỏi thì cũng là nhân quả. Cái gì nó hiện ra là cái quả, nó có cái cảm nhận, cảm thụ nó là quả con.

[Tu sinh]: Bởi vì nếu mà mình biết tu, mình chuyển đổi thì chẳng hạn như bây giờ con thấy con không có đủ sức khỏe chẳng hạn, thì ...

[Trưởng lão]: Được chứ sao con, mình chuyển mà, chuyển nhiều cách, thí dụ như bây giờ trời lạnh thì mình chuyển cái nhân quả đó bằng cách mình đốt lửa hơi đó là một, hai là mình uống cái thuốc gì đó để cho nó chuyển, nó làm cho nó đủ máu để cho nó ấm lại. Đó thì mình chuyển, bởi vì đó là chuyển nhân quả, nó chuyển để cho mình chuyển về sự bình an của nó thì cái đó là chuyển nhân quả.

[Tu sinh]: Như vậy thì nó lại bị phóng dật ra những cái vấn đề chuyển Thừa Thầy.

[Trưởng lão]: Nó có cái phân thay vì vậy mình chuyển đổi nhân quả thì nó có cái phương pháp là giữ tâm bất động tác ý, mình chuyển nó để cho tâm bất động, thì tự nhiên cái thân của mình nó có cái sức đề kháng, nó làm cho cái thân nó quân bình lại với cái môi trường. Ví dụ như trời lạnh quá, rồi nói để kháng, nó chống lại để cho cái cơ thể của mình nó thích nghi được cái môi trường đó, cái thời tiết đó, cũng như cái đau bệnh, nó nhờ cái phương pháp tác ý của chúng ta nó có cái phương pháp đó để nó đề kháng, cái thân của chúng ta nó có cái sức đề kháng lại, nó làm cho cái cơ thể nó quân bình, nó không còn đau, thì do đó cái phương pháp.

Còn bây giờ nếu mà con phóng dật, chạy theo cái phước hữu lậu, có thuốc, có thang, có chất này, chất kia, con trị nó bằng cái này kia thì con lại phóng dật ba cái vật chất này lung tung nữa.

[Tu sinh]: 45:46 Không phải, cái lúc mà mình suy nghĩ chắc để mình chuyển đổi, tại vì mình nói chung là ... mình suy nghĩ cái phương pháp nào mà mình phân biệt, chẳng hạn như là hiện giờ mình tập rồi nhưng mà mình không rảnh, mình ngồi mình suy nghĩ những cái đó có phải phóng dật không?

[Trưởng lão]: Không phải con, ở đây bằng trí tuệ chứ không phải là bằng sự phóng dật, nhưng mình cũng xét, à bây giờ cái đạo lực mình chưa đủ để cho mình tác ý cho cái cơ thể của mình thích nghi, thì bây giờ đó mình biết là ...nó sẽ bổ máu, nó giúp cho cái cơ thể mình có đủ để mình chống lại cái lạnh, thì do đó thì con suy nghĩ cái đó là dùng cái trí tuệ suy nghĩ để chuyển ác mà thành thiện, chuyển cái quả đó, những cái quả khổ đó thành cái quả khổ đó thành cái phước, con hiểu không? Đó là cái sự suy nghĩ, đó là tri kiến giải thoát chứ sao lại nghĩ nó phóng dật.

[Tu sinh]: Bởi vì con suy nghĩ mà con nghĩ lại là phóng dật.

[Trưởng lão]: Như vậy con đi vào cái chỗ Bất Động Tâm của con là cái chỗ mà ức chế tâm, con hiểu không? Chứ không phải là tri kiến giải thoát, còn ở đây tri kiến giải thoát cho nên cái sự suy nghĩ rất cần thiết. Mà con suy nghĩ trong thiện pháp chứ không phải là suy nghĩ bị ác pháp. Con không có nghĩ vì cái củ dền mà con thèm khát, con không vì dục củ dền, mà đây là sự suy nghĩ con, là vì đề kháng lại cái lạnh mà cơ thể con vì thiếu chất đó cho nên con không có vì dục, vì thèm ăn cái củ dền, con hiểu chưa? Mình phải hiểu được cái chỗ đó cho nên nó không có bị dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, đây cái tri kiến, cái hiểu biết của con.

Hết giờ rồi, còn chút nữa đi khát thực đó con. Rồi ai có hỏi gì hỏi đi rồi Thầy trả lời cái rồi thôi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Con xin góp ý là con có đọc sách con nghe nói là củ dền nó không có bổ máu như ngày xưa mình nghĩ, mà nó cái khoa học hiện đại chứng minh ra là củ dền có chất độc thôi, con xin góp ý cái phần đó.

[Trưởng lão]: Vậy hả, góp ý cái phần đó hả

[Tu sinh]: Cái đó con cũng có đọc, cũng đúng vậy.

[Trưởng lão]: Vậy hả con.

[Tu sinh]: Nó nước đỏ giống như máu mình, họ tưởng uống vô là nó bồi bổ nó tăng máu nhưng mà không phải.

[Trưởng lão]: Như vậy là mấy nhà khoa học họ đã nghiên cứu rồi họ thấy cái đó là không phải, thì như vậy là mình chỉ còn, bây giờ mình biết cái gì mà bổ máu của mình thì mình sẽ sử dụng, còn mình không biết thì mình nên dùng pháp Như Lý Tác Ý của mình đi, rồi mình tác ý .

Rồi, thôi bây giờ hết giờ rồi, mấy con sẽ, gần mười giờ rồi, cái bàn ghế bất tiện cho mấy con đứng dậy quá hả. Thầy sẽ nó mấy khối xách cực mấy con cứ để tại chỗ mấy con, rồi lần lượt cô Út sẽ cho, bắt đầu bây giờ coi còn bàn ghế nào Thầy sẽ cho Út đến ... trước, rồi lần lượt có đủ duyên Thầy sẽ cho mỗi người cái bàn về mà ngồi viết

043-(LCK-022A)

- * Chánh kiến là căn bản nhất
- * Đường đi nhân quả con người
- * Đạo đức nhân bản nhân quả

Con đông xích lên trên con. Xích lên vì là ngôi thưa quá vậy, xích lên trên này hết, ở dưới để dưới có ai dự thính người ta ngồi ở phía sau, ngôi xích lên trên này. Ngôi thưa thưa ra. Coi không được

[**Tu sinh**]: Ở trong này cái phần con vừa đọc hồi nãy, Thầy nói còn thiếu vậy con ngại quá Thầy, ... cái tập đó con không biết.

Hôm nay có Thiện Thảo vô đây không hay là vắng, con lại con, cố gắng ráng làm cái bài Định vô lậu con. Bởi vì trong cuộc đời tu hành của đạo Phật mình phải hiểu cái lớp Chánh kiến là cái lớp căn bản nhất và cũng chính nó mà nó giúp cho cái đời sống chúng ta được giải thoát, nếu mà cái Chánh kiến không có thì chúng ta không bao giờ có giải thoát, vì tà kiến làm sao giải thoát được, mà lại đạo Phật lại sắp xếp cái lớp Chánh

kiến là lớp đầu tiên cho nên nó căn bản, mà căn bản cái lớp đầu tiên thì phải triển khai cái tri kiến của chúng ta cho nó thấu suốt được cái lý như thật của các pháp, nhờ cái thấu suốt được cái lý như thật của các pháp chúng ta mới sống một đời sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Cho nên đạo Phật là một cái đạo đức chứ nó không phải là một cái phương pháp để luyện tập có thần thông, phép tắc, biến hóa, tàng hình, nhưng vì cái tâm chúng ta thanh tịnh không còn tham, sân, si thì cái nội lực thanh tịnh đó nó có đủ cái Tứ Thần Túc, nhưng nó chỉ xác định cho chúng ta biết cái tâm có thanh tịnh hay không thanh tịnh, khi thanh tịnh thì nó mới có đủ Tứ Thần Túc, mà không thanh tịnh thì không đủ Tứ Thần Túc, cho nên đạo Phật cũng thường nhắc nếu còn một chút xíu tham, sân, si trong móng tay ta thì Tứ Thần Túc cũng không có, nhưng không có nghĩa là nói như vậy để chúng ta hướng đến Tứ Thần Túc, mà chúng ta hướng đến đạo đức nhân bản, nhân quả sống không làm khổ mình khổ người. Đó là hạnh phúc cho con người trên hành tinh này. Chúng ta không cần nhưng nó vẫn phải có khi tâm chúng ta hết tham, sân, si.

Vì vậy hôm nay bước đầu mà học cái bài nhân quả con người thì đầu tiên chúng phải dựa vào cái căn bản nhất mà đức Phật đã dạy chúng ta biết cái lộ trình của đường đi nhân quả của con người đó là Thập Thiện, Thập Ác, Biết được như vậy chúng ta mới biết được cái lối đi để mà chúng ta sống ngăn ác, diệt ác, sống sanh thiện tăng trưởng thiện hay là các pháp ác không làm, nên làm các pháp thiện. Điều đó là những điều đạo Phật đã xác định cụ thể rõ ràng đường lối của đạo Phật hẳn hoi là tự mình cứu lấy mình, không có một vị thánh, thần hoặc một bộ cánh nào cứu mình được, đó là đạo tự lực chứ không phải đạo tha lực cho nên ở đây không cầu khẩn, van xin với một vị nào cả, mà chính mình phải tự thấp đuốc lên đi bằng con đường đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người.

Cho nên những bài vở mà các con làm hầu hết phải hiểu đây là đạo đức của con người, đạo đức Nhân bản, mà viết mà thiếu nói đến đạo đức là đã thiếu một cái gì không đúng, cho nên nói về nhân, quả của con người thì phải biết đó là đạo đức. Khi bài viết chúng ta nêu ra những sự việc xảy ra cho đời sống của chúng ta, từ lúc bé cho đến

giờ nghĩ lại có lúc chúng ta làm một điều ác, rồi chúng ta gánh cái hậu quả của sự ác đó như lúc còn bé thì thấy nhà hàng xóm có mấy trái mận đỏ, ngon lén qua ăn cắp không ngờ chúng bắt được đánh cho một vố chạy về nhà khóc, đó là những hành động nói lên nhân và quả cụ thể của một đứa bé, trong khi chúng ta còn bé, còn nhỏ thấy trái ổi, trái xoài của thiên hạ thì tánh con nít thì Thấy ngon thì hái ăn chứ cũng không làm gì, nhưng mà cũng là nhân quả để rồi bị đòn, đó là những cái điều mà chúng ta nên nhắc nó thực tế và cụ thể của cái không đạo đức của cái có đạo đức trong cái hành động sống hàng ngày của chúng ta. Cho nên Thầy nhắc lại vấn đề chúng ta viết sách, viết cái đường đi của nhân quả con người mà chúng ta biết rõ là thân hành, khẩu hành, ý hành. Đầu tiên chúng ta đừng nói lộn xộn mà chỉ nói thân hành thôi, thì trong thân hành nó có ba cái hành động ác, hành động như chúng ta biết hành động sát hại chúng sanh, giết chúng sanh. Trước cái cảnh mà cầm dao mà giết con gà, chúng ta thấy con gà gãy giụa, trước cái cảnh mà cầm dao đập con cá, con cá lặn lộn; trước cái cảnh mà chúng ta đi bắt cá, câu cá khi cá mắc câu

dở lên cá giã giũa, đặt lờ chúng ta thấy con cá mắc lờ rất là đau khổ, những hình ảnh đó chúng ta nên nói lại, nói lại bằng sự đau khổ, bằng nước mắt của chúng ta. Hiện giờ chúng ta hiểu biết lòng thương yêu chúng ta nhớ lại những hình ảnh này, xưa chúng ta đã làm vô tình không hiểu biết thì hôm nay nói lại để diễn tả lại những cái hành động ác, làm đau khổ chúng sanh, giết hại chúng sanh. Rồi chúng ta kết luận những cái câu chuyện thuật lại của đời sống của chúng ta làm những cái điều ác đó, mang lấy những hậu quả gì? Nhắc nhở cho chúng ta đó là những hành động thiếu đạo đức, nhắc nhở chúng ta biết đó là nhân quả ác để đưa đến những hậu quả khổ đau cho chúng ta phải gánh chịu, dù là chúng ta đưa trẻ chúng ta cũng vẫn bị trả quả đó ngay liền, và những hậu quả đó còn tiếp diễn dài nữa chứ không phải trong một đời này. Cho nên bài viết về nhân quả con người là viết về đạo đức con người. Nhớ viết về đạo đức con người để nhắc nhở chúng ta áp dụng vào đời sống không làm khổ mình, không làm khổ người. Các con mỗi người là một tác giả, một tác giả cho chúng sanh đạo đức nhân quả nhân bản cho mình. Thầy tin rằng khả năng của

các con lần lượt người nào cũng sẽ viết được, viết rất thực tế. Có nhiều người viết xác thực, sự kiện vừa xảy ra đã ghi chép lại sự kiện đó nhắc ta nhân quả, và nói lên được nỗi lòng xót xa của chính mình. Bài viết về đạo đức nhân quả. Người nào khéo léo chúng ta sẽ viết bằng nước mắt của chúng ta. Còn người nào vụng về sẽ viết nó khô khan, hầu hết thì mấy con viết về nhân quả những bài đầu quá khô khan, bằng cách lý luận hơn là thực tế của cuộc sống. Cho nên hôm nay Thầy gợi ý để các con viết làm sao nhân quả, làm sao nhân quả của con người thành một cái bài học cho mình cho người. Thầy ước ao điều đó, và nếu những bài viết của các con đầy đủ ý nghĩ nó trở thành tác phẩm đạo đức mà Thầy đã từng nhắc đến mấy con. Bộ sách đạo đức ra đời Thầy cũng dựa vào nhân quả mà viết chứ không viết sai nhân quả. Cho nên tập một rồi đến tập hai, rồi đến tập 3 thầy sẽ nói đạo đức thân hành, đạo đức bản thân của mọi người. Cho nên đạo đức thân hành nó có nghề nghiệp, nghề nghiệp nó có nghề nghiệp tốt, nghề nghiệp xấu. Mấy con đưa ra nghề nghiệp mấy con viết bao nhiêu trang không? Mấy con đưa ra cái hành động ác, xấu thì biết bao nhiêu trang sách không,

biết bao nhiêu nói sao cho cùng hết. Nhưng mỗi mẩu chuyện mấy con đưa ra bằng nước mắt của mấy con. bằng cái nhìn thật sự vào xã hội nhân quả, nhân thì phải có quả cho nên nó kéo theo cả sự đau xót của con người. Vì vậy mà các con cố gắng viết làm sao mà khi Thầy đọc mà Thầy khô hết nước mắt thì mấy con viết mới hay, còn viết mà Thầy không khóc thì mấy con viết dở.

Hôm nay thì tất cả những bài của mấy con viết thì Thầy nhắc lại, đây là Thầy trả lại các bài này để có thì giờ chúng ta còn kiểm lại, kiểm lại Chánh niệm tỉnh giác, bây giờ mấy con viết rồi, Thầy nhắc nhở mấy con viết, đây là mấy con đang viết bộ sách đạo đức nhân quả - Nhân bản của con người chứ không có gì hết, vì vậy mà cẩn thận. Từng bài thứ nhất mấy con đọc lại, mấy con viết lại đường đi nhân quả của con người. Mấy con dựa vào Hành Thập Thiện mà viết, coi như là mình giới thiệu cho người ta biết cái đường đi, để bắt đầu khởi sự cho một bộ sách đạo đức của mấy con, các con hiểu chưa? Những bài qua rồi mấy con viết nó chưa đủ đâu, nếu mấy con không có sách hành Thập thiện thì Thầy sẽ giới cho, có một bác, bác đọc được cuốn sách Hành Thập

Thiện, bác viết hết vào trong đó, bởi vì bác khỏi cần viết cái gì khác hết, cũng đúng đó mấy con, nó giới thiệu mà. Chính là đức Phật đã giới thiệu cái kinh Hành Thập Thiện tức là đường đi nhân quả của con người chứ gì? Chúng ta thấy thân hành, khẩu hành, ý hành có ngoài con người mà có cái này đâu. Mà bác chỉ đọc cái đó bác ghi hết, mà bây giờ bác không biết viết gì nữa hết, cứ theo cuốn Hành Thập Thiện viết vô, đúng vậy đó mấy con phải không? Giới thiệu con đường đi rồi đó, chỉ có viết vô với vào đầu đó, giới thiệu rồi mình viết hết cuốn Hành thập thiện vô rồi, mình không có nghĩ gì hết, viết vô hết. copy hết.

[Trưởng lão]: Copy sạch thưa Thầy? Thầy nói vậy đó mà chữ còn con mà con hay thì con viết chữ con copy thì quá dở. Bởi vì tôi dở tôi cứ lấy đó mà tôi copy tôi giới thiệu đây là con đường đi của nhân quả con người thôi, đó là mình dở, nhưng cũng đâu có sai con. Phải không? Nhưng mà tôi có cái khéo là tôi giới thiệu rồi tôi viết vô, rồi sau đó tôi kết luận mấy chữ thôi, đây là đường đi của nhân quả của con người, xin các bạn hãy lưu ý từ đây về sau nó sẽ diễn biến nhiều điều mà làm cho các bạn rất là ngạc nhiên

về nhân quả. Có nhiều đó mình kết luận như vậy đó, mình giới thiệu con đường rồi mình kết luận nó như vậy để sắp sửa mình sẽ nói cái nhân quả thân hành. rồi nhân quả thân hành nói hết cái vấn đề sát sanh, nói hết cái tham lam trộm cắp của nó, rồi nói hết cái dâm dục, cái tánh dâm dục của nó thì chúng ta thấy là đạt được cái thân hành nhân quả, mà mỗi mỗi nói hết cái sát sanh nó nhiều lắm, nhiều lắm. Thầy nói cả tập giấy mấy con viết chưa hết cái sát sanh, rồi tới tham lam, trộm cắp nữa thì mấy con viết bao nhiêu bộ sách mấy con viết, nhiều lắm đó chứ, mỗi đứa thì chắc chắn là các con viết cái bộ đạo đức nhân quả này chắc cũng mấy tập chứ không biết. Cuộc đời mình đã chứng kiến biết bao nhiêu sự việc xảy ra trong cuộc đời điều là do thân hành, khẩu hành, ý hành mấy con thấy nhiều lắm. Cho nên cố gắng viết chừng nào hay chừng nấy, viết nhiều chừng nào nó thấm nhuần chừng nấy và chúng ta thấy thực sự đúng là nhân quả.

Ở đây thì Phước Tôn con viết bài đưa ra những cái mẫu chuyện tự bản thân của mình nói lên được nhân quả. Nhưng nói về thiếu xác định rõ ràng những cái hành động

đó đạo đức như thế nào, thiếu đạo đức như thế nào thì con chỉ cần thêm cái đạo đức nữa là cái bài viết của con có thể nhuận lại một lần nữa thì nó sẽ thành sách đạo đức được. Đó là cái bài của ...

Bài thứ nhất con cũng viết vậy Thầy có ghi: Bài viết thân hành thiện ác dựa vào đời sống đúng, hay, nhưng thiếu xác định đạo đức Nhân bản - Nhân quả. Nghĩa là con thiếu cái khi mà con nêu ra một cái sự việc mà làm cái điều ác gặp lấy cái quả khổ đó mà cuối cùng thì cái chuyện đó thì ít ra con cũng kết luận đây là cái hành động thiếu đạo đức khiến cho là khổ tất cả chúng sanh hay hoặc là khiến làm khổ chúng sanh, hoặc là khiến làm khổ cho người khác, và mang cái hậu quả là phải bệnh đau hoặc là những sự kiện xảy ra làm cho mình đau khổ thì con kết luận đó là hành động thiếu đạo đức, mang đến những hậu quả đau khổ, vô đạo đức. Thì đó là mình xác định cho mình, nhưng mình cũng xác định cho những người khác ai mà làm cái điều đó là thiếu đạo đức.

Mỗi bài Thầy đều có phê cho mấy con những lời để dựa vào đó mấy con sẽ viết thành cái bài nói hay hơn và nó xúc tích hơn. “Bài làm nhân quả thân hành đầy đủ,

sâu sắc nhưng thiếu xác định đạo đức Nhân bản- Nhân quả con người, và thiếu đưa ra những mẫu chuyện nhân quả thực của đời người để áp dụng, đời sống để minh chứng” Bài viết của Thanh Quang, con viết đầy đủ, sâu sắc, nghĩa là viết cái bài mà luận viết sâu sắc, nhưng vì nó thiếu xác định cái đạo đức Nhân bản - Nhân quả đó là mình nói về nhân quả thôi chứ mình quên nhắc cái này thiếu đạo đức, cái này có đạo đức, nhắc cái hành động đó, hành động nhân quả này là hành động có đạo đức và hành động như vậy là hành động thiếu đạo đức. Con nhận xét qua như vậy, do đó lại thiếu là đưa những cái mẫu chuyện, cái mẫu chuyện xảy ra trong cuộc đời, qua cái thân hành mà tạo đến những cái quả không tốt hoặc cho mình hoặc cho người hoặc cho chúng sanh, con thiếu. Nếu mà con luận và con viết mà con có thêm vào những cái mẫu chuyện thực xảy ra cuộc đời thì cái bài nhân quả thân hành của con rất là tuyệt vời. Vì cái luận của con nó sâu sắc, nó đầy đủ sâu sắc nhưng nó chỉ có thiếu một chút thôi. Có nhiều người thì họ nói không có sâu sắc lắm, mà nó nêu lên được cái nhìn nhận lướt qua của nhân quả. Mà lại còn thiếu đạo đức thì nó không

có trọn vẹn, cho nên có nhiều người luận rất là sâu sắc, nhưng lại đưa ra cái thực tế của cuộc sống, cái hình ảnh sống của nhân quả. Cái ví dụ cụ thể của xã hội xảy ra thì cái bài đạo đức nhân bản - nhân quả rất là tuyệt vời. Con cố gắng làm trở lại, thì Thầy nghĩ rằng những cái mà làm cái bài này để mà đọc lại con có chỗ không có được bỏ, các con ghi trở lại đầy đủ, cái luận của mấy con sâu sắc đó lấy cái đó, rồi đưa một cái mẫu chuyện ra, từ cái mẫu chuyện đó luận ra để đưa ra cái nền đạo đức, thì cái sự đạo đức đó nó vừa dạy mình, tức là áp dụng vào đời sống cho mình, mà nó vừa dạy mọi người áp dụng vào đời sống của mình, mà nó vừa dạy mọi người để áp dụng vào đời sống của người khác khi đọc đến tác phẩm của mình. Đó là cái viết để mà trở thành sách đạo đức.

Thầy nghĩ rằng trong lớp học chúng ta nó mười người thì sau này sẽ có mười cái tập sách đạo đức, của mỗi người, chúng ta vinh hạnh được cầm cây bút nói lên đạo đức của chính bản thân mình, mình nói lên để dạy mình, để sửa mình, để làm cho mình trở thành người có đạo đức thật sự, đứng trong góc độ của đạo đức nhân quả, nhân bản.

Bài làm của Pháp Châu, chữ thì lớn

như thế này, viết có mấy chữ thôi mấy con, nhưng Pháp Châu cũng có những cái ý viết cũng ngắn, gọn, nhưng mà cũng rất là hay chứ không phải dở. Bởi vì khi mình nói nhân quả thì chắc ai cũng biết nhân quả. Nhưng mà Pháp Châu Thầy viết như thế này: Bài làm đơn giản, đầy đủ cái ý của nó mặc dù viết ngắn gọn nhưng mà cái ý của nó đầy đủ, của nhân quả. Nhưng ở đây đạo đức và vô đạo đức thì trong bài này nói về đạo đức và có đạo đức thì cái bài này hay, ngắn gọn, mấy chữ à con, ngắn, gọn. Mấy chữ à con, mấy chữ. Nghĩa là phải nói rằng Pháp Châu viết cái chữ bằng vóc tay, nhưng mà có mấy chữ thôi, nhưng mà vì cái khả năng của nó không có diễn tả mấy con, nó dài, nhưng mà nó nói ngắn, gọn thêm. Cái điều mà nó đã chứng kiến và nó thấy xảy ra trong cuộc đời của nó, nó nói ngắn, gọn thôi. Như là ở chùa Long Đàm xảy ra thì nó ngay xảy ra chuyện đó thôi, thì nó nói nhân quả. Do như vậy thì Thầy thấy tạm thời Thầy thấy những cái sự học mà đạo đức thì việc làm viết như vậy cũng là tạm được chứ không phải là còn sai lắm, nhưng mà lần lượt rồi Thầy sẽ giúp đỡ cho nó có nhiều cái gợi ý, có nhiều cái điều để viết thành cái bài diễn tả sâu sắc hơn,

đầy đủ ý nghĩa hơn. Khi mà cầm cây bút để mà viết ngắn, gọn như thế này chỉ nói cái sự hiện xảy ra vậy rồi thôi. Thì đó cũng đúng là cái chỗ đạo đức nhân bản - Nhân quả, phải cố gắng, cố gắng Thầy sẽ giúp cho con sẽ tu tập về cái Định Vô Lậu sẽ đạt được, con hãy cố gắng con. Thầy sẽ giúp cho con.

Chân Niệm, bài viết rất hay, nhưng thiếu xác định đạo đức nhân bản, nhân quả. Chân Niệm con viết thiếu xác định, con đưa nhiều cái ví dụ nhiều cái mẫu chuyện xảy ra trong cuộc đời thì con viết cái bài này thì rất hay, nghĩa là nó thực tế, cái cuộc sống thực tế, cái mẫu chuyện thực tế xảy ra nơi mình thấy và nghe cái sự kiện đó mình đưa ra rồi mình xác định, mình chỉ cho cái nhân, cái quả của nó. Nhưng không có nói cái đạo đức nhân bản - nhân quả. Nếu mà những cái bài con viết mà xác định được những cái nhân bản, nhân quả đạo đức thì nó rất hay.

Cái bài của Chân Niệm nữa, là cái bài nó thí dụ như khi mà viết cái bài đưa ra một cái mẫu chuyện, cái ví dụ rồi thì kể đó thì chúng ta bình luận cái mẫu chuyện đó, thì Chân Niệm có làm được cái bài luận khi đó những cái mẫu chuyện kể xuống dưới đó thì chúng ta bình luận về nhân quả và đạo

đức, thì cái bình luận đó nó sẽ gây chúng ta có cái sự thâm sâu qua cái mẩu chuyện mà chúng thực ... thì Chân Niệm đã làm đúng cái ý của Thầy muốn, là vì khi mà mình đưa ra một cái mẩu chuyện đó rồi, thì mình bình luận cái mẩu chuyện đó coi nó đúng, sai, coi nó nhân quả nào? Nó ở đâu thì cái bài của Chân Niệm con làm khá đầy đủ khéo léo ở trong này. Cho nên nó phải có một cái bình luận đưa một cái mẩu chuyện ra rồi mình bình luận ở trên cái mẩu chuyện đó, để vạch ra cho người ta biết cái đạo đức, cái nhân quả, cái đạo đức ở đâu. Cái này nó sẽ giúp cho mấy con.

Còn cái bài đầu tiên con viết thì con viết hay, nhưng không có ghi rõ cái bình luận của mình cho nên nó dở. Cái bài thứ hai thì khá hơn chút, ghi được cái bình luận của cái mẩu chuyện mình đưa để nói lên cái đạo đức nhân bản, nhân quả, cái thân hành nhân quả của mình. Cái này là mình sẽ học, rồi mình sẽ khéo léo và từ đó mình sẽ viết cái bài của mình, cho nó trở thành những cái bài học đạo đức rất là thực tế.

Chân Tịnh, bài nhân quả thảo mộc đầy đủ, chính xác hãy làm bài đường đi nhân quả con người. Chân Tịnh cái bài của con về

làm cái bài mà nhân quả thảo mộc Thầy đọc xong thì nó lại đầy đủ chính xác rồi, bây giờ đi qua làm cái bài đường đi nhân quả con người. Bài đường đi nhân quả con người nên dựa vào Thập Thiện mà viết thì nó không sai.

Huệ Hưng, bài này nêu lên được tổng thể nhân quả thân hành, nhưng thiếu sinh động đạo đức làm người tức là không áp dụng nhân quả vào đời sống, tức là không đem lại một cái mẫu chuyện ví dụ. Tổng thể là nói chung chung chứ không có nói thẳng một cái thân hành nào, cái nào cũng có nói mà nói lướt qua cho nên nó nói tổng thể, nói tổng quát thôi không có nói rõ ràng cho nên làm lại cho kỹ lưỡng. Thí dụ như bây giờ nói cái bài tựa đề nó là Thân hành, thì nói thân hành này nó là thân hành thứ nhất tức là sát sanh, giết hại chúng sanh. Không giết hại chúng sanh tức là lòng hiếu sinh thương yêu chúng sanh, thì hai cái mặt của nó thì mình chỉ nói cái thân hành đầu tiên về cái giết hại chúng sanh thôi. Đừng có nói nào là dâm dục, nào là trộm cắp tham lam, nói một cái thân hành đầu tiên là giết hại chúng sanh, mà nói chưa có hết ý mình đưa qua cái khác thì cái bài của mình nó ngắn quá, nó không

có đầy đủ. Cho nên do đó mình phải nói một cái thân hành, về giết hại chúng sanh nó sẽ đưa đến cái quả gì? Cái tai họa gì, cái hành động giết đó nó thuộc về có đạo đức hay không đạo đức, thì mình phải nói rõ một cái hành động về một cái hành động của thân về giết hại chúng sanh, chứ chưa nói đến nó tham lam, trộm cắp. Nhưng mà đến một cái đề tài, đến một cái bài khác nói về tham lam trộm cắp thì nó có những cái điều kiện, những cái mẩu chuyện mình đưa vô mình nói thì cái bài của con nó mới có giá trị. Cho nên Huệ Hưng con nên làm lại cái bài thân hành này, cho nó cụ thể, chính xác chứ nói tổng quát thì coi như là mình nói chung chung chứ nó không có đi sâu vào.

Còn cái bài của Thiện Thảo, con viết thiếu giới thiệu cái đường đi nhân quả, tức là mới vào đầu đề thì con nêu Thập thiện Mười điều lành, thể hiện qua Thân, Khẩu, Ý; con giới thiệu đây là đường đi nhân quả như thế nào, thế nào con giới thiệu được nó vào đề, nó là Thập thiện, Thập ác gì đó con mới vào đề, chứ còn con thiếu giới thiệu và như vậy thì thiếu giới thiệu thì vô ngang quá như vậy thì coi như là chưa có biết làm bài, cho nên khéo léo khi mình muốn viết bài nào đó thì

mình mới mở đề, mở đề thì có khi mình hưng khởi, mình viết nó nhiều, mình giới thiệu nhiều, mình nói thế này, thế khác nhiều rồi thì mình cũng nói một câu để mình đặt câu hỏi để cho nó vào đề nó dễ dàng. Còn cái này con hoặc là trực khởi mình nói một câu ngắn thôi. Rồi mình giới thiệu hành Thập thiện thì nó được rồi, còn này con thiếu giới thiệu, cho nên thiếu giới thiệu cái đầu đề vào cái đề của nó cho nên vào ngang xương như thế này thì coi như là người ta không hiểu mình muốn nói cái gì? Còn mình vào đề đó mình mở đề ra mình giới thiệu cho người ta biết mình có muốn nói cái gì thì người ta sẽ chú ý cái mình nói, còn con chưa giới thiệu gì hết mà con cái thân bài, con vô cái đề con nói người ta không biết ông này ông nói cái gì đây. Thành ra ráng cố gắng mà tra học hiểu để mà viết cái bài cho nói đúng, Thầy sẽ hướng dẫn con, con sẽ làm được những cái điều tốt hơn, và cái Định vô lậu nó sẽ học sâu sắc hơn. Nhờ đó mà cái tri kiến của con nó sẽ giải quyết được những ác pháp, không ác pháp nào tác động. Đức Phật dạy cho chúng ta sống một đời sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người chứ không phải dạy chúng ta ngồi thiền nhập định.

Ngồi thiền nhập định con thấy cái lớp chánh định của Phật nó dạy lớp thứ 8 sau cùng, để mà chơi vậy thôi chứ nó đâu có phải là mục đích của Đạo Phật. Cái mục đích của đạo Phật là nhằm để dạy cho chúng ta là những con người bình thường nhưng tâm bất động trước ác pháp, trước các cảm thọ, đó là các mục đích của Đạo Phật. Cho nên cái chân lý diệt đế của Đạo Phật mà nói đến cái thanh thân, an lạc, cái tâm không còn tham, sân, si. Đó là cái chỗ tu, cái chỗ mà của đạo Phật, chứ không bao giờ nói về thiền định. Mà người ta lầm lạc người ta vào Phật giáo là người ta cứ nghĩ là Thiền định là trên hết, cho nên chõng khu, chõng .. mà ngồi thiền, cuối cùng xả thiền ra ai đụng tới sân âm âm. Tâm thì còn tham đắm, tham danh, tham lợi, tiền bạc thì ham thích, thì tất cả những cái này đâu phải nghĩa của Phật giáo. Cho nên cái người tu sĩ Phật giáo người ta do cái chỗ xả tâm, buông xả người ta không còn tham đắm, cho nên người ta đâu có chùa to Phật lớn, người ta đâu có ăn sang mặc đẹp, người ta sống rày đây mai đó chứ người ta đâu có còn nhà cao cửa rộng đâu. Cho nên người ta sống không gia đình, không nhà cửa, cái mục đích của người ta là giữ được

cái tâm bất động không bị trói buộc đúng nghĩa của nó. Còn chứ không phải là đạo Phật dạy chúng ta ngồi thiền làm thánh, làm thần cho nên cái ngồi thiền chẳng qua là cái giai đoạn cuối cùng của chúng ta mà thôi, để nói lên cái sức thanh tịnh, cái tâm thanh tịnh của chúng ta, nó có những cái đạo lực, cái thần lực như vậy chứ không phải là cái gì khác, chứ còn cái vấn đề chính là ở chỗ chúng ta ở chỗ cái tri kiến, cái sự hiểu biết của ý thức của chúng ta là làm chủ được sự sống chết của chúng ta đó là cái giúp cho chúng ta. Cho nên các con thấy cái ý thức của chúng ta, cái tri kiến của chúng ta, mà giờ cái thân đau, cái tri kiến, cái ý thức này nó ra lệnh chứ đâu phải là định. Nó ra lệnh “thọ vô thường, cái đầu nhức này phải đi” cái lệnh của ý thức của chúng ta, cho nên ý thức lực, cái lực của ý thức chúng ta. Cho nên cái tri kiến của chúng ta nó có những cái lệnh, nó có cái sự hiểu biết cho nên nó có ác pháp tác động vô tâm nó không được. Đó là cái học hiểu của chúng ta, cho nên cái triển khai cái tri kiến giải thoát là quan trọng, quan trọng nhất đó là Định vô lậu, vì vậy mà nó nói lên được cái đạo đức của con người, mấy con thấy từng cái bài này mấy sẽ

con học, mấy con sẽ thấy rõ được cái đạo đức của con người, thì cái đạo đức của con người có thì nó là hạnh phúc chứ gì? Các con thấy chưa?

Đây là bài của Thiện Thảo nữa; Nên làm bài nhân quả thân hành. Cái bài của con viết cái bài này nó cũng chưa được đầy đủ lắm, nhưng mà cố gắng con sẽ viết lại cái bài nhân quả thân hành, dựa vào cái thân hành của Thập thiện nó có ba cái hành động của nó, hành động giết hại chúng sanh; hành động tham lam trộm cắp; hành động dâm dục tà dâm. Dựa vào ba cái hành động này, cái hành động đầu tiên chúng ta viết cái hành động đầu tiên là giết hại chúng sanh, làm đau khổ chúng sanh chúng ta giết hại. Những cái điều đó thì làm cho chúng ta, vạch cho chúng ta thấy được cái sự tu tập và ngay cái hành động giết hại chúng sanh trong vô tình nó cũng làm cho chúng ta rất tỉnh thức. Là vì trước khi mà đi kinh hành thì chúng ta soi đường để mà từng bước đi nó làm chúng ta có những cái hành động giúp chúng ta rất là tỉnh. Còn chúng ta cứ đi để mà đi cho nên vì dẫm đạp trên ốc, lên những côn trùng dưới chân chúng ta chết biết bao nhiêu cho nên trên bước đi chúng

ta trước khi đi thì chúng ta phải soi đường, mà nếu mà buồn ngủ thì làm sao soi đường. Cho nên vì vậy bắt buộc chúng ta phải tỉnh, do cái tâm tư của chúng ta đứng trên đạo đức hiếu sinh, lòng thương yêu sự sống của các loài thì buộc lòng chúng ta bước ra khỏi nhà, khỏi thất của chúng ta thì soi đường để mà bước đi thì như vậy chúng ta mới có cái sức tỉnh táo, và chính như vậy tu mới đúng pháp. Và nhờ cái đạo đức nhân bản, nhân quả này nó giúp chúng ta tỉnh thức rất lớn. Cái sự hiểu biết, cái tri kiến của chúng ta, cái sự hiểu biết ý thức của chúng ta nó giúp cho chúng ta hiểu biết rất là sâu sắc và nhờ cái sự hiểu biết này nó mới giúp cho chúng ta tỉnh thức. Các con có nghe một bác đã nói, khi mà bác nhắc nhở bác tác ý, bác rời cái hôn trầm đó lại tan biến đi. Cái buồn ngủ, cái hôn trầm đó lại để tan biến đi. Bởi vì nhắc nhở cái lực của ý thức nó làm cho chúng ta tỉnh thức. Cũng như Thầy Chân Thành, Thầy thấy buồn ngủ, Thầy đang buồn ngủ gục tới, gục lui, Thầy nhắc một câu, thầy có động dụng gì đâu, Thầy nhắc nó “chết tới nơi rồi mà còn ham ngủ, mà liệt, mà thấy cái ông đó ông chết không? Mà thấy cô Minh Cảnh chết không mà còn ham

ngủ” phải không? Nghe nói nó giựt mình bây giờ nó tỉnh bơ. Chỉ có tác ý thôi mà nó tỉnh, nó ngán quá nó sợ chết như cô Minh Cảnh cho nên nó quỳnh, cho nên bây giờ nó hết buồn ngủ rồi. Các con thấy chỉ có cái ý thức lực của chúng ta thôi, cái nhiệt tâm thật sự chỉ khéo nhắc mình. Đây Thầy Chân Thành người đang ngồi sau mấy con đây? Muốn thắng được hôn trầm thù miên chỉ cần nhắc mà nó đã thức, nó đã tỉnh rồi. Nghe nói “mày chết tới nơi rồi mày còn ham ngủ nữa sao mày ngồi đây mày gục” nó đã hoảng hồn rồi, các con thấy cái ý thức chúng ta mạnh ghê gớm. Cho nên tại sao mà các con thấy cái cơn đau quá khổ, thế mà chúng ta phải nằm, vậy mà chúng ta chỉ cần nhắc nó một chút là chúng ta thấy ngồi dựng thân lên được, mấy con thấy nó đặc biệt vô cùng của cái ý thức chúng ta chứ. Cho nên ở đây do ý thức chúng ta hoàn toàn triển khai đầy đủ, cái sức lực của ý thức và cái sự hiểu biết của ý thức là chúng ta đã giải thoát thì trong khi nhập định mấy con thấy nếu mà muốn nhập định nào thì cái ý thức truyền lệnh, chứ cái gì mà truyền lệnh ở đây? Chúng ta bảo “diệt tầm tứ nhập Nhị Thiên” thân tâm chúng ta bắt đầu riu riu đi vào cái Nhị Thiên, diệt

hết mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý không còn nghe thấy. Người có mắt không thấy, người có ý không suy nghĩ, đó là chúng ta nhập Nhị Thiên, ai làm được cái này, tai chúng ta làm sao mà thọt trong nó lủng, mắt chúng ta ai mà móc không mà không thấy, tai có ai thọt lủng không mà không nghe. làm sao nó làm được điều đó. Không phải là ý thức lực của chúng ta sao? Có phải không? Do ý chứ, chúng ta có cái gì không? mà do sự luyện tập nó mới có đủ cái lực nó như vậy gọi là Ý thức lực.

Cho nên các con thấy trong cái thiền định nó không phải khó đâu, mà cái khó là ở cái chỗ đang rèn luyện cái ý thức của chúng ta; rèn luyện cái sự hiểu biết của nó gọi là Chánh kiến, Chánh tư duy các con hiểu không? Rèn luyện cái ý thức trở thành cái lực lệnh, để mà nó trở thành cái sự sai bảo, làm chủ được thân tâm chúng ta bằng ý thức chứ không bằng tưởng thức, đó là cái học tu của chúng ta hôm nay.

Thiện Thảo cố gắng phải siêng năng, cần mẫn, một buổi khuya Thầy đi ngang qua thất, trời lạnh Thầy thấy con thức rồi ngồi cặm cụi viết. À, Thầy rất mừng, con chăm chỉ, con viết được những cái bài này cả bao

nhiều trang giấy này, Thầy rất mừng con đã thực hiện được cái tri kiến giải thoát của mình, cố gắng, Thầy sẽ hướng dẫn con làm không lệnh, không có lệnh tức là hoàn toàn khép vào cái khuôn khổ để khi suy tư một cái điều gì xoay sâu một cái điều gì đúng, không lệch, tức là không lạc đề, còn không khéo thì chúng ta sẽ lạc đề.

Thầy Chân Thành, bài này nói lên được tổng thể nhân quả ý hành, nhưng không sống động, nghĩa là con không đưa ra những cái mẫu chuyện của cuộc sống qua cái ý, và không nêu lên được cái đạo đức Nhân bản - nhân quả. Nói qua cái tâm tham, sân, si như là cái cuốn hành thập thiện, nghĩa là con giới thiệu qua cái mẫu Hành Thập Thiện nhưng mà nói về thân hành. Ở đây thì con lý luận có nhiều cái lý luận, sâu sắc, sắc bén của nhân quả của thân hành, nhưng thiếu sống động, là thiếu những cái mẫu chuyện linh động để làm chúng ta thấy nó thực tế của cuộc đời. Con hãy làm lại.

Đây là bài nữa, bài này nói lên được tổng thể khẩu hành, nhưng không nói lên được đạo đức Nhân bản - nhân quả và thiếu linh động, thiếu linh động tức là thiếu áp dụng. Những cái mẫu chuyện ở ngoài đời áp

dụng vào trong nhân quả, con hãy làm lại.

Nguyên Tịnh, nên làm bài Nhân quả thân hành. Nguyên Tịnh nên làm cái bài, bài con ngắn gọn thì bấy nhiêu giới thiệu nhân quả không nói dối, rồi về nói về không tham, sân, si; không gian tham trộm cắp; không sát sanh; không tà dâm thì con nêu được cái đường đi của nhân quả cho nên bây giờ con làm cái nhân quả thân hành, nói về nội cái thân hành không. Con cố gắng tư duy, suy nghĩ nhiều hơn nữa. Viết ngắn như vậy thì nó tạm đủ, nói đủ nhưng có cái điều kiện là nó không có lý luận để vạch trần được cái nhân quả.

Minh Thống, bài này nói được tổng thể thân hành, nên viết lại cái bài này để nó trở thành cái bài đạo đức Nhân bản - nhân quả cần có mẩu chuyện như thật đưa vào. Nghĩa là con nên viết lại cái bài này, mà đưa vào những mẩu chuyện và nhắc đến đạo đức Nhân bản - Nhân quả sau những mẩu chuyện đó. Nghĩa là mình có những cái bình luận ở trong đó và những cái bình luận của mình nêu lên những cái đạo đức của con người là đạo đức Nhân bản - Nhân quả ở chỗ bình luận đó.

Làm bài được, con đừng nói chuyện với bất cứ một người nào, nói chuyện là ác pháp. Nghĩa là bác Phước khi mà làm cái bài này thì bác làm được nhưng cố gắng làm tới cái bài mà Thân hành, bài đường đi nhân quả bác đưa hết cái hành Thập Thiện vào trong này thì đó là cái đúng. Nhưng cố gắng tránh là khi mình học về đạo đức thì mình để cái tâm mình đừng có phóng dật, cho nên mình đừng có nói chuyện với ai hết, bất cứ một người nào mình không có nói chuyện với họ. Vì nói chuyện đó là ác pháp, ác pháp nó sẽ làm cho mình bất an. Cho nên ở đây Thầy khuyên bác không nên nói chuyện ai hết cho nên mình giữ im lặng, vì vậy mà theo cái sự xin Thầy là: Bạch Thầy, con là con khỉ ở ngoài đời, hay lung tung ... có nơi nào kín kín Thầy nhốt cho con với. Nghĩa là Bác Phước xin Thầy cho một cái chỗ nào độc cư cho dễ, chứ không nó ở một cái .. đó thì cái con khỉ của Bác nó không có dừng được thì đừng đâu bác cũng nói chuyện hết, cho nên vì vậy bác xin cho nên Thầy sẽ tìm một cái nơi cho bác yên ổn để mà cho bác giữ hạnh độc cư cho được, cho tốt.

Về Pháp Ngộ, con hãy làm bài Đường đi nhân quả của con người.

[Trưởng lão]: Con làm rồi Bạch Thầy!

[Trưởng lão]: Làm rồi?

[Tu sinh]: Dạ chám rồi, con đang làm bài thân hành.

[Trưởng lão]: Ờ, làm cái bài thân hành, cái bài này là cái bài thảo mộc còn sót lại.

Huệ Hưng nên làm bài Nhân quả thân hành, con cố gắng làm cái bài Nhân quả thân hành lại con. Cứ mỗi lần mấy con làm là mấy con có cái sự tiến bộ lên, phải cố gắng.

Còn cái bài Thiện Thảo nên làm bài Đường đi nhân quả con người, về cái bài Nhân quả duyên hợp, duyên tan con làm tạm được cái bài này cho nên chuyển qua cái bài mà đường đi nhân quả con người tức là cái bài này còn thảo mộc, cái bài này cũ; hồi nãy mấy bài kia là bài mới.

Con nên làm bài Đường đi nhân quả con người dựa theo kinh hành Thập Thiện, bài luận Thầy dặn đó, Thầy xem cái tập của ai.

Kim Quang, con cái bài này, Kim Quang còn một cái bài nữa, bài này nữa. Ở đây là cái tập sách này, cái tập vở này của con, cho nên con làm bài Thầy nhắc là “làm đường

đi Nhân quả con người dựa theo kinh Hành Thập Thiện mà luận”. Đây là cái bài của Kim Quang, còn một cái bài của Kim Quang viết rất nhiều Nhân quả thân hành nói về Nhân quả thân hành, mà cái bài này thì con nếu mà áp dụng vào những cái điều mà con viết mà đúng vào cái lời mà đạo đức này kia cái bài con viết rất hay. Viết rất nhiều, ý rất nhiều.” Bài làm này mỗi ví dụ thân hành đều chỉ định rõ nhân quả và có lời khuyên răn chấm dứt nhân ác luôn luôn làm nhân thiện để hết khổ được an vui thì bài này sẽ là bài dạy đạo đức con hãy làm lại”. Nghĩa là dựa vào cái bài này con viết con chỉnh lại hẳn hoi thêm những cái ý của Thầy thì cái bài con viết như thế này nó trở thành cái bài Đạo đức Thật sự, vừa cho mình học mà vừa cho người khác học. Rất là hay, qua cái sự mà viết một cái bài như thế này con viết chữ li ti, lít tít mà cả sấp như thế này là quá sức để mà Thầy nghĩ rằng đem cái đầu óc của mình quán mình viết. Như vậy là cố gắng hết sức tu tập đó. Triển khai cái tri kiến của mình, nhưng mà nhìn những cái đề tài trong này mà những cái mẫu chuyện những cái sự kiện Thầy nhắc ra đó, nếu mà nêu lên được cái đạo đức thì nó thành một cái bài đạo

đức rất tốt. Cho nên cố gắng để sửa lại cho nó hoàn chỉnh được cái bài học đạo đức, để mình học mà để cho người khác học. Cho nên Thầy nhắc nhở là mình nên đưa ra nó thành những cái bài học và nó có cái khéo léo mấy con, khi mà viết cái bài này thì mình nhắc cách thức để mình thực hành cái đạo đức bằng cái phương pháp mà Phật đã dạy trong Tứ Chánh Cần. Nhắc lại những cái câu pháp cú mà Phật dạy ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện. Hay là “chư ác mạc tác chúng thiện phụng hành” thì mấy con đem những cái câu pháp cú hoặc là thấy lỗi mình không thấy lỗi người”. Tất cả những cái này thì mấy con thường nhắc rồi mấy con đưa vào cái pháp hành của nhân quả. Bài dạy đạo đức mà lại có cái phương pháp để thực hành được cái đạo đức, để áp dụng vào đời sống của mình bằng những cái hiểu biết này, bằng cái phương pháp rõ ràng cụ thể, nó trở thành ra một cái bài học đạo đức có sự thực hành trong đạo đức đó thực sự. Thì mấy con cũng nên đưa cái pháp Như lý tác ý vào ở trong những cái bài học này vừa đưa lên một cái mẩu chuyện, lại vừa đưa ra để kết luận đạo đức hay không đạo đức; vừa đưa ra cái phương pháp để sống cho được

đạo đức. Cái khéo léo của mấy con sẽ viết được những cái bài có giá trị đó. Nhớ những lời Thầy dặn, mà Kim Quang con sẽ sửa lại cái bài này, vì cái bài này nó có nhiều điều, nếu mà Thầy cầm cây bút mà Thầy dựa vào những cái chuyện mà trong này thôi Thầy sẽ viết cái bài đạo đức rất tuyệt vời, bởi vì có cái sườn, đây là tổng thể cái sườn tất cả những cái hành động đạo đức của cái thân của mình, trong khi đó mình đưa ra rồi lấy cái sự này mà viết trở lại, thì nêu lên mỗi cái hành động nó trở thành cái đạo đức để cố gắng mà viết mà làm để trở thành những cái cuốn sách đạo đức dạy mình học mà dạy người khác học. Mà chính mình là tác giả nó thì mình lại càng thâm sâu hơn, tại vì mình nghiền ngẫm mình mới viết ra được chứ còn mình không nghiền ngẫm thì làm sao mình viết ra được và mình nói lên những cái điều thực tế của xã hội của chính bản thân mình.

Ở đây sau cái bài này Thầy thấy có nhiều người về Định vô lậu tiến triển rất khá mấy con, tiến bộ rất khá khi mình cầm cây bút viết Thầy thấy nghĩa là vừa dạy cho mình, mình viết ra là mình dạy cho mình, mà vừa để sau này dạy cho người. Bởi vậy Thầy nói rằng cái lớp này Thầy đào tạo

sau đó mấy con sẽ đứng lớp mà dạy, dạy lớp Chánh kiến mấy con thừa sức. Đạo đức nhân bản- nhân quả rồi đến những cái bài học như là quán vô thường, quán các pháp vô thường, rồi quán Thập Nhị Nhân Duyên, rồi quán Thập Thất kiết sử, tất cả những cái này đều là Thầy đưa ra Thầy hướng dẫn cho mấy con để triển khai cái tri kiến mấy con , để sau này mấy con đứng lớp mấy con dạy mấy con vững vàng rất là vững rồi, nếu mà mấy con nó vừa cứu mình mà nó vừa dạy người để cứu người mấy con, nó thực tế như vậy. Bởi vì Thầy biết đạo Phật là cái chương trình giáo dục cho nên Thầy mở ngay cái lớp liền tức khắc đào tạo cho mấy con liền. Để kịp thời khi mà Thầy có ra đi rồi thì mấy con vững vàng mấy con dạy người ta hoàn toàn mấy con sẽ cứu người, biết bao nhiêu người trên cái nền đạo đức của Đạo Phật. Cho nên mấy con hiện giờ mấy con cực khổ, tu học cực khổ lắm, mấy con thức khuya, thức đêm, ngồi mà Thầy thấy 11, 12 giờ hoặc 1, 2 giờ mà còn ngồi mà làm bài Thầy xót xa cho những đệ tử của mình thức đêm, khi làm không có biết đâu mà viết, rồi đi tới, đi lui suy nghĩ để tìm ra những cái chi tiết gì để mà ghi lên chứ đâu phải mấy con viết

được cái bài. Con thấy viết như thế này đâu, ngồi mà viết như thế này mấy con biết cái thời giờ nó nhiều lắm chứ, đâu có phải luận, đòi hỏi cái đầu óc mình nặn bóp ra để nhớ những cái gì để viết chứ bộ. Muốn viết kê mà viết được sao, nó đâu có. Cho nên mấy con thấy có nhiều người cá dòng tư tưởng ít quá, họ viết có năm mười chữ hết rồi, họ không có biết đâu được nữa. Họ đâu có biết đâu mà nghĩ ra viết nữa. Cho nên cái người mà viết như thế này cái dòng tư tưởng nhiều lắm chứ không phải ít. Cho nên Thầy thấy mấy con mà viết sấp sấp Thầy rất mừng, là vì mấy con có những cái dòng tư tưởng, và vì cái Định vô lậu nó bắt buộc chúng ta có cái sự tư duy quán xét như vậy. Cho nên mấy con viết nhiều chừng nào, Thầy cầm tới một cái sấp như thế này nghe nó ngán thiệt, các con ngán đọc nó nhiều quá, nhưng mà Thầy mừng mấy con, thật sự thầy mừng đệ tử của Thầy nó phải vậy, rồi thầy cố gắng sai Thầy sẽ sửa mấy con. Mấy con sẽ làm lại đúng, và khi mà cái tư duy các con đã làm đúng nó có một cái sự ... nó không có lộn xộn đâu. Cho nên sau này thì mấy con thay Thầy mấy con dạy cái lớp Chánh kiến mấy con vững, Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ nó

vững vàng lắm, và chính mấy con là những người gương hạnh của Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh Ngữ, Chánh mạng, nghĩa là mấy con sống đúng, mấy con nói đúng chứ không phải là nói một điều mà làm một ngả đầu. Bởi vì ở trong này Thầy nhắc lại, ở trong này mấy con còn còn nói cái pháp để mấy con thực hiện những cái phương pháp, những cách thức để rèn luyện mình, khi mình nêu cái bài này ra nhân quả vậy thì mình muốn ngăn, mình muốn chuyển đổi nhân quả của mình mà. Thì những cái phương pháp chuyển đổi chứ con người của mình đâu phải đem phân tro mà nuôi đâu, hoặc là đem lai ghép nó được có phải không? Vì vậy mà có cái phương pháp để chuyển đổi cái nhân quả chúng ta từ ác nó sanh ra thiện thì nó phải có phương pháp. Cho nên các con học nhân quả thảo mộc các con thấy nó có sự chuyển biến, chứ ở đây nó chuyển biến bằng cái phương pháp của Phật chứ sao? để chuyển biến nhân quả chúng ta.

Nên làm tiếp nhân quả thân hành, bài làm nên nhớ mỗi hành động ác mang đến quả khổ gì và hành động thiện mang đến quả vui gì? Nghĩa là mình đưa ra những cái đó cho cụ thể, nó khổ như thế nào mà nó

vui như thế nào và kết luận một hành động nhân quả là phải có lời khuyên rằng không làm ác, nên làm thiện và kết luận cái bài của chúng ta nó phải có một cái phương pháp để chuyển đổi cái nhân quả. Cái nhân quả ác của chúng ta, thì những cái điều mà Thầy viết ở đây Thầy gợi ý cho mấy con để viết những cái bài tới cho nó đạt được cái chất lượng tốt hơn.

Còn Thiện Trí, bài này con làm rất hay, nói lên được ví dụ câu chuyện cụ thể nhưng chưa xác định đâu là nhân, đâu là quả. Nghĩa là nêu ra được cái mẩu chuyện nhân quả, nhưng mà không chỉ định cái nhân quả đó như thế nào cho rõ ràng, nhưng mà đọc cái câu chuyện viết ra thì khá hay. Coi như là con là nhà thuật chuyện chứ còn chưa có nói nhân quả.

Thôi cái chuyện đó bây giờ, bữa đó tôi đi đó, tôi đi đường từ đây, từ trắng bàng về thành phố. Tôi thấy một cái chiếc xe đó chạy ngang đụng cái bà đó té xuống rồi nó chạy luôn nó bỏ phải không? Thì trong lúc đó bà con ở trong xóm chạy ra họ giúp đỡ cho cái cô bị, cái bà bị xe đụng đó đưa đi nhà thương rồi một mặt họ gọi công an đón cái xe đó lại, do đó cái sự kiện xảy ra diễn tiếp

nghe nó cũng li kỳ, nó có câu chuyện, kể chuyện thì nghe hay lắm, nhưng mà không có nói chót quốt, không có nói nhân quả gì nữa, thành ra người ta không biết nhân quả gì. Cho nên vì vậy đó mà con khéo léo, khéo léo hơn trong khi mà mọi chuyện mà kể ra nó rất hay nhưng mà phải nói lên được cái nhân quả của nó thì nói mới được, hoặc là mình nói về một cái nhân quả nào đó thì trong khi đó mình chưa có nói ra được thì mình không nên nói, mà có những cái nhân quả mà mình nói ra được thì mình nói nhân quả. Con thuật lại cái câu chuyện rất hay, nhưng mà không nói rõ về cái nhân quả đó. Mình lựa những cái mẫu chuyện nào mà nó có cái nhân quả cụ thể thì mình nói ra thì nó hay. Cho nên bài này con làm rất hay, nói rất hay, cái mẫu chuyện đưa ra rất hay nhưng mà không có kết luận được nhân và quả nó. Chỉ nói lên cái sự xúc động, cái sự cảm động của mình trước cái nghe thấy, rồi mình chỉ có cái trách cứ thôi, chứ còn trách cứ tại sao mà vậy vậy, rồi trách mình tự cái trách mình tại vì có mình tham dự trong đó nữa. Cho nên tự trách mình chứ không biết đó là nhân cho nên vì vậy mà Thầy khuyên con khi viết cái bài như vậy là mình nhận

xét được cái nhân quả, đưa cái nhân quả vào, nên bài này con làm rất hay. Nói lên được câu chuyện ví dụ cụ thể nhưng chưa xác định đâu là nhân, đâu là quả, đâu là lời khuyên đúng, đâu là lời khuyên răn. Đúng là cái câu chuyện của con Thầy cũng có trả lời ở đây đúng là Thầy đang rải nước cam lồ, đang cứu giúp mọi người yên vui tu hành nhưng chúng sanh ít phước, Thầy phải vất vả lắm. Cái câu chuyện con nêu ra là một cái sự thật chứ không phải không? Nhưng mà nó là một cái duyên của nhân quả, để nó chuyển biến qua một cái giai đoạn nào đó con hiểu không? Cho nên trong cái vấn đề đó là một cái vấn đề để chuyển biến, vì vậy mà mình phải thấy được cái nhân quả chuyển biến, không nên tự trách mình mà cũng không nên tự .. mà nên nhìn thấy nhân quả. Đó là cái hay, và người mà chịu vất vả nhất ở trong cái sự chuyển biến nhân quả này là Thầy. Thầy là người đang leo lái để vượt lên những sóng gió của nhân quả, bởi vì nhân quả mà làm sao ai tránh khỏi đâu. Bởi vì đã có nhân thì phải có quả. mà có quả thì phải trả. Mà có trả mà người mà gánh vác cái nhân quả của mọi người là Thầy, tại vì mình dạy đạo đức người ta nhân quả cho

nên mình phải gánh vác. Và đồng thời mình phải vượt trên những cái ngọn sóng của nhân quả, để lèo lái cái con đường, để xây dựng cái nền đạo đức cho loài người. Bởi vì loài người là không, thay vì cái phước báo nó chưa có đủ duyên để thọ hưởng được những cái đạo đức, mà mình thấy rất là tội nghiệp cho nên kê vai vô mà gánh vác những cái không đạo đức đó, cho nên Thầy phải chịu nhiều sự khó khăn, cái sự bất an nhưng mà vẫn vượt qua để đem lại cái nền đạo đức.

Thì hôm nay mấy con ngồi trong cái lớp học của Thầy là học đạo đức Nhân bản - nhân quả chứ gì. Như mấy con thấy đầu tiên Thầy đưa những cái bài nhân quả thảo mộc, nó không có gì? Nhưng mà nó cụ thể chứng minh cho nhân quả con người bắt đầu đây bây giờ mới thật sự đạo đức cho con người chứ gì? Các con thấy hay là Thầy đưa ra cái cụ thể rồi bắt đầu bây giờ mình mới học đạo đức, rồi mình triển khai đạo đức, rồi mình mới đưa ra pháp hành, tất cả các pháp của Phật để chuyển biến cái nhân quả này để trở thành những con người giải thoát. Các con thấy cụ thể chưa, thấy cái đường đi mà Thầy dạy mấy con, cho nên mấy con đừng có vội mà ở trong thất mà chống với hôn trầm

thùy miên, nó chưa có phải cái điều đó đâu, chừng đó mà mấy con mặc sức mà mấy con suốt ngày đêm không ngủ. Bây giờ nó thanh tịnh rồi mặc sức nó không ngủ chứ. Còn bây giờ mấy con mở con mắt lớn mà mấy con ráng cố gắng mà chống nó thì mấy con thấy mệt nhọc, nhiều khi mấy con lạc trong tưởng nữa. Thầy hoảng sợ Thầy không biết mấy đứa này nó thức riết, nó trắng con mắt nó điên hết cả đám, phải không? Các con hiểu điều mà Thầy lo lắng nhưng Thầy không cảm cảm cái nồng nhiệt của mấy con, cái sức nhiệt huyết của mấy con tu tập, mấy con quyết là sẽ thắng, thì Thầy không có cản đâu, nhưng mà có cái điều kiện là Thầy rất lo cho nên vì vậy mà những đêm khuya khoắt lúc mà 11, 12 giờ hoặc là 1, 2 giờ Thầy thường đi tới lui để thăm viếng, sợ những cái giờ đó là cái giờ mà ma nó nhập mấy con nó điên dễ lắm, thường thường những cái giờ khuya khoắt là giờ thanh tịnh, mà thanh tịnh thì tưởng nó dễ hoạt động, mà nó dễ hoạt động thì mấy con sẽ lọt vào trong cái sự rối loạn thần kinh. rồi lúc bấy giờ mấy con la hét đó, mà Thầy ở trong thất thầy mà chạy ra cho kịp chắc chắn là mấy con xé hết áo quần rồi. Các con hiểu, cho nên cái nỗi lo của Thầy

là cái nỗi lo đó, thần thông đâu không thấy chứ mà thấy điên khùng thì nguy hiểm. Còn bây giờ thầy dạy mấy con đạo đức, không có cần cái đó, mà mấy con giải thoát hoàn toàn. Cho nên cái lớp học của thầy là cái lớp học đạo đức. Cho nên Thầy đã nói đạo đức không làm khổ mình khổ người mà, nó sẽ đưa đi đến các con giải thoát hoàn toàn, bằng tri kiến của mấy con, bằng ý thức của mấy con. Và mấy con chủ động điều khiển bằng ý thức của mấy con, ra lệnh mà cái thân và tâm con nó sẽ làm theo, mấy con như vậy là đủ rồi, mình làm chủ vậy là đủ rồi. Giờ làm chủ được cái quyền sống chết của mình rồi còn gì nữa phải không mấy con? Cho nên vì vậy mà mấy con thấy cái sự hướng dẫn và dạy của Thầy nó thực tế cụ thể, và mấy con cũng thấy rằng cái phước báo của mình rất khó, ước ao có bàn ghế là có bàn ghế, phải không? Bây giờ mấy con ngồi đây thành cái lớp học, không phải là còn cái lớp ngồi thiền tu, mà ngồi xếp bằng, đó là những cái ước nguyện của Thầy, mà từ cái ước nguyện của thầy nó thành một cái sự thật.

Hết.

044-(LCK-022B)

- * Định vô lậu
- * Đường đi nhân quả con người
- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Vấn đạo Úc chế tâm
- * Im lặng như Thánh

Hôm nay thì Thầy cũng nói với cô Út là giúp đỡ cho các bác ở trong thất có một cái bàn đó, bởi vì mình là những người học trò, phải có cái bàn viết, chứ không khéo để vừa ngồi dưới đất này mà viết thấy tội quá. Rồi bắt đầu bây giờ các bác lớn tuổi có rồi thì lần lượt mấy con lần lượt Thầy sẽ xin Phật tử thầy cho mỗi con mỗi thất cái bàn, khi mấy con cần đi kinh hành thì mấy con xếp nó dựa vô trong vách nó gọn lắm, không có gì mà chật chội, vì cái bàn này bàn xếp. Còn hôm nào Thầy sẽ nói với Mật Hạnh, với Thanh Trí đi Thành phố thì coi cái loại bàn nào mà nó xếp cái tay này xuống. Cái mặt bàn này được xếp xuống vậy để làm gì mấy con biết không, nó gọn cho chúng ta ở trong

cái lớp học, nếu mà trong lớp học của chúng ta mà được những cái bàn như vậy thì chúng ta thay hết những cái bàn này, và mấy cái bàn này gửi về cho mấy con mỗi cái khác; còn cái bàn đó để trong lớp học, đừng khi mình chưa có viết thì mình xếp nó bên hông? Nó thành ra một cái hội trường mà chúng ta có cái chỗ ngồi, người này ngồi họ không có mặt phải không mấy con? Còn nếu mà để như thế này thì mình xếp không được thì nó như là cái phòng học thôi, còn bỏ xuống thì nó là cái hội trường để mà chúng ta nói chuyện gì đó là cần viết là chúng ta kéo nó qua chúng ta viết, nó là cách thức cho tiện lợi cho cái đời sống tu học của chúng ta, để cái thời gian đó nó không bị mất. Chúng ta rất tiếc thời gian, chúng ta có nghe bài kệ mà Phật dạy:

Tắc bóng thời gian một tắc vàng.

Tắc vàng tìm được không gì khó.

Tắc bóng thời gian khó hỏi han.

Có phải không mấy con? Vì vậy mà mình làm sao cho tiện lợi đừng phí thời giờ của mình là tốt nhất. Bây giờ phần mà trả bài, con sẽ trả bài dùm Thầy, còn cái này là Thầy thu lại, mấy con nhớ mấy con đừng có

góp mà nó lát chạy đưa bài, lát chạy đưa lại bài, rồi Thầy để mất đi, các con làm xong rồi thì các con để lại thất của mấy con, rồi mấy con đọc đi đọc lại rồi mấy con suy tư nghĩ các con chỉnh lại cho một cái bài rất chỉnh tới cái ngày mà trả bài mấy con đem nộp cái bài, hết mọi người đều nộp hết. Không có người nào mà không nộp, mấy con làm như vậy mới đúng. Chứ lát mấy con làm bài chạy nhờ Thầy đọc, lát làm một bài nhờ Thầy đọc thì mất thì giờ nhiều lắm.

Tôi qua mấy con làm đi rồi mấy con suy nghĩ những cái ý mà Thầy gợi rồi đó mấy con làm, rồi mấy con suy nghĩ. Bởi vì cái Định vô lậu nó bắt buộc chúng ta triển khai cái tri kiến của chúng ta bằng cách tư duy, suy nghĩ, càng suy nghĩ tìm tòi thì mấy con mới có cái triển khai nó được. Chứ nhiều khi mấy con cũng như mấy con thấy có một thiên sinh nói với Thầy như thế này, con không biết làm sao hết nói về thảo mộc, con mới chạy ra ngoài vườn cao su con nhìn lên trời, con nhìn lên cây cỏ rồi con nhìn xuống dưới con tìm kiếm, bỗng dưng con thấy rồi con viết, đâu mấy con, đó là mình phải quan sát, phải tìm chứ, các con hiểu không? Đó là cái công của chúng ta để triển khai cái

tri kiến chúng ta, chúng ta mới thấy cây cỏ này vậy, cây cỏ kia khác, thấy cái cây này nó khác, thấy cái cây này lá nó khác, thấy cây kia lá nó khác tức là chúng ta nói lên được đặc tướng của nó. Vì vậy mà trong khi tu học về cái Định vô lậu chúng ta tự triển khai, tự triển khai rất nhiều trong khi mà chúng ta muốn biết cái điều gì đó, rồi chúng ta đọc lại cái bài viết rồi. Chừng nào mà chúng ta bí hết không còn biết viết nữa thì chúng ta mới nộp lại thầy, rồi Thầy đọc gợi ý cho, mà khi mà chúng ta truy tìm hết sức mà không hiểu Thầy gợi ý ra một cái nó sáng suốt, nó sáng suốt vô cùng, phải không, nó gợi ra một cái mấy con bưng sáng ra liền tức khắc, thấy cái cách thức viết, cái lối mà mình viết nó rõ ràng lắm, còn mấy con không chịu suy nghĩ, không gì hết, Thầy nói nó lướt qua, không có sâu. Cho nên một cái điều mà chúng ta làm rồi, chúng ta cứ làm mà cứ làm không được thì bắt đầu có người họ nói sơ cái mình biết ngay. Đó là cái vấn đề thật sự là thiền quán mà chúng ta đang quán, cho nên cái lớp học của chúng ta là cái lớp học rất là thực tế mấy con, nhưng mà nhờ cái vị Thầy khéo léo người ta gợi ý, người ta không nói rõ, người ta không giải thích rõ để cho mình

copy lại cái ý đó, mà người ta gợi ý cho mình triển khai nó, đề cho mình trở thành một con người tự mình mà viết ra. Cái đó là một cái khéo léo của một vị Thầy. Người ta đào tạo bằng một cái sự hiểu biết do chính mình, chứ người ta không làm một cái mẫu. Bây giờ Thầy nói Hành Thập Thiện đó là cái mẫu, như hồi nãy cô Út chép vô nó cũng đường đi của nhân quả, nó sự thật, nhưng mà mình copy chứ không phải của mình. Nhưng mà bây giờ mình chưa biết thì mình dựa vào ý của Phật, dựa vào cái ý của Phật mình làm ra.

Ờ mình đọc sơ qua mình thuộc rồi, mình nhớ, tức là mình mượn cái ý đó, rồi bắt đầu mình đừng có chép, từng bài, từng bài trong đó, Thầy nói Hành Thập Thiện sao chép hết trong đó thì nói dở lắm mấy con, nhưng mà nó đúng cái đường đi nhân quả thì đúng chứ không có sai đâu, bởi vì mình chép vô đó là đúng hết. Bởi vì Phật dạy đâu có sai được, rồi Thầy triển khai ra cái Hành Thập Thiện nó đâu có sai mấy con? Nhưng mà bây giờ Thầy gợi ý cho mấy con, nó lại còn hay hơn nữa, nó còn hay hơn cái cuốn Hành Thập Thiện, bây giờ mấy con đi vào từng cái phần của Thân hành, rồi Khẩu hành, rồi Ý

hành. Mỗi bài mấy con áp dụng vào những cái mẫu chuyện, rồi từ cái mẫu chuyện mấy con bình luận cái mẫu chuyện đó ra, kê ra để thấy được cái nhân, cái quả, cái đạo đức của nó như thế nào, rồi cái pháp hành của cái nhân quả đó, để chuyển biến nhân quả. Các con thấy một bài ghê gồm lắm chứ Thầy gợi ý cho mấy con thôi, rồi bây giờ mấy con viết sai Thầy sửa, viết sai Thầy nhắc, cứ cái nào mà nó không đúng Thầy nhắc. Làm riết rồi bắt đầu cái đầu óc của mấy con. Rồi một cái đầu kêu là một cái đầu chữ nghĩa đó, một cái đầu hiểu biết chứ nó không còn cái đầu mà lơ mơ nữa. Người nào cầm cây bút viết nói về nhân quả là mấy con vanh vách không có người nào viết sai. Nghĩa là lớp học này thầy đào tạo mấy con một năm là mấy con sẽ đạt được kết quả đó chứ không có gì? Không phải không làm được, bởi vì mới đầu mấy con lúng túng nhưng mà sau đó mấy con biết, biết cái ý, biết cách thức, biết cách thức hành văn như thế nào, biết gợi ý của mình như thế nào để xoáy vào cái đề tài như thế nào? Lần lượt mấy con quen đi rồi mấy con biết hết, không có người nào mà làm sai đâu. Còn cái hay, cái dở do cái sự viết văn của mấy con, còn cái sâu sắc hay là không

sâu sắc là do cái sự suy nghĩ của mấy con, truy tìm của mấy con nhiều hay ít thì đó là sự sâu sắc của mấy con.

Bây giờ đến cái mấy con sẽ ghi lại, bây giờ bắt đầu qua Chánh niệm tĩnh giác rồi mấy con, đây là cái phần mà mấy bữa hôm rày thì Thầy kiểm điểm qua cái thân hành của mấy con đi, Thân hành niệm hoặc là đi Chánh niệm tĩnh giác để xem xét cái sự đi kinh hành của mấy con tác đặc đúng không Thầy nắm vững rồi. Nhưng bây giờ mấy con sẽ ghi cho Thầy, nghĩa là cái người nào tu 1 phút mà nhiếp tâm, an trú tâm trong 1 phút thì ghi 1 phút, 0,5 phút thì ghi 0,5 phút, còn 15 phút thì ghi 15 phút, còn 1 giờ thì ghi một giờ. Thí dụ bây giờ con nhiếp tâm trong hơi thở, hít vô, thở ra rồi trong hơi thở như vậy 1 phút nhiếp tâm. Sáng, trưa, chiều tối mấy con nhiếp không có một niệm nào xen vô, tức là nhiếp tâm trong đó và an trú trong đó trong một phút, thì mấy con ghi cho Thầy, rồi Thầy sắp xếp cái lớp của mấy con, thí dụ người 1 phút thì sắp thêm 1 phút hết, mà người 2 phút Thầy sắp theo 2 phút, mà người 30 phút là sắp theo 30 phút, Thầy sắp cái lớp đó để mà Thầy hướng dẫn mấy con đi nó căn bản hơn. Chứ bây giờ Thầy

dạy cho mấy con cái người 1 phút với người 30 phút làm sao dạy được. Người ta nhiếp 30 phút rồi, bắt buộc người ta phải tu tới cái gì, còn bây giờ mấy con mà mới có một phút mà bắt mấy con tu theo cái người 30 phút làm sao tu được. Con nhiếp vô chừng 2 phút là vọng tưởng rồi, 2 phút là nó ngồi đây nó trạo cử, nó lúc lắc mình mẩy, rồi mấy con nhiếp đến 15 phút là bắt đầu tưởng mấy con nó rung lên cầm cập rồi thầy làm sao. Cho nên vì vậy mà các con kê trở lại, rồi mỗi đặc tướng nó có khác nhau, mỗi con ở trong cái nhiếp tâm như vậy nó sẽ đạt được cái trạng thái gì? Nó có cái gì thì lúc bấy giờ Thầy kiểm tra, bởi vì cái phương pháp Chánh niệm tĩnh giác nó khó lắm, nó không phải là Định vô lậu, các con thấy Định vô lậu nó cũng khó là triển khai làm sao cho mấy con có cái sự tư duy, suy nghĩ nó xoáy vào một cái đề tài. Nó xoáy vào để nó hiểu rất là rõ, rất là cụ thể, nó cũng khó chứ không phải dễ, nhưng mà nó không có những cái trạng thái có thể điên khùng, nó không có làm cho mấy con điên khùng; còn trái lại cái Chánh niệm tĩnh giác nó sẽ làm cho mấy con sẽ trở thành điên khùng nếu mà không kiểm tra chặt chẽ để bắt buộc mấy con phải ức chế tâm mấy con

đi vào cái chỗ mà không niệm. thì nó sẽ lạc vào trong tưởng. Cho nên cái này nó khó hơn, nó làm cho hệ thần kinh của các con bị rối loạn. Còn cái này nó triển khai cái hệ thần kinh của mấy con, triển khai cái tri kiến của mấy con nó không bị điên, bởi vì con người chúng ta vốn nó có nhiều động mà bây giờ mình động nữa thì nó cũng không đến nổi mà điên. Còn bây giờ đó bắt buộc nó không động, nó không động thì nó có cái sự thay đổi khác, hồi nào tới giờ ngồi đâu nó nghĩ cái này, nó nhớ cái kia, nó lo, nó buồn, nó rầu thì bắt đầu bây giờ mình dạy cho nó nghĩ, nhớ mà không có buồn rầu lo lắng nó điên, có cái phần đó nó xả cái ác pháp thôi. Chứ nó không có diệt cái không nghĩ, không nhớ đó, còn trái lại hoàn toàn cái này nó đi phóng qua một cái góc độ là nó đi ngược lại với cái con người chúng ta, con người chúng ta là con người động. Bởi vì nhân quả nó do hành, bởi vì vô minh nó sanh hành, hành nó mới động nó mới duyên hợp được, cho nên cái con người chúng ta sanh ra nó vốn cái động, mà bây giờ nó trở về cái yên lặng, cái bất động là nó sẽ rối loạn liền tức khắc. Cho nên vì vậy là cái vấn đề hướng dẫn về cái vấn đề mà nhiếp tâm và an trú tâm là nó

quan trọng lắm, nó không khéo nó lọt vào trong các định tướng, nó không khéo nó rối loạn thần kinh nó điên khùng. Cho nên vì vậy nó khó cho cái người hướng dẫn chứ nó không phải dễ. Vì vậy mà các con biết từ xưa đến giờ mà người ta tu hành người ta bị lọt trong thiền tướng hết, đó là bằng chứng mà chúng ta đã thấy mà, cho nên ở đây cái lớp chúng ta dạy Chánh niệm Tỉnh giác hoặc là thân hành niệm hoàn toàn chúng ta sẽ tránh những cái tai họa này. Thầy hướng dẫn mấy con làm, Thầy không để mấy con sẽ xảy ra, cho nên vì vậy mà các con thấy khi mà Thầy Chân Thành, hoặc là Thiện Thảo hoặc là quý Thầy mà nỗ lực thức đêm mà tu Thầy lo lắm, cho nên Thầy lo Thầy phải đi chăm sóc Thầy đi tới đi lui để xem xét coi mấy con nó như thế nào, chứ còn mấy con mà có một cái trạng thái gì bất thành linh thì kịp thời Thầy gỡ rối cho mấy con, cho nên mấy con thấy tu về Định vô lậu Thầy không lo mà tu Chánh niệm Tỉnh giác, tu Định tĩnh là Thầy lo, nó sẽ lọt vào. Bởi vì hầu hết từ xưa đến giờ các Thầy tổ chúng ta tu mà không có người viết hướng dẫn cho nên đều lọt vào thiền tướng hết. Họ đi đến đâu đây, họ bị tướng hết rồi còn gì đâu, cho nên đây là một cái điều mà

Thầy cân nhắc, đây là Thầy hướng dẫn cho mấy con, hướng dẫn cho mấy con để sức định tĩnh cho mấy con để nó phá đi cái hôn trầm thùy miên của mấy con một cách dễ dàng hơn. Nhớ rồi phải không? Như vậy thì cái lớp học chúng ta đây thì chúng ta về mấy con sẽ ghi lại. Bây giờ hiện giờ mấy con có giấy không? Có giấy thì mấy con ghi lại cho Thầy ngay để không mất thì giờ, ghi lại mình nhiếp tâm được 1 phút thì ghi 1 phút, 2 phút thì ghi 2 phút viết cho thành thật, để rồi tới chừng mà Thầy kiểm tra lại mà Thầy mà nói sai là Thầy phạt quỳ hương đó, Thầy không có tha người nào đâu. Chẳng hạn bây giờ nói 1 phút mà 1 phút nhiếp tâm Thầy xem xét mà ở trong đầu mà có cái niệm khởi ra Thầy bắt quỳ hương đây liền, các con nhớ chứ không phải Thầy không kiểm tra.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, nhiếp tâm được mà an trú chưa được?

[Trưởng lão]: Nhiếp tâm được, an trú chưa được cũng được, Thầy sẽ tha thứ, còn nói tôi nhiếp tâm tôi an trú được một phút nghĩa là không có niệm khởi trong một phút thì đó là mình tu một phút. Nếu nói một phút mà sau này Thầy kiểm tra lại mà một

phút mà có niệm trong đó đừng có nói Thầy không biết, mà có niệm trong đó Thầy bắt quỳ hương, nó láo cái tội đó đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, ví dụ mình an trú được ít mà mình nhiếp tâm được nhiều có ghi cái phần nhiếp tâm không?

[Trưởng lão]: Cái phần nhiếp tâm ít phải không con?

[Tu sinh]: Nhiếp tâm nhiều mà an trú ít.

[Trưởng lão]: An trú ít thì cái phần an trú con được bao nhiêu, con ghi, còn cái phần nhiếp tâm nhiều thì con ghi nhiếp tâm để mà Thầy phân biệt được hai cái phần đó con, nhiếp tâm khác, mà an trú khác, con nhiếp tâm là con luôn luôn thấy được cái thân hành con dù là có niệm khởi mà vẫn không mất đó là nhiếp tâm được; còn an trú là không niệm mấy con? Đó thì con viết hai phần, như vậy để mà thầy dễ hướng dẫn.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, như con nhiếp (13:06)...

[Trưởng lão]: Cái phần mà con thấy nó nhiếp tâm được, là như thế này, là lúc bây giờ con nhiếp tâm một giờ thì con ghi 1 giờ,

mà khi mà con nhiếp 2 giờ, 3 giờ thì con được cái nhiếp tâm hai giờ, ba giờ đó, mà trong khi nó đánh con vào hôn trầm một cái thì con ngủ con còn nhiếp tâm được thì mất rồi, mất cái nhiếp tâm con rồi, nhiếp thì phải tỉnh. Bây giờ nhiếp tỉnh là vì con nhiếp nó có cái niệm nào xẹt vô thì đó là con mới nhiếp, còn nó không có niệm nào hết thì đó là con an trú. Cái phần của con.

[Tu sinh]: Có nghĩa là suốt ngày, suốt đêm không có một niệm nào xẹt vào?

[Tu sinh]: Không có một niệm nào hết, thì đó là con đã an trú được, còn có 1 niệm, 2 niệm, 3 niệm hay mười niệm thì con mới nhiếp tâm được mà thôi. Còn nếu mà hôn trầm đánh vô con thì coi như là con mất luôn cả nhiếp tâm và an trú tâm luôn.

[Tu sinh]: Dạ, con kiểu như con mà lúc mà con ... thấy nó mệt thì nó vô để 5 phút là con biết liền 14:09

[Trưởng lão]: Nhưng mà nó vẫn còn đó, nó vẫn còn thì như vậy là nhiếp tâm nó cũng mất mà an trú cũng mất, bởi vì cái hôn trầm thùy miên nó đánh vô thì con mất, mất dù là trong một phút, hai phút, hay năm phút cũng vẫn bị mất. Tức vẫn còn nó thì cái đó

là nhiếp tâm cũng không được nữa. Nghĩa là cái khoảng thời gian mà con nhiếp con chủ động đó con chưa lấy, lấy cái thời gian thôi, là một giờ, hai giờ, hoặc ba giờ con biết.

[Tu sinh]: Bây giờ nó chuyển hơi thở về (14:38) con không có chuyển hơi thở mà nó nhiếp vào hơi thở không à, lúc con đi nó cũng nhiếp hơi thở, con ngồi nó nhiếp hơi thở...

Từ phút 15:00

[Trưởng lão]: Tức là nó nhiếp vô hơi thở phải không con? Như vậy là trên cái phần con, con nhiếp cái tâm con nó luôn luôn nó nhiếp hơi thở phải không? Thì như vậy nó nhiếp vô hơi thở, nó tỉnh táo trong hơi thở, nó với biết hơi thở. Đúng vậy con, nó nhiếp trong hơi thở, do như vậy con cũng đều ghi tâm con nó nhiếp trong hơi thở mà con thấy hơi thở không rối loạn tức là không mệt nhọc con ghi rõ về vấn đề này, để mà Thầy lấy điều đó mà Thầy hướng dẫn sau khi mà con đi kinh hành, con đi kinh hành con bỏ hơi thở ra, nếu mà nó còn nhiếp vô hơi thở con “biết bước đi, không được biết hơi thở” nghĩa là con phải chủ động con bảo nó để cho nó biết bước đi, chứ đừng có để

cho nó vừa biết bước đi mà vừa hơi thở nữa thì không được. Còn không thì nó nhiếp vô hơi thở mà nó không biết bước đi thì do đó khi mà con đứng dậy con đi kinh hành con bảo “biết bước đi, không biết hơi thở” Để cho nó thay đổi chứ không khéo nó sẽ quen hơi thở con, nó quen hơi thở rồi cái hành động khác nó làm không được.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con có nên tu Định niệm hơi thở không Thầy.

[Trưởng lão]: Tu chứ con, Định hơi thở rất là quý à con, người mà không rối loạn hơi thở là Thầy sẽ dạy hơi thở đó.

[Tu sinh]: Tại vì sắp ... 16:30 con tu hơi thở, vậy là con tập thử bữa, hai bữa bắt đầu con ...

[Trưởng lão]: Rồi, rồi con sẽ coi thử coi cái thời gian mà con nhiếp trong hơi thở nó được một giờ hay hai giờ. Cái căn cứ chỗ đó Thầy sẽ dạy về cái phương pháp tỉnh thức để cho đến khi mà nó không bị một cái trạng thái tưởng nào hết mà trong tỉnh thức an trú trong đó, để dùng nó mà đẩy lui tất cả chướng ngại pháp, chướng ngại pháp tức là trên Tứ niệm xứ mà có được cái pháp hơi thở mà an trú được rồi thì tất cả những

cái chướng ngại mà đánh vô thân, thọ, tâm, pháp đều là con quét ra rất dễ. Sử dụng cái đó để mà quét chướng ngại pháp để ly dục, ly ác pháp chứ gì? Nó có hôn trầm thù miên con nhiếp vô một cái là hết hôn trầm thù miên liền, nó tỉnh lại liền.

[Tu sinh]: Con xin lỗi Thầy, bây giờ buổi sáng tự nhiên thứ hai hôm qua

[Trưởng lão]: Tức là mình nhiếp vô đó.

[Tu sinh]: và 17:27

[Trưởng lão]: Tức là mình nhiếp tâm vô thì nó quên đau, nhiếp tâm nó khá, con cứ ghi lại cho Thầy. Về cái phần nhiếp tâm chắc là con đứng đầu lớp với Thầy Chân Thành. Tức là con với Thầy Chân Thành đứng đầu lớp nhiếp tâm phải không? Còn ai có không giấy không con.

[Tu sinh]: Con xin hỏi Thầy về cái tay con, vì như toàn bộ cơ thể con véo nó không có đau mà sao Thầy, nó hết cái đau.

[Trưởng lão]: À néo mà nó không đau hả con?

[Tu sinh]: Hết cái đau Thầy.

[Trưởng lão]: Nghĩa là con xả ra bình

thường mà cũng như bây giờ vậy đó mà con néo không đau hả.

[Tu sinh]: Nó đau mà ít đó Thầy,

[Trưởng lão]:Đau ít như vậy là con bị rối loạn thần kinh rồi con, nó rối loạn thần kinh, nó không có cảm giác đau như người ta.

[Tu sinh]: Có cảm giác nhưng mà nó ít đau.

[Trưởng lão]: Thì đó tới chừng mà nó thật sự nó không cảm giác thì thôi con trở thành giác cây mất rồi, tiêu rồi đó. Bây giờ nó còn cảm giác ít là nó báo động nó sẽ lại như giác cây rồi đó, nó cũng nguy hiểm đó, đó là nó cái hệ thần kinh mà cảm giác nó dừng đó con. Nó dừng, nó làm cho mình không cảm giác đó là cái sự tu tập của con nó sai, nó lạc, vì cái hệ thần kinh cảm giác ở trên da của mình nó bị dừng. Bây giờ coi như là nó mười phần nó dừng năm phần bây giờ con còn thấy cảm giác ít ít. Tới chừng đó rờ da con như da cây thì thôi rồi, tiêu rồi, con không biết gì nữa hết là mất cảm giác đó. Cho nên tu coi chừng sai nó đi lạc đó, cho nên vì vậy mà Thầy lo cho mấy con lắm, bởi vì nó rối loạn thần kinh mà, mà thần

kinh các con có cái thần kinh cảm giác ở trên da chứ đâu phải không? mà nó không chịu làm việc, nó ngưng đi, do cái chỗ mấy con ức chế quá nó phải ngưng làm việc con hiểu không? Nó là một cái tai hại chứ không phải là cái tốt nha. Cho nên vì vậy mà giữ lại bình thường, y như như người người ta vừa đụng vô da mình là biết liền, còn này rờ con khắp đầu hết mà không biết gì hết thì như vậy là mất cảm giác.

[Tu sinh]: Trước lúc mà con chưa tu tức là đêm thì néo là nó đau cũng như bình thường, nhưng mà có nghĩa là lúc mình tu qua cái giai đoạn đi kinh hành xong thì ngủ để ... thì néo vô lại không đau. Thì con để muỗi con chẳng biết, mà con biết là nó không có đau. thế nghĩa là giờ con để nhíp xuống dưới néo không có đau.

[Trưởng lão]: Như vậy là nó bất lợi rồi đó con, bây giờ sửa lại bình thường lại rồi con cứ ghi đi rồi Thầy sẽ chỉnh đốn lại cái vấn đề tu tập Chánh niệm tĩnh giác con. Để cái sức tinh, sức nhíp tâm của con nó không bị rối loạn cái thần kinh cảm giác của con, bị mất cái cảm giác đó. Trời đất ơi tu riết rồi bây giờ da mình nó thành da cây rồi không biết

nữa, mình tiêu đó. Bởi vì đây là cái lớp học thật sự cái lớp tu của chúng ta. Có những cái gì mà xảy ra đều là thầy biết trước những cái điều đó để mà Thầy chỉnh đốn lại để cho mấy con không còn sai nữa. Cho nên vì vậy mà hễ mấy con mà thức khuya thức đêm nhiều đó thì thầy lo, mà cái tướng mà các con ngồi mà xẹo, cúi rồi Thầy cũng lo, bởi vì cái con người mà ý thức chúng ta ngồi thì nó thẳng nó không bao giờ nó cúi nó khòm vậy đâu thì nó đúng. Mà nó cúi, khòm là nó cũng sai rồi, nó có một cái trạng thái thu hút mấy con làm cho mấy con phải khòm vậy, đó là sai rồi, phải thẳng đàng hoàng. Bởi vì Đức Phật nói phải thẳng lưng mà, còn này sao mà khòm lưng, mà thiền định gì mà lả lùng, khòm vậy rồi cái tượng này thì nó phải khòm xuống chứ sao lại nó ngồi thẳng, phải không các con thấy nó sai rồi. Cho nên vì vậy mà những cái điều này được Thầy sửa lại hết chứ không phải là mấy con thấy nó hỉ lạc ở trong đó rồi mấy con muốn cái kiểu cách nào mấy con ngồi trong đó cũng được đâu. Hễ lột ma Thầy sẽ lột ngựa lên cho nó hỉ lạc còn hay không nữa chứ không phải.

Bây giờ đến cái lớp này là cái lớp Chánh niệm tĩnh giác, nhiếp tâm an trú tâm cho

nên buộc lòng nó rất khó, mà Thầy phải chịu đựng cái sự mà hướng dẫn cho mấy con nó nhiều cái cam go khó khăn, chứ không để đợi tự mấy con làm được. Thầy thấy nếu mấy con làm được nó không sai thì không có những người mà loạn Thần kinh và hôm nay nếu mà làm được thì mấy con đã đi tới rồi. Cho nên nó chưa có cái người nào được vì vậy buộc lòng cái khóa này dạy triển khai tri kiến dạy mấy con nhiếp tâm và an trú tâm. Bốn phạm Thầy để giúp cho mấy con tới đây để cho mấy con đạt được cái kết quả, mấy con phải ráng. Nhất định là một là chết, hai là chứng đạo, đời mình không còn gì nữa hết, thế gian này các pháp đều là vô thường, có cái gì nữa đâu mà ở đây mà dính níu, mà tiếc. Một là chết, hai là chứng đạo có vậy thôi. Làm chủ sự sống chết chấm dứt luân hồi, đó là cái mục đích của cái lớp học này, dù là người 80 tuổi, hơn 80 tuổi học cái lớp này nhất định là một là tôi chết, hai là tôi chứng đạo chứ tôi không có phạm giới, tôi không có phá giới, mấy con quyết định như vậy cho Thầy thì Thầy sẽ dắt mấy con tới, chứ mấy con còn ham sống chút nữa thôi Thầy đâu hàng luôn.

Rồi, bắt đầu mấy con ghi rồi đưa cho

Thầy.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Mình có ghi về cái hơi thở dài, hơi thở ngắn hơi thở vừa trong đó không ạ?

[Trưởng lão]: Con muốn tu hơi thở thì con cứ ghi cho Thầy để mà Thầy biết được cái hơi thở đó có thể hướng dẫn con tu được. Con cứ ghi dài, ngắn, chậm nhẹ.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Đây là mình làm chủ mà Thầy, mình làm chủ trong cái lúc mà nhiếp tâm thì nhiếp tâm là nó vào trong được bao nhiêu phút thôi mà Thầy, chứ còn lúc được lúc không thì không nó.

[Trưởng lão]: Không được, cái lúc được lúc không không được.

[Tu sinh]: Nhiều khi lúc được cả nửa tiếng mà lúc không được.

[Trưởng lão]: À có lúc không được nó mới có 1, 2 phút mà nó cũng không được luôn thì cái đó không được, chỉ có mình nhiếp làm sao, mình chủ động làm sao trong một phút mà mình làm chủ, mình nhắc mình nhiếp vô cho được. Đó là các con ghi. Còn cái mà có lúc được, lúc thì 30 phút, lúc thì 1 giờ mà lúc thì 1 phút nó cũng không vô

thì cái đó là không được.

[Tu sinh]: Không tính cái đó.

[Trưởng lão]: Không tính cái đó.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! Nên tu những đề mục nào Thầy?

[Trưởng lão]: Đề mục Chánh niệm tĩnh giác hả con?

[Tu sinh]: Cái hơi thở Thầy?

[Trưởng lão]: Đề mục hơi thở là cái đề mục đầu tiên, “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”. về hơi thở thì cái đề mục đó đầu tiên

[Tu sinh]: Giờ con tu đề mục ...

[Trưởng lão]: Tại vì để kiểm tra chứ đâu hoài oài được.

[Tu sinh]: Lúc trước con tu tới đề mục thứ năm, thứ sáu.

[Trưởng lão]: Bây giờ không được Thầy kiểm tra trở lại bắt đầu đi lại căn bản, cũng như mà Thầy dạy Định Vô lậu thì bắt đầu vào nhân quả của Thảo mộc chứ không có được mà, nói hồi nào tới giờ tôi cũng biết nhân quả thôi tôi không tu. Tôi tu cái nhân quả

khác không được. Phải đi lại căn bản, bây giờ tu hơi thở thì bắt đầu Thầy kiểm tra mấy con lại đầu tiên là đề mục thứ nhất, không có đề mục thứ hai, thứ ba được. Chừng nào mà được rồi Thầy sẽ cho lên.

[Tu sinh]: Vậy là đang mấy hơi thở con...

[Trưởng lão]: Con cứ nhớ hiện giờ đó thì cái căn cứ vào cái năm hơi thở con tác ý một lần, nhưng mà tu một phút thì mấy con cứ trình cho Thầy.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, cho con biết về tình trạng vô ký với tình trạng an trú là sao Thầy?

[Trưởng lão]: Tình trạng vô ký là con quên mất, con không biết gì hết, nó vô ký là nó quên con, nó quên tức là nó không nhớ gì hết, gọi là vô ký. Còn tình trạng an trú thì nó biết con, mình trú vô hơi thở.

[Tu sinh]: Tội đây con hít mà con tỉnh bơ à.

[Trưởng lão]: Con tỉnh bơ nhưng mà cái đối tượng của con, con biết rất rõ vì con thức nhưng mà nó còn có cái đối tượng, như bây giờ con đi kinh hành thì con biết cảm

nhận cái bước đi kinh hành con mà không có một niệm gì xen vào trong bước đi kinh hành đó là con an trú, còn nó còn một niệm nào xẹt vô nhưng mà con biết một niệm và cái bước đi con cũng không mất đó là con nhiếp tâm được trong bước đi. Còn cái mà vô ký là lúc bây giờ con đang ngồi vậy con biết hơi thở ra, hơi thở vô rồi bỗng dưng con thấy hơi thở nữa mất tiêu rồi, rồi một chút con chờn con thấy được cái hơi thở con lại thì lúc cái thời gian mà con bị vô ký đó con không thấy hơi thở nữa. Con mất, mà con thấy con không phải ngủ, nó tỉnh bơ chứ nó đâu có giống như cái người buồn ngủ nhưng mà nó là vô ký, còn cái vô ký nhanh nữa là con đang ngồi con thấy hơi thở vậy nó giật mình cái, tức là nó vô ký trước mắt, tức là nó giật mình đó là con bị vô ký rồi. Còn không no lạng mất một chút nửa phút hay một phút, hay hoặc là năm phút, mười phút cũng ở trong trạng thái vô ký. Thì cái vô ký này nó quên, nó không có biết gì nữa, nó quên luôn cả hơi thở, nó quên luôn bước đi thì đó là nó vô ký.

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy, Thầy hỏi này Thầy nói lớp vào kia là tu tập để bị ma nó nhập, bị tưởng nó nhập vô, nhưng mà

con cũng cảm nhận là lúc vào khuya là giờ tu tập lại tốt nhất.

[Trưởng lão]: Đó, nó dễ vô nó mới tốt nhất, ở đây mình làm chủ, mình dẫn, mình đi vào cái pháp là mình làm chủ mình dẫn pháp. Còn cái giờ khuya này mình nhiếp vô sao lại nó dễ yên ổn mà nó dễ thanh tịnh, dễ tốt thì thật. Thật sự ra những cái người mà luyện Thần thông ngoại đạo thích tu giờ khuya, bởi vì giờ đó giờ ma nó dễ nhập nó làm có thần thông. Mà Thầy nói tưởng nó dễ nhập vào đó, hiểu không? Cho nên vì vậy mà cái người mà tu trong những giờ mà khó nhất mà người ta dùng ý thức người ta dẫn vô, người ta dẫn cái tâm người ta vô. Bởi vì vô hơi thở thì biết hơi thở ra, vô. Mà có cái trạng thái gì mà cái an ổn nhất thì giờ khuya con thấy nó vô dễ cái sự an ổn này. Có phải không? Khuya con tu thấy nó dễ nhiếp tâm dễ, nhưng mà sự thật ra không phải đâu, nếu mà khuya nhiếp tâm được vậy thì sáng, trưa, chiều, những thời khác cũng phải nhiếp tâm được vậy. Còn này tại sao nhiếp tâm không được mà khuya lại dễ hơn, thì này bị ma. Có hiểu không? Mình tu mình làm chủ chứ sao lại lúc được, lúc không vậy, mà lại giờ khuya lại tốt chứ? Mà tu những giờ khác lại không

tốt, giờ khác ma không nhập mà giờ khuya ma nó nhập. Cho nên Thầy nói mấy con lưu ý cái phần Thầy nói có một cái kinh nghiệm ở trong đó rõ ràng.

[Tu sinh]: Lúc đi khuya đem kinh ra đọc được không Thầy?

[Trưởng lão]:Được chứ đâu có sao không? Bởi vì lúc đó cái giờ khuya đó mình cho cái Định vô lậu đó mình cho cái đó để mình triển khai, mình gặp để mình tìm hiểu những cái lý của Phật dạy, để cho mình thâm sâu được triển khai được cái tri kiến hiểu biết của mình. Cái đó được không có gì đâu, nhưng mà cái thời gian đó là cái thời gian mình đặt thành cái thời gian đó, thí dụ như khuya 12 giờ con vẫn lấy cái thời gian đó con tu thì con cho đó là Định vô lậu thì lúc bấy giờ con đưa ra cái đề tài con quán, đưa ra cuốn kinh con đọc cũng được hết, bởi vì cái về vấn đề Định vô lậu nó rộng rãi minh mông lắm, khi đó nó từ cái sự suy nghĩ trong đầu của con, Từ đọc để tìm hiểu của con thì cái đó là Định vô lậu rồi.

[Tu sinh]: Thành công nhất là Định vô lậu hả Thầy?

[Trưởng lão]: Cái thành công của chúng

ta bởi vì nó vô lậu mà. Mà cái mục đích của Đạo Phật là Tâm vô lậu, mà cái Định này vô lậu cho nên con thấy đây là quan trọng nhất mà, nó quan trọng lắm, cho nên cái tri kiến triển khai cái tri kiến của chúng ta mà thành tựu được là chúng ta đã chứng đạt được cái vô lậu đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con làm lại bài thân hành ạ? Chú ... Chân làm bài khẩu hành?

[Trưởng lão]: Rồi con, làm lại nó càng hay không có gì đâu. Bởi vì các con làm riết rồi những cái bài đó, cái bài đó mà cuối cùng bài này mấy con sẽ làm cái bộ sách đạo đức của chúng ta. Vừa cho mình, vừa sau này để lại cho mọi người.

[Tu sinh]: Thưa Thầy nhiếp tâm tới hai giờ mà Thầy? Dữ vậy. Minh Thiền, không hiểu mà Thầy!

[Trưởng lão]: Không hiểu, chắc không hiểu? Để rồi Thầy kiểm tra.

Rồi để Thầy sẽ kiểm lại.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, thí dụ như lúc đến giờ tu Chánh niệm tĩnh giác mà nó khởi niệm để mà thị hiện những cái bài pháp mà

Thầy dạy chúng con để làm vô lậu đó nó cứ khởi lên hoài con đâu có tu được cái kia triển khai cái Định vô lậu có được không?

[Trưởng lão]:Được chứ, con cứ làm cái bài vô lậu rồi bắt đầu tới cái giờ mà con tập để mà đi kinh hành nhiếp tâm con hoàn toàn nó có hiện ra, dừng lại đây là cái chỗ” bởi vì con làm chủ mà, con phải tập làm chủ. Cho nên cái giờ mà tu Chánh niệm tỉnh giác này con tu ít lại để mà cái thì giờ này mà triển khai cái tri kiến của con, chứ không khéo mình triển khai nó động rồi mình đi nó ... Trời ơi! Cái này hay quá, vô lấy viết viết. Không, dẹp xuống, giờ này không phải giờ mà, mà để lát nữa mà sẽ làm.

[Tu sinh]: Phải dừng nó lại.

[Trưởng lão]: Phải dừng lại, hoàn toàn tác ý dừng lại cái vô lậu, giờ này không phải là giờ vô lậu, làm cái nào ra cái nấy coi như là giờ giấc nghiêm chỉnh.

[Tu sinh]: Con thấy, nhiều khi làm trong cái giờ để ra đi chút xíu là nó khởi niệm nó nhớ cái đoạn này, đoạn kia như Thầy nói con chạy vô con ghi một lát.

[Trưởng lão]: Không được, “cái giờ này

là giờ Chánh niệm tĩnh giác, mà không có lộn xộn nghe, mà hèn chi cái bài mà lộn xộn là do cái chỗ này nè” đó con nói nó. “Vậy thì giờ này là Chánh niệm tĩnh giác biết bước đi hẩn hời, mà mà còn tậ nửa tao bắt quỳ gối đó” mình hăm dọa nó đi, rồi nó lần lượt con thấy con làm chủ nó đó. Cái giờ nào ra giờ nấy, con nên nó đồn, khi mà vô cái giờ mà con định vô lậu đó con ngồi con tư duy nó sáng suốt lắm, con đi mà con giữ được bình an, con giữ đừng có niệm vì xẹt, tức là nhiếp tâm và an trú rồi con ngồi lại con làm. Nó hay hơn là con để mà cứ một lát nó xẹt vô cái con chạy vào con viết mấy chữ, lát xẹt vô viết mấy chữ, nó không hay đâu. Con cứ làm sao cái tâm con nó bình an, an trú được rồi, rồi bắt đầu con tới cái giờ đó con cầm cây bút lên con thấy cái sự bình an. Thầy viết văn cũng vậy mà, khi nào nó mỗi mệ nó để cho nó nghỉ bình an đó, thanh thản an lạc, vô sự nó kéo dài 1 giờ, 2 giờ bắt đầu vô ngồi. Trời đất ơi, sao mà nó sáng suốt vô cùng lận. Còn cứ để nó lăng xăng hoài nó không có sáng đâu, cái tâm nó phải được nghỉ ngơi rồi nó làm việc về vô lậu nó sáng, chứ mà con mắt nó không được nghỉ ngơi mà nó cứ đi hơi nó nhớ, đi hơi nó nhớ cái

tâm con nó mệt. Nhớ như vậy thì không có được, và Thầy nhắc khi mà đi kinh hành Chánh niệm tỉnh giác hoặc là mình hít thở để cho nó an trú trong đó để nó nghỉ ngơi thôi thì con sẽ làm cái này... bài võ con làm. Nó sẽ nhớ hết, nhớ chưa?

[Tu sinh]: Con thì con mà viết bài Định vô lậu thì con phải làm hết cả buổi luôn.

[Trưởng lão]: Được, bây giờ coi như là bắt đầu cái giờ Định vô lậu này mà tao làm chưa xong mà tao cứ ngồi tao làm hoài tới chừng mà hết rồi tao xả nghỉ tao đi kinh hành xong tao nghỉ.

[Tu sinh]: Làm từ sáng đến trưa luôn, ăn cơm xong xả nghỉ rồi lúc đó mới tu Chánh niệm tỉnh giác.

[Trưởng lão]: Thì đâu có gì đâu con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy nhiều khi nó không xong con làm luôn cả ngày được không?

[Trưởng lão]: Cũng được nữa, dồn hết cái Định vô lậu tất cả các giờ này vô mà, vô cái Định vô lậu.

[Tu sinh]: Đây là viết không, phải viết

cái bài không mà viết nháp, đồ này sang qua rồi viết nháp rồi xong vừa ý rồi sang qua nữa.

[Trưởng lão]: Đúng rồi đó, đúng rồi các con làm như vậy nó lần lượt, nó triển khai ra. Thí dụ bây giờ mình viết nháp rồi không? Cái mình đọc lại mình đọc sau đó mình làm lại cái bài, viết lại thì mình thấy cần thêm gì mình thêm vô. Phải không? Nó nhiều cái khi đọc tới đó, hồi đó mình viết thì cái chỗ đó nó thiếu, rồi bây giờ cái đọc lại mới viết lại cái bài nữa, Thấy cái chỗ này nó tới chỗ này cái nó thấy biết rồi thêm vô, mà thấy cái chỗ này thừa gạt bỏ ra, nó làm chỉnh đốn lại cái bài của mình. Lần lượt mấy con làm như vậy cái bài văn của mấy con rất hay và nó đầy đủ cái ý, rồi bắt đầu cái bài này xong rồi chứ chưa đâu. Chưa đạt đâu, lát tới giờ Định vô lậu tao đem ra tao đọc tao làm lại bài nữa. Cho nên mấy con mà nộp được Thầy một bài chắc các con cũng viết ba, bốn bài rồi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, viết nhiều rồi, nháp.

[Trưởng lão]: Thầy biết mà, bởi vậy cái đầu của mấy con nó không thể viết một lần được, mà các con cần phải viết nhiều lần.

Như vậy nó mới triển khai được cái sự hiểu biết của mấy con mới thâm sâu chứ không khéo nó cạn lắm. Định vô lậu gì mà trời đất ơi! Cái bài đầu tiên thật sự ra Thầy nói trời đất ơi, mấy con quán vô lậu cái kiểu này thôi, Thôi bên đây mà chuyển bên kia mà cạn cạn không, không có đi sâu vô được. Nhờ cái sự học này mấy con mới đi vô sâu được...

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, bài đầu chúng con cũng chưa hiểu, nói về vô lậu nhiều khi tới cái đoạn mà nói nghĩ thì ra Thầy con tới năm, hai chục bài Thầy mệt chứ đâu có nói chuyện gì đâu?

[Trưởng lão]:Sau này tụi con mới hiểu được là phía quán xét nó tỉ mỉ, rồi quán xét khổ nó phải như thế nào? Rồi cái quả nó như thế nào? Nó ra cái nét của nó có nhân mới có quả. Sau con mới hiểu chứ bài đầu con làm nhiều quá Thầy coi khổ quá.

[Tu sinh] khác: Bạch Thầy! Mình cho ví dụ cái mẩu chuyện mình luận cái mẩu chuyện đó thiện, ác luôn hay là mình để hết mình mới luận.

[Trưởng lão]:Con cho cái mẩu chuyện đó con thuật cái mẩu chuyện đó cho mọi

người người ta nghe cái chuyện nhân quả, nhưng mà chưa có nói nhân quả gì trong cái mẩu chuyện đó ra, sau khi bình luận mới vạch ra cái nhân, cái hành động mà cái anh chàng này làm như vậy là cái hành động nó nhân, và cái quả của anh ta phải gánh như thế nào? Thì cái bài mình đã thuật trên đó mình xuống mình lôi những cái đoạn trên đó mình chứng minh. Trong cái bài bình luận của mình con? xác thực, rồi mình dựng lên mình nói về cái đạo đức đó nữa thì tuyệt vời, hiểu không? Đó là cái cách thức mà hướng dẫn mình làm, trở thành một cái bài học đạo đức nó cụ thể, và đồng thời mấy con lại đưa cái pháp hành, đưa cái pháp hành pháp tác ý, đưa cái pháp hành thì nói mới trở thành nhắc nhở chúng ta phải thực hiện cái đạo đức đó bằng cái đó để chuyển cái pháp hành là cái phương pháp chuyển nhân quả của con người mà.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con muốn hỏi nếu mà nhiếp tâm an trú có phải là sẽ...
35:41

[Trưởng lão]: Cái nhiếp tâm, an trú thì nó là vô niệm à con, chứ nó có niệm thì nó đâu có an trú được.

[Tu sinh]: Như vậy trong trường hợp mà con nghĩ rằng thấy không tầm, không tứ có phải là cũng là...

[Trưởng lão]: Không tầm, không tứ mà cái chỗ không tầm không tứ là tức là sáu con nó bị ngưng hoạt động nó mới gọi là không tầm, không tứ, còn cái chỗ này chúng ta còn cái tứ hẩn hời đàng hoàng tức là chúng ta còn thấy biết rõ ràng thì nó có tứ rồi. Chỉ chúng ta tác ý ra cái có mà chúng ta không tác ý thì nó có tứ, nó còn biết, còn cái không tầm, không tứ là nó diệt, nó vào trong cái trạng thái của tướng nó mất rồi. Cho nên nó diệt tầm tứ nhập Nhị Thiên con?

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy con muốn hỏi, để phân biệt hai cái chỗ đó, bởi vì nếu mình nói vô niệm thành ra.

[Trưởng lão]: Nó vô niệm là nó không niệm, mà nó còn cái tứ đó con, cái tỉnh thức mình biết cái tứ đó, mình vô niệm ha là cái ý niệm mình nó không khởi cái niệm. Mà có một con vật gì đi ngang nó biết tức là nó tứ được, con hiểu chỗ đó nó còn tứ, nó không có cái niệm mà nó không có sự suy nghĩ, nó không có tầm, nhưng mà nó có tứ nó còn con. Cho nên vì vậy nhập Sơ thiên nó ly dục

ly ác pháp, nó nhập Sơ thiên nó còn tầm, còn tứ, con hiểu không? Nó khởi suy nghĩ được, nó còn tứ tức là nó thấy mọi vật đi qua đi lại nó biết. Tức là nó tứ nó tác ý đó.

[Tu sinh]: 37:11... có tầm, có tứ, cái niệm nó không còn.

[Trưởng lão]: Tứ, đó nó còn, còn cái diệt tầm, tứ là nó hoàn toàn nó ngưng hoạt động hết. Sáu căn nó ngưng hoạt động, cho nên nó diệt tầm, tứ; tầm tứ không còn nữa tức là tứ không còn nữa tức là nó không thấy nữa, nó không nghe cái lỗ tai nó hết nghe, con mắt hết thấy, cái ý không suy nghĩ được nữa là diệt tầm tứ. Cho nên nó là Nhị thiên vì vậy mà nó gọi là định sanh hỉ lạc, tới bây giờ rồi đó nó ở trong cái trạng thái nó sanh ra cái hỉ lạc, đó gọi là định sanh hỉ, lạc. Còn cái kia do ly dục sanh hỉ lạc, cho nên nó còn tầm, tứ. Con thấy không nó rõ ràng hai cái thiên định này nó mới thấy cái Sơ thiên với cái Nhị thiên nó khác à.

[Tu sinh]: 37:57 ... con có đọc qua cái bài của ... nói về vô thường, ngài cho rằng cái đó là ... nhưng mà ... nó mất tương ứng với cái

[Trưởng lão]: Cái vô niệm của hòa

thượng Thanh Từ nó còn cái biết , cái tứ, nó chỉ tương ứng với cái Sơ thiền mà thôi. Cái Sơ thiền, nhưng mà cái thời của Hòa thượng nó không li dục, ly ác pháp mà chỉ ức chế nó không niệm thôi. Cho nên nó còn cái biết đó thôi, mà cái biết đó là tứ rồi nhưng mà điều kiện là người ta nghĩ nó là tối thượng thừa chứ nó là ý thức của chúng ta. Ý thức cho nên nó sai đi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, hồi còn nhỏ thì giờ con còn cái tánh mà đến thậm chí đến làm bài mà đến khi mà nộp cho Thầy rồi thì khi ra người ta hỏi con không biết đến ... thì con phải gạch gạch lại để làm lại ... để làm lại ... con đi chờ mua, mua ra thì người ta hỏi bao nhiêu con không biết, người nhà con ghi lại. Bạch Thầy con ghi lại ...

[Trưởng lão]: Cái tâm mà hay quên của con tức là vừa mua rồi hỏi mua bao nhiêu không nhớ, bây giờ có giấy đây coi chứ tôi không nhớ thì cái tâm của con như vậy thì cái nhớ nó không có con, mà cái trí nhớ như vậy không có là rất tội cho con đó, nếu mà nói tôi tu tôi quên vậy đó như là thiền Đông Độ đã nói vô phân biệt, hồi này tôi mua giò tôi không biết gì nữa hết đó là tôi biết phân

biệt rồi, thì như vậy là chắc chắn là máy người này lẫn rồi con. Con tu kiểu đó là lẫn mất rồi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con về nhà thì con ghi lại đủ, mà làm bài nộp cho Thầy rồi con ...

[Trưởng lão]: Nó không quên là tại vì con có ghi nó mới nhắc con nhớ, cũng như hòa thượng Phước Hậu, ông tu đến cái chỗ mà ông quên rồi ông đi qua sông ông cởi quần áo ông dơ cho chú thị giả , tới chùng lên sông ông quên mặc ông đi luôn, chú Thị giả kêu Hòa Thượng, Hòa Thượng mặc quần áo chứ, đó là quên. Thì con có người nhắc này nó nhớ cho nên con ghi nó nhớ, con cái kiểu là cũng là trên đầu cái kiểu như ông đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, cái chỗ vô niệm mà Thầy, bên chỗ các cái thiền Đông Độ người ta cũng vô niệm, nhưng mà chỗ Thầy nói Chánh niệm tỉnh giác thì nó cũng đến cái chỗ vô niệm, như vậy hai cái vô niệm này nó có dính nhau không hay một bên ly dục, còn một bên không ly dục.

[Trưởng lão]: Một bên không ly dục do ức chế mà vô, vô Vô niệm, còn một bên do nó ly dục mà vô niệm, nó khác, hai cái phương

pháp tu cũng khác, cho nên cái này người ta hoàn toàn người ta bất động, cho nên mọi câu chuyện xảy ra người ta vô niệm trong khi người ta thanh thân không có niệm, nhưng mà có cái ác pháp tới thì người ta có niệm, còn anh kia nó vô niệm luôn, cho nên vì vậy mà anh chẳng biết gì hết, mà nếu anh biết thì anh bị phân biệt; anh Vô phân biệt, còn cái này mình có phân biệt đàng hoàng, cho nên tôi tỉnh vậy chứ mà mọi ác pháp đến là tri kiến của tôi nó chiếu hết, nó soi hết, nó không có để tác động vô. Còn cái này vô niệm mà không có dám tác động ra, mà hễ tác động ra thì tác động sâu dữ thì hoặc là phiền não luôn thì nó sai nó không đúng cho nên chỉ còn ở trong cái thiền đó mà để chịu đựng thôi chứ hoàn toàn ngoài cái thiền thì anh rời ra ngoài cái thiền anh sống bình thường như tụi tôi không được, còn tụi tôi là sống cuộc sống bất động cho nên tôi không niệm mà không niệm trong cái chỗ Bất động chứ không phải là không niệm theo cái kiểu mà anh ở trong cái thiền định. Tôi không ở chỗ thiền định mà tôi ở chỗ Tâm Bất Động, cho nên thanh thân, an lạc, vô sự. Nhưng mà anh động tới tôi là nó có niệm liền tức khắc nó đối chiếu nó phản

xạ nó chắm bằng cái tri kiến, nó chặn anh ngoài đường liền tức khắc không vô được cái thân tâm nó đâu. Còn anh thì anh không có cái đó

Từ phút 42:00 đến hết

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Như thiền Đông Độ do ức chế tâm do chỗ vô niệm hay chỗ vô niệm này nó không giống nhau. Một bên vô niệm bên Đông Độ khi vô niệm khi đưng cảnh là người ta phát tâm sân lên, còn bên đây mình vô niệm nhưng mà khi đưng cảnh là mình có cái tri kiến là mình giảm sân rồi, mình không còn sân.

[Trưởng lão]: Nó hay cái chỗ đó, cho nên cái sai bên đây mình không thấy rõ mà cái đúng bên đây mình, bởi vì bên đây nó giải thoát, còn bên kia nó không giải thoát, bị ức chế. Cho nên nó bị đưng nó bật ra hết.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, trong khi mình viết bài ... cho muốn viết bài mà ai nói hỏi cái gì mình cũng không hiểu gì hết, ngồi cứ viết bài nghĩa là nó làm sao thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Nó là cái sự tập trung của con trong cái dòng tư tưởng của con thì cái đó là con rất hay chứ không có sao đâu. có

cái sự tập trung đó, do đó cái sức tập trung đó người ta sẽ áp dụng qua cái Chánh niệm tinh thức mà để con áp dụng. Nghĩa là mặc dù là con quyết tâm, con an trú tâm thì lúc bấy giờ ai hỏi gì con cũng không nghe, con không có thấy cái lời người ta hỏi, con đang nhiếp tâm say mê ở trong cái đối tượng của con đang nhiếp thí dụ bước đi, hỏi gì con cứ bước đi con không cần lưu ý đâu, đó là cái nhiếp tâm an trú con, con an trú được con không nghe ra ngoài đâu, mới đầu an trú nó không niệm, rồi sau đó nó đi sâu hơn chút nữa là người ta nói con không có cần lưu ý mặc dù con có nghe nhưng con cứ lo cái nhiếp của mình thôi không cần ở ngoài, tức là không phóng dật, thì cái đó là cái cao hơn một bậc trên cái an trú nó lại sâu vô an trú, nó sâu hơn, nó tốt hơn chứ không có gì đâu mà sợ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con có đi theo một người họ tu Thiên Đông Độ, khi mà bình thường thì họ mới tiếp xúc với nhau thì họ lý luận họ tiếp xúc họ nói chuyện rất là hay, rất là giỏi, nhưng mà khi mà đụng tới chuyện cái là họ ùng ùng lên, ùng ùng lên cái họ la om sòm lên cái họ bỏ họ đi về, vì mất tiền mà Thầy, mà không có chuyện

thì thấy họ giống như là người rất là đàng hoàng. Nhưng mà khi tụng chuyện một cái là họ sân lên họ chạy mất.

[Trưởng lão]: Đó là bị ức chế cái tâm tham, sân, si của mình, cho nên hễ tụng chuyện là bắt đầu cái sân họ lên liền tức khắc rồi họ bỏ họ về.

[Tu sinh]: Họ xỉ vả dữ lắm mà Thầy, còn như con đang tu thì chưa hết sân nhưng mà mình vẫn thấy mình có đang sân. Nhưng mà mình không có bực phá lên mình sân rồi mình

[Trưởng lão]: Lộ cái tướng dữ ra.

[Tu sinh]: Mình điều khiển cho nó bớt sân, mình xả đi, còn bên kia họ bực lên họ la quá trời, họ chửi nhục mạ để sợ.

[Trưởng lão]: Nó bị ức chế đó con, ức chế mạnh, còn mình mình chưa hết, tại vì mình tu chưa xong, nó còn sân, nhưng mà vì mình có tri kiến, mình vì có cái sự định tĩnh, mình không có bị ức chế nó, định tĩnh thôi, do đó mình lần lượt mình xả cái tâm thì mình xả cuối cùng mình hết. Mình không có rần lên đùng đùng, không có mặt đỏ gay lên.

[Tu sinh]: Nhưng mà con thấy bạch Thầy họ la ðùng ðùng, họ la ghê lắm họ xỉ vả nhục mạ những người lớn, người già ghê lắm, mà sau khoảng một tuần sau cái gặp họ họ tươi cười.

[Trưởng lão]: Chứ bây giờ làm sao, nhưng mà chính họ, họ cũng biết là họ chưa, họ bị ức chế thôi chứ không ấy. Nhưng mà giờ họ biết cách nào hơn là cái phương pháp nào để mà xả, chịu đựng không nổi nữa. Cách thức nào mà.

[Tu sinh]: Nhưng mà khi họ, thà rằng mình sân mình để trong lòng mình hoặc là mình tự mình xả ra thì nó đỡ, để họ ðùng ðùng vậy rồi nhiều khi trước mặt mọi người, người lớn, người nhỏ người ta nghe hết, người ta la lối om sòm, người tu mà la chi ghê quá, la mà thô lỗ quá, thì nó thường thường mà ức chế tâm cho ðừng có niệm khởi đó, ðừng có vọng tưởng như thiền Đông Độ là cái sân họ dữ lắm, nó ðùng ðùng. Họ la thôi chứ họ thấy chứ họ la hơi rồi họ còn, họ cũng như là cái người ngoài đời mà, họ la cho ðã họ một hơi rồi họ giận họ la cho ðã rồi họ ðập ðồ, ðập bát cho ðã rồi họ hết, rồi họ đi lượm trở lại.

[Tu sinh]: Nó xì hơi ra.

[Trưởng lão]: Coi như họ xả hết rồi đó, xả bằng cách theo kiểu đời đó, còn ở đây mình xả, bắt đầu mình tu tập tâm mình nó định tĩnh, khi mà đặng tới chuyện gì thì nó bắt đầu nó ngằm nó có khởi, nhưng mà rồi cái tư tưởng mình quán xét nó xả xuống, xả hết. Không ai biết mình giận hờn gì hết, chính cái đó lần lượt, còn cái người mà người ta tu xong người ta thản nhiên lắm, nó không có cái gì mà tác động được. Người ta trở thành “im lặng như thánh”, nó im lặng không phải là im lặng mình không la lối người ta là mình gọi là im lặng, người ta im lặng như thánh có nghĩa là cái tâm nó bất động, nó không có bị xao động trước cái ác pháp nó gọi là im lặng như Thánh, cho nên mấy con nghe Thầy nói cái danh từ “im lặng như Thánh” chắc chắn người ta chửi mắng Thầy Thầy làm thính, chứ không phải im lặng như Thánh có mục đích tâm Thầy nó không có dao động chút nào đâu hết gọi là im lặng như thánh. Im lặng như Thánh các con hiểu chưa? Im lặng như Thánh. Cho nên ông Mục Kiên Liên ông ngồi ông tu ông khởi à mình tu cái này đúng, Ông Phật ông la: Im lặng như Thánh, tức là Im lặng trong tâm

045-(LCK-022C)

- * Vấn đạo Thiên định
- * Định vô lậu
- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Đường đi nhân quả

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Con xin hỏi Thầy một câu. Bạch Thầy, vì chẳng hạn như là trong lúc mình có câu chuyện trong Phật nói có một người đạo sĩ đang đi hay là đức Phật đang đi kinh hành Thầy, mà khi sét đánh mà không biết thì cái tâm người đó nó nằm trong cái thiên định nào hoặc là họ có bất động hay là họ. Nhưng mà họ ấy tới thì trong kinh nó là vị ấy không biết. Trong lúc đi kinh hành vậy thì có phải nằm trong Chánh thiên của đạo Phật không?

[Trưởng lão]: Đây bây giờ Thầy nói Chánh thiên của đạo Phật là đức Phật có nói một câu chuyện là một người ngoại đạo đến nói đức Phật là Thầy của tôi nhập định

Thì ông Phật ông nói ta cũng có một

lần ta nhập định thì ta ngồi trong một chòi của người nông dân, mà sét cách đó chừng 200 thước, chết hai con con bò, hai con.. ông Phật nói. Vậy thì cái định này nhập cái định nào bắt đầu chúng ta mới truy ra thử nhập cái định nào mà không nghe thấy. Khi ngồi, thật sự cái định mà đức Phật nhập nó không phải Tứ Thiền mà là Nhị Thiền mấy con, bởi vì Nhị Thiền nó diệt tầm, tứ, nó diệt, mấy con nghe chữ diệt, diệt tầm tứ, mà tầm tứ là do ý thức chúng ta, mà ý thức có một cái nhóm thức của nó là mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mấy con, nó diệt nó phải diệt hết cái nhóm của nó chứ đâu phải gì? Cho nên lỗ tai nó cũng đâu có nghe, cho nên tiếng sét không có nghe tức là Nhị thiền đó mấy con.

Còn cái ông này mà đi kinh hành mà trời sét không nghe, không biết ông lọt vô cái thiền tưởng nào chứ ông đâu có cái chuyện mà ông diệt tầm tứ đâu. Có phải không? Ông đi kinh hành còn diệt tầm tứ thì làm sao đi được mấy con, con hiểu chỗ đó chưa? Mà ông còn đi mà ông có lẽ ông đang ở trong cái tưởng của ông như thế nào đó, cho nên trời sét ông đâu có cần nghe. Đó thì mình xác định được cái điều kiện của cái thiền của đạo Phật, Sơ Thiền, Nhị Thiền, Tam Thiền,

Tứ Thiên của Phật, mà cái thiên nào mà đức Phật ngồi trong cái chòi mà trời sét cách đó đánh chết hai con bò mà đức Phật không nghe? Thì mình xác định bây giờ nhập Tam thiên hay là Tứ thiên hay hoặc là Sơ thiên, Nhị thiên. Chắc chắn chỉ có cái Nhị Thiên là diệt tầm tứ, diệt tầm tứ tức là diệt sáu cái căn của chúng ta mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của chúng ta có phải không? Mà diệt thì nó còn làm sao nó hoạt động mấy con, nó đâu có hoạt động, cho nên lúc bấy giờ chúng t hoàn toàn ở trong một cái trạng thái tưởng. Giống như cái người ngủ mà không còn biết gì, không còn nghe gì hết. Đó là cái chỗ diệt tầm tứ.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, như vậy là khi một vị đạo sĩ đó người ta đi kinh hành mà 500 cỗ xe bò đi ngang qua mà không biết thì chắc vị đó không có nhập Thiên. Điều đó nói không thật.

[Trưởng lão]: Nói không thật.

[Tu sinh]: Không có thiên định tưởng nào mà đi như vậy được.?

[Trưởng lão]: Nhưng mà cá điều kiện của ngoại đạo nó nói vậy, nó hoàn toàn nó sai cái sự thật. Còn cái thiên của đạo Phật

nó thực tế con, mà người ta dùng Định Thần Túc người ta nhập, cái lệnh rồi, còn mình có biết cách nào đâu mà có Thần túc đâu? Ngoại đạo nó có Thần Túc đâu, thì ông chỉ nhập định tưởng ông thôi, mà định tưởng ông thì ông nhập Diệt Thọ Tưởng Định thì may ra xe bò đi không nghe, chứ ông Nhập Không Vô Biên Xứ Tưởng, Thức Vô Biên Xứ xe bò nó chạy ngang thì ông động liền tức khắc. Tiếng ồn nó làm chướng ngại tu của ông đó chứ?

Con có nghe trong cái ngài mà viết cái cuốn An Ban Thủ Ý không? Thầy Khương Tăng Hội, Thầy Khương Tăng Hội viết cái kinh An Ban Thủ Ý cho nên nói tiếng ồn đó là chướng ngại Nhị Thiên đó. Ông ta nghĩ cái tiếng ồn đó là chướng ngại của Nhị Thiên, cho nên vì vậy mà ông lấy Thiên Đông Độ mà ông nói thì 500 cỗ xe bò nó làm chướng ngại thì ông làm sao ông vô được. Ông tỉnh liền chứ gì? Đó là cái chướng ngại của Thiên Đông Độ, cho nên tiếng ồn; nhưng mà ông lấy cái đấy mà ông nói lên cái Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên, Tứ thiên cho nên cái bài của ông viết rất sai. Tức là vị tổ sư Khương Tăng Hội, không biết cái vị sư Khương Tăng Hội mới viết cái bài An Ban Thủ Ý, mà nói

về Sơ Thiên, Nhị Thiên ông luận về Sơ thiên, Nhị Thiên Thầy biết ông này chẳng biết Sơ thiên, Nhị thiên gì hết. Thầy biết tổ mà đầu Khương Tăng Hội là một vị Tổ đầu tiên truyền sang Phật giáo qua Việt Nam mình chứ đâu phải là tay thường. Thế mà viết cái bài kinh đó còn hẩn hời đó, do như vậy mà đọc cái bài kinh Thầy biết Tổ chẳng biết Thiên Tứ Thiên là gì mà dám luận thiên mà nói như vậy thì nó quá sai, nó không đúng.

Thật sự ra cái người người ta nhập được bốn cái thiên của Phật rồi ai nói sai người ta biết hết. Cũng như bây giờ mà Thầy viết ra rồi mà người nào mà nhập được định ở chỗ nào các con sẽ biết hết, không có dối mấy con được đâu. Những cái luận của Thầy ra nó luận rất rõ, không có người nào mà, mấy con chưa có Tứ Thần Túc, chưa có Định Thần Túc mấy con nhập định là mấy con nhập định tưởng hết, không có nhập ...

Cho nên bây giờ ông Thầy nào mà cãi Thầy được, bởi vì bốn cái Thần Túc này để làm gì, mà Định Thần Túc là để nhập định chứ phải Định Thần Túc chúng ta có định rồi mới có Tứ Thần Túc sao? Các con hiểu điều đó; những cái phương pháp đó là cách

thức, cái phương pháp đó để nhập định chứ đâu phải phương pháp đó để mà chúng ta nhập định rồi có phương pháp đó, vậy nhập định có phương pháp đó để làm gì? Mình đặt câu hỏi mình thấy được cái phương pháp của Phật dạy nó rất cụ thể chứ nó đâu có sai đâu.

Bây giờ mấy con còn hỏi gì thêm nữa không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy con hỏi, vậy trong bốn cái loại định tưởng đó thì chỉ có một loại Định thứ năm là định Diệt Thọ Tướng Định là không còn nghe không còn biết gì hết.

[Trưởng lão]: Nó diệt Thọ Tướng Định.

[Tu sinh]: Còn bốn cái loại định tưởng kia vẫn còn nghe biết?

[Trưởng lão]: Còn chứ con!

[Tu sinh]: Phi Tướng Phi Phi Tướng Xứ

[Trưởng lão]: Nó cũng còn bởi vì nó tưởng mà.

[Tu sinh]: Như vậy phải ngồi mới nhập được chứ đi chắc không được.

[Trưởng lão]: Phải ngồi mới nhập được chứ đi chắc không nhập được. Đi làm sao

nhập được ba cái tướng này, cũng như con ngủ con mới chiêm bao chứ con đi làm sao con chiêm bao được, nó đi nó phải thức chứ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con ngồi con xác định theo một vị đó đi mà 500 cỗ xe bò mà không có nghe, cũng không nhập định.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy thí dụ như ngủ với Nhị Thiên nó khác nhau chỗ nào Thầy?

[Trưởng lão]: Cái ngủ, một cái tiếng động mà con ngủ thì nó cũng sáu cái căn của con nó cũng dừng nó không hoạt động, bởi vì mình hiểu sai. Con thấy ăn trộm vô lấy đồ mình đâu có nghe đâu, cái lỗ tai con, cái ý của con nó cũng là nhĩ căn, nó cũng dừng. Nhưng mà cái diệt tâm tứ nó diệt hoàn toàn nó ngưng hoạt động hoàn toàn, còn cái này có người lại vỗ vỗ vai, con hay liền có phải không? Cho nên cái kia cái tiếng động lớn con nghe, còn khi mà con ngủ con nghe người ta nói cái người mà giã gạo ngày xưa họ hay giã gạo bịch, bịch thì cái người ngủ lại nghe tiếng trống nó đánh. Trong khi cái người ngủ này mới thấy rằng Địch, cái trống Địch nó đánh trống dữ ta. Nhưng mà không ngờ là người ta giã gạo con hiểu chưa? Nó cũng nghe đó, nó nghe mà nó ở trong

cái ngủ thì nó qua một cái tưởng, nó tưởng trống đánh, con hiểu chưa? Nó có nghe chứ nó không phải nó không nghe. Cái ngủ nó không phải diệt cho nên cái hoạt động của nó có cái tiếng động nó làm nó hoạt động trở lại con hiểu chưa? Cho nên khi mà con đang ngủ đó con lại đập đập cái, cái người đó tỉnh à. Chứ còn cái người mà nhập Nhị Thiên con lại động học chừng nào họ xuất ra họ xuất chứ không phải đập gì? Lấy cây mà cốp họ cũng không xuất, họ diệt cho nên nó đâu có cảm giác.

[Trưởng lão]: Đập họ cũng không xuất.

[Trưởng lão]: Họ không xuất, trời sét cái rầm họ có giựt mình đâu. Bởi vì ông Phật ông ngồi tới chừng ông ra: Tại sao mà có người ta đông vậy chà”

Mấy người nông dân: Nãy giờ ông ở đâu?

Tôi ở trong chòi?

Trời đất ơi, trời sét thế này mà ông không hay biết gì hết, ngồi đây mà không biết có phải không?

Đó là cái định Nhị Thiên của người ta như vậy đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, nhiều khi Thầy ví dụ Nhị Thiên diệt hết tầm, tứ đi không có tầm, tứ. Nhưng mà ngủ giống như mình cũng không có tầm tứ, ngoài ra hướng dẫn cho nó dễ hiểu thôi. Con nghĩ ngủ nó vẫn có tứ đây mà Thầy? Nhiều khi mình đang hát, tối mình thức dậy mình đang hát, mình thức dậy mình biết tiếng mình hát mà Thầy.

[Trưởng lão]: Có chứ con, bởi vì nó chỉ ngủ là nó chỉ nằm yên nó nghỉ ngơi vậy thôi. Chứ sự thật nó đâu có diệt, cho nên Thầy nói lại gõ cái nó thức, còn cái tiếng động mạnh nó nghe, cho nên Thầy hỏi nãy nói người ta già gạo mà nó nghe tiếng trống đó, nó nghe chứ nó đâu phải không nghe đâu. Mà nó nghe làm người ta ngủ mà. Chứ còn cái kia trời diệt tầm tứ rồi con tưởng nó đâu có nghe cái gì đâu, trời sét không à, trời sét còn không nghe. Tiếng sét mấy con thấy không? Cái người mà hơi tu mà tu tập cái người mấy con mà chưa có đủ cái sức định tĩnh, trời sét mấy con tự bản thân mấy con nó giật mình liền đó mấy con, nó làm cái rằm, cái thân nó bắn lên liền. Còn cái người mà người ta đủ sức bình tĩnh người ta chưa bình tĩnh người ta ngồi cứng ngắc người ta không có giật mình. Mà mấy người yếu yếu Thầy nói

nói nhồm lên hết, tự nó động không ai làm mấy con, thấy là biết liền. Còn mấy người có sức định tinh họ ngồi 9:22...

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy như vậy cái biết tức là mình là tứ.

[Trưởng lão]: Tứ đó con. Tứ nó biết chứ sao con? Mình đang tứ chứ, nếu mà mất tứ còn gì được, hết

[Tu sinh]: Coi như là cục đá rồi, như bức tượng rồi.

[Trưởng lão]: Nghe tứ họ tưởng gì? Cho nên Thầy nói tác ý đó, bây giờ nó đang tác ý đó, nó đang tác ý nó biết này, kia nó tác ý đó chứ. Mình phải hiểu vậy mình mới biết tứ chứ. Trời đất ơi mình hiểu cái tứ đâu phải tôi phải tác ý, tôi phải nói ra, tôi phải nghĩ này mới tới thôi. Trời đất ơi tự nói tứ ra đó chứ?

[Tu sinh]: Tầm rồi mà nghĩ tới người tu là tầm.

[Trưởng lão]: Nghĩ tới người tu là tầm. Bởi vì cái danh từ người ta dùng như vậy chứ, phải giải thích chứ còn không giải thích người ta hiểu mới thấu, không thấu đâu.

[Tu sinh]: Người ta lập từ điển ha Thầy ha?

[Trưởng lão]: Ai hỏi Thầy cái gì con, con hỏi Thầy đó con? Con hỏi lại đi?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Khi con ngủ mà con mê mà con rõ ràng con mê mình ăn chay, mình ăn mặn rồi, mà nhìn vào đĩa thức ăn, mà người ta cho mình ăn mặn mà mình mê là con vẫn phải ăn chay nhiều khi .. ăn chay. Thì như thế là tỉnh thức hay là ...

[Trưởng lão]: Cái đó là trong giấc mộng con, trong giấc mộng nhưng mà con đã huân cái ăn chay đó, cho nên có người đem lại ăn chay mà con đã nằm mộng đó có người đem lại cái món ăn chay, món mặn. Nhưng mà tôi ăn chay, tôi không ăn đâu tức là con đã huân cái sự sống mà con ban ngày ăn chay đó. Trong khi mộng nó cũng còn cái thói quen rồi cho nên trong mộng con có, không có ăn ba cái món ăn này. Con nói lại với cái người mà trong mộng con cho con. Còn cái người mà chúng ta mới tu tập ăn chay đó, trong khi đó chúng ta nằm mộng có người mà đem đồ mặn đến chúng ta ăn luôn ở trong mộng, ăn hết.

[Trưởng lão]: Thưa Thầy thêm

[Tu sinh]: Cái ý thứ hai nữa là khi mà con nằm ngủ thì có lúc con đã ngủ, có lúc con còn mơ mơ màng màng, thì có những cái hiện tượng nó xảy ra thì con quán để đuổi nó đi. Tất cả cái đó là hiện tượng của tưởng không có thể (11:18).

[Trưởng lão]: Đó là con đang huân cái pháp tu để mà đuổi cái tưởng thì trong khi đó con mơ mơ màng màng con có cái dạng như là nửa tỉnh, nửa mê kia đó gọi là hôn tịch đó, do đó con tác ý ra, con nhớ cái phương pháp con tu con tác ý thì nó ở trong chỗ tỉnh tỉnh, mê mê đó, nếu mà con chỉ mê một chút là con bị vào trong mộng liền tức khắc, mà này nó còn hơi tỉnh, nó tỉnh lại nó vô mộng, nó tỉnh lại do đó con nhớ được cái pháp tu, nó cũng thành cái thói quen của con tu đó, con nhắc ý ra cái pháp, bảo nó mà y tưởng là mà y đi là nó hết. Khi con tác ý nó hết là nó tỉnh lại đó, chứ còn không tác ý cái nó vô luôn cái giấc mộng con liền đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Tưởng mạnh lắm mà Thầy, ngưng cả một cái cây cú dài vậy mà múa gồng gồng vậy mà người ta chạy hết trơn hết? Nhảy xuống giống như là Trương Phi đó.

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi thầy gì nữa không?

[Tu sinh]: *Bạch Thầy, Thầy hướng dẫn lại nhiếp tâm và an trú, cái phương pháp để tập an trú, nhiếp tâm với an trú tâm.*

[Trưởng lão]: Không phải Định Vô Lậu mà nhiếp tâm an trú. Định Vô Lậu là triển khai cái tri kiến của mình để hiểu biết các pháp như thật để nó ly tham, sân, si, tức là ly dục, ly ác pháp. thì đó là Định Vô Lậu, còn cái nhiếp tâm an trú là cái định Chánh Niệm Tỉnh Giác, nó hai cái định nó khác nhau, cho nên ở đây hai cái phần. Một phần Chánh Niệm Tỉnh Giác, một phần triển khai cái tri kiến giải thoát để nó cái phần Định Vô Lậu để nó quét sạch lậu hoặc, nói hai phần, chứ không phải một phần được. Nhưng Định Vô Lậu nó không phải là Chánh Niệm Tỉnh Giác được, nó triển khai cái tri kiến, cái sự hiểu biết của chúng ta, để đương đầu với cái ác pháp mà nó xả cái ác pháp ra. Nó thấy các pháp như thật.

Còn cái phần Chánh Niệm Tỉnh Giác là đi kinh hành hơi thở đó là tập những cái đó là Chánh Niệm Tỉnh Giác, chứ nó không

phải định, nó Chánh Niệm Tĩnh Giác thôi để cho cái sức bình tĩnh, định tĩnh của chúng ta. Cho nên cái trong cái khi mà chúng ta muốn nhập các định, muốn thực hiện Tam Minh thì đức Phật có nói: “tâm định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng”. Tâm định tĩnh tức là Chánh Niệm Tĩnh Giác; nhu nhuyễn dễ sử dụng tức là Định Vô Lậu, phải không? Con thấy hai cái định đó nó rõ ràng, mà hai cái này phải tu hết chứ không tu một cái thì không được, nó không đủ; mà nó không đủ thì tâm nó không định tĩnh, không nhu nhuyễn, không dễ sử dụng thì coi như là mình không nhập được các định, đó, đó là mình không thực hiện được Tam minh.

[Tu sinh]: 13:58 Dạ bạch Thầy, có một trường hợp mà lúc nào mình cũng thực hiện Chánh Niệm Tĩnh Giác như vậy... có ức chế không?

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên mình tu sai là bị ức chế, còn mình tu không sai là không bị ức chế. Cho nên do cái sự hướng dẫn của một vị Thầy thì Chánh Niệm Tĩnh Giác không được ức chế, cho nên người ta dạy cho mình đúng cái sức, cái đặc tướng của mình, một người tu trong một giây người

ta dạy trong một giây chứ không được tu hai giây, vì tu 2 giây là bị ức chế.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Làm thế nào để khi mình nằm xuống nhưng giờ chưa ngủ ... mà ngủ hồi nào không hay?

[Trưởng lão]: Như vậy con làm chủ cái ngủ, như vậy là phải làm chủ cái ăn, sáng nó đói bụng rồi thì con bảo: Giờ này là không được ăn thì dùng cái pháp tác ý, thì nhất định là không ăn, chết bỏ không ăn. Sau đó một thời gian sau thì sáng không có đói bụng nữa thì con làm chủ được cái ăn, vậy thì cái ngủ nó cũng y như vậy, Bây giờ con nằm ngủ mà nó không chịu ngủ thì con tác ý “giờ này là giờ ngủ, mà không ngủ lát nữa mà thức tu thì phải thức chứ không được ngủ” con nhắc nó vậy. Thì mỗi lần con ngủ thì con đều nhắc nó vậy thì trong một tháng, hai tháng sau đó tới chừng ngủ thì con nằm xuống bảo “giờ này ngủ”, chút xíu nó ngủ.

[Tu sinh]: Cái đó thì con làm chưa được chứ còn giờ thức ăn mà bây giờ thậm chí nghỉ 10 bữa, 20 bữa con chịu đựng con không đói.

[Trưởng lão]: Không, ở đây có ăn, nhưng mà ăn đúng giờ, chứ còn nghỉ ăn thì

không được. Ở đây thì không có dạy mà không ăn, mà dạy ăn, nhưng mà tới giờ ăn cho ăn, kêu là ăn điều độ. Giờ ăn thì ăn, mà giờ không ăn thì nhất định không ăn.

Còn giờ ngủ cũng vậy, tới giờ ngủ là ngủ, giờ thức là thức, chứ không có được ăn ngủ phi thời, đạo Phật là dạy làm chủ, cho nên Thầy nói cái ăn bây giờ con làm chủ được rồi thì cái ngủ cũng phải làm chủ chứ phải không? Con sai nó bằng cái pháp tác ý chứ gì? Thầy muốn nói đó là cái phương pháp Như lý tác ý, mà điều khiển được cái ăn, cái ngủ của mình chứ không gì hết, mà cái gan dạ và cái không gan dạ. Gan dạ thì không sợ cho nên vẫn vô cái ăn được nó quen đi.

Còn cái ngủ cũng vậy, bởi vì cái cơ thể và cái tâm chúng ta nó sẽ thích nghi, khi mà chúng ta hướng dẫn, điều khiển nó, nó sẽ thích nghi được cái môi trường và cách thức sống của nó, nó sẽ sống đúng theo cái sự điều khiển của con bằng cái tác ý, như vậy pháp Phật có cái điều kiện dẫn làm chủ mà. Thầy cho con thấy tới cả cái ăn làm chủ này, cái ngủ làm chủ này, rồi bệnh cũng làm chủ này, chết cũng làm chủ này, có phải đúng không? Bây giờ ăn con bảo “giờ này là giờ

mày ăn là ăn, mà mày ăn không được tao đổ nước vô tao quậy tao đổ cho mày nuốt, chứ đừng có nói chuyện mà không ăn”, bắt đầu nó phải ráng ăn chứ gì? Con thấy, mình làm chủ chứ, giờ này nó ăn mà nó không muốn ăn là nó sanh chuyện rồi đó, thì lấy nước đổ vô, quậy cơm ra, đổ vô nuốt, nó nuốt cho hết bát cơm thôi, thì đó là mình làm chủ cái ăn, chứ bây giờ mày không muốn ăn thôi tao được rồi, lát nó bày đặt nó đòi ăn vặt đó.

[Tu sinh]: Con làm chủ cái sự ăn uống, người ta cho ăn cái gì ăn nấy chứ không phải thiếu nước tương mà chạy đi kiếm đồ cay chạy đi kiếm, người ta cho ăn cái gì, ăn tự nhiên chứ không đòi hỏi vặt gì thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Đúng như vậy là con như vậy đúng, còn bây giờ nếu mà không thấy ớt bữa đó tôi ăn không được là mấy người này là chết không có làm chủ cái ăn này, rồi phải trồng mấy cây ớt, rồi để hái vô ăn cho nó đã cái miệng rồi mấy cái người này là bị bệnh ghien ớt như vậy là sai. Bây giờ người ta cho mình không có muối bữa đó ăn lạt chứ có sao đâu, cứ ăn không có gì hết, người tu mà, họ làm chủ cái ăn mà, ăn để sống chứ đâu phải ăn để chạy theo dục. Cho nên Thầy thấy

mấy người hái ớt mà ăn là mấy người này bị ghien ớt thì sai, có thì ăn, không có thì thôi, cô Út cho không có thôi, bữa đó không có ớt cho cũng bình thường. Đó là cái làm chủ ăn.

Còn cái ăn uống phi thời, ăn sai giờ; ngủ cũng vậy ngủ phi thời cũng là ngủ sai giờ, tới giờ ngủ không ngủ ráng chịu tới hai giờ thức dậy là thức dậy chứ đừng có nó 2 giờ tôi buồn ngủ quá trời, tôi ráng ngủ để mà có sức mà tu nữa thì cái này không được. Đối với Thầy thì cái này không làm chủ cái ngủ, mà muốn làm chủ cái ngủ là pháp Như lý tác ý. Bây giờ chưa được ngày mai sẽ được, ngày mai không được ngày một được, ngày một không được, một năm này chưa được, một năm sau sẽ được, cái sức bền chí của người tu làm chủ thì phải làm chủ chứ còn không thua nó đâu. Chứ không phải tui nói: một tháng tôi tu tập nhắc nó mà giờ nó vẫn nằm vậy đó, thôi không có cách nào, thôi tôi lấy liều thuốc ngủ uống cho nó ngủ cho nó đỡ hơn, chứ tác ý hoài nó mệt. Thì đừng có làm cái chuyện đó, bền chí thì mấy con sẽ dẫn dắt bằng phương pháp nó để làm chủ nó. Cho nên cái đau cũng vậy mấy con, khi thân có bệnh mấy con tác ý nó sẽ hết bệnh. Rồi cái chết mấy con cũng tác ý nó sẽ chết

chứ sao? “Tịnh chỉ hơi thở ngưng đi! Hôm nay tao bỏ thân này nó sẽ ngưng hơi thở chết”. Làm chủ mà, bởi vì đức Phật nói làm chủ sanh, già, bệnh, chết mà.

[Tu sinh]: Cái đó con làm được nhưng mà nó đau quá thì không làm được.

[Trưởng lão]: Đau quá mà không làm được, vậy là không làm được.

[Tu sinh]: Đau quá uống thuốc là hết liền.

[Trưởng lão]: Đau quá không làm chủ được thôi tôi đầu hàng rồi còn gì. Đó là cái không đúng rồi. Thí dụ bây giờ nhức đầu nếu mà thầy hết nhức đầu nó hết tức khắc không Thầy?

[Trưởng lão]: Thì cái đó là cái nghiệp lực con nó nhẹ, cái phần đau đó nó nhẹ con bảo nó hết liền, nhưng mà giờ nó đau cơ bảo hoài nó không hết. Thì bây giờ bắt đầu phải làm sao đây? “Mày không hết thì kệ mày, tao không biết, bởi vì thọ là vô thường, đâu phải của tao đâu mà tao sợ, cho nên bây giờ tao nhiếp tâm trong hơi thở này”, cái tâm nhắc trong hơi thở biết hơi thở ra, hơi thở vô, an trú trong hơi thở, mà con đã từng tập an trú

được rồi thì con an trú trong đó thì cái đau nó còn không? Nó hết đau rồi chứ gì? Mà hết đau thì tới chừng con xả ra thì cái bụng ung thư nó không còn đau nữa. Thì như vậy tao đẩy lui mày đi được. Còn tại con an trú không được, Trời ơi! cái đau càng lúc nó còn đau hơn nữa, con ráng chịu đựng nó đổ mồ hôi máu, rung người lên hết. Thì như vậy là nó đánh con đó, nó đang tấn công con đó, thì bây giờ con phải tấn công bằng cái phương pháp nhiếp tâm và an trú con, cho nên Thầy mới dạy Chánh Niệm Tỉnh Giác, tỉnh thức con để làm việc.

Mà bây giờ đó căn cứ vào chỗ này Thầy dạy mấy con để đối trị với cái khổ trên thân của mấy con đó chứ còn không có gì đâu, mà nếu mà nhiếp tâm không được, an trú không được vì nó đau quá, mấy con chắc chắn là mấy con thôi đi bác sĩ cho rồi chứ cái kiểu này chắc chết, thì nó như vậy đầu hàng rồi.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, ngày nào con cũng phải ngồi tu Định Niệm Hơi Thở 1 đến 2 tiếng đồng hồ mà Thầy. Như vậy thì con phải, tuy rằng con vẫn đi kinh hành nhưng mà con cứ ngày nào con cũng nó qua

cái môi trường con tu định, tu hơi thở bên Miến Điện hoặc là ở bên các trường thiền khác rồi, nhưng mà ngày nào con cũng phải tu một hai tiếng. Như vậy thì con có thể, con có phải tu lại nhiếp tâm lại bản tử đầu cho nó.

[Trưởng lão]: Bài bản đàn hoàng đế nhiếp tâm cho được, cái kia con tu 1, 2 tiếng đồng hồ nhưng mà cái chất lượng nó không có được trọn vẹn. Có lúc thì nó an trú tốt, nhưng mà có lúc thì không được. Ngày nào thì cũng phải có hơi thở, chứ không ngồi tu hơi thở thấy nó buồn bực, nó tạo thành cái thói quen, nhưng mà cái chất lượng phải đạt cho được, lúc nào cũng phải đạt cho được, thì cái vấn đề đó trở về căn bản. Cũng tu chứ không phải là không tu, nhưng mà bây giờ thay vì con tu một giờ con ngồi liên tục, con không ngồi liên tục, con tu từng phút để đạt được chất lượng. Hết phút này xong rồi con xả nghỉ, con tu được phút khác xả nghỉ, con tu đúng trong một giờ đó có xả nghỉ để mà tu chất lượng từng phút.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, bây giờ con thường là con ngồi kiết già, nhưng mà bây giờ mà tu một phút xả ra thì nó bắt đầu gặp

khó khăn đó.

[Trưởng lão]: Sao lại làm biếng vậy, ngồi kiết già đàng hoàng mới tu một phút, rồi xả ra.

[Tu sinh]: Mở kiết già ra?

[Trưởng lão]: Rồi, mở kiết già ra, rồi bắt lại tu lại 1 phút, bắt chéo lên cho đàng hoàng, lưng thẳng đàng hoàng, chịu khó vậy coi.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, nếu khi mà mình nhiếp tâm một phút rồi, thì trong lúc đó con nhiếp tâm mình thấy mình nhiếp tâm được 1 phút, bây giờ con lại tác ý để xả tâm được không Thầy? Chẳng hạn bây giờ con nói “hít vô tôi biết tôi hít vô” rồi mình lại nhiếp tâm mình an trú nó được 1 phút, thì đó con biết rằng mình đã nhiếp tâm đó rồi, mình an trú rồi thì lúc đó con lại tác ý “quán ly tham, ly sân, ly si”

[Trưởng lão]: Con thấy cái chất lượng mà nhiếp tâm một phút nó đã không có, nhiếp tâm trong một phút chứ gì? Thì bây giờ bắt đầu đó con, thay vì con xả con nghỉ chứ gì, thì con không xả nghỉ mà lại con dùng cái sự an trú của con hồi nãy an trú

một phút đó thì con tác ý để xả cái tâm con: “Quán ly tham tôi biết tôi hít vô, quán ly tham tôi biết tôi thở ra” rồi cũng nương hơi thở ra, vô mà quán ly tham. Rồi trong một phút mà quán ly tham rồi thì tôi trở về nhiếp tâm, tôi không quán nữa, con hiểu chỗ đó không? Để mà tôi an trú cho được trong này rồi thì tôi mới quán ly sân tôi biết tôi hít vô, thì rõ ràng là con tu một phút này rồi một phút kia đó rồi con xả thì cái đó là cái thiện xảo của con, để dùng cái an trú của cái phút đầu này để mà xả cái tâm của mình thì đó đều được tốt chứ đâu có gì phải không? Đâu có sao, nhưng mà con vẫn cái chất lượng của con, con chỉ dẫn có một phút đó thôi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Như thế này là thí dụ như chẳng hạn như con trong lúc đang ngồi một phút thì ví dụ như là con có thể tác ý một hơi thôi thì hít một vài hơi thì nó đã nhiếp tâm rồi, nó không đợi nhiều, thì mình trong lúc mình tác ý nó rồi thì một vài hơi thở nó lại nhiếp tâm, thì trong đó đứng ra thì một phút thì con lại tác ý một lần thôi, nhưng bây giờ con nó lại nhiếp tâm lại an trú luôn trong một vài hơi thở sau đó thì bây giờ con lại có dùng tác ý để xả cái tâm trong lúc cho nó hết một phút thôi. Như vậy con

phải để yên cho nó nhiếp tâm nó thôi.

[Trưởng lão]: Nếu mà nhiếp tâm mà con tiếp tục nhiếp tâm thêm thì nó hai phút, còn bây giờ con muốn xả tâm, thì con ở trong một phút đầu đó con nhiếp vô 1 phút rồi ha, thì bắt đầu con bây giờ con xả thì con nương vào cái chỗ mà cái đề mục xả tâm nó quán ly tham, quán ly sân để mà xả tâm thì con sẽ xả tâm. Còn nếu mà con muốn tiếp tục mà con an trú nữa thì con nhắc cái chỗ con tác ý “an tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra” thì bắt đầu nó thở ra, hít vô để cho nó an trú nữa. Rồi bắt đầu bây giờ con muốn an trú nữa thêm 1 phút nữa thì con tác ý một lần nữa, còn nếu mà con không tác ý nữa thì con cứ xả thì con tác ý con xả để an trú để an trú để xả tâm mà. Con thấy cái đề mục của đức Phật từ an trú thân, rồi an trú tâm rồi mới quán ly tham, quán ly sân, quán ly si đó. Đức Phật sắp xếp những cái thứ tự của chúng ta trong cái Định Niệm Hơi Thở rất rõ ràng phải không?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy như thế này, thí dụ như con thì không có có dùng cái “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”.

Nhiều khi con dùng quán ly tham, “quán ly tham tôi biết tôi hít vô, quán ly tham tôi biết tôi thở ra” thì con chỉ vài ba hơi thở nó cũng đã nhiếp tâm rồi mà Thầy?

[Trưởng lão]: Thì cái đó nó cũng nương vào hơi thở rồi, nhưng mà cái quán ly tham, quán ly sân con chỉ dường như là hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra” Bởi vì con chưa nhiếp tâm, con chưa an trú tâm thì cái hiệu quả của quán ly tham, quán ly sân nó không bằng cái nhiếp tâm an trú. Cho nên bây giờ đầu tiên con vô đó con phải đi theo cái thứ tự chứ còn bây giờ vô mà chưa có nhiếp tâm được mà mình quán ly tham rồi cái bắt đầu từ đó con mới nhiếp tâm vô.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, nó chỉ cần một hơi thở nó cũng là nhiếp vô rồi Thầy,.

[Trưởng lão]: Thầy biết rồi, nhưng mà điều kiện là con dùng cái đề tài nó trật, cái đề mục mà để tu nó trật. Thay vì mình phải “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra” để cho nói nhiếp vô cái hơi thở, rồi bắt đầu mới an trú trong cái hơi thở, rồi cái tác ý “an tịnh tâm hành, an tịnh thân hành” thay vì mình phải an tịnh thân trước rồi mới

an tịnh tâm, rồi sau khi an tịnh nó được rồi thì mới là quán ly tham, quán ly sân, quán ly si. Nó phải đi theo thứ tự con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con thấy những cái lúc mà mình ngồi mình nhiếp tâm mà an trú được tốt, mình xả ra thì nó rất là uổng, là vì nếu mà mình cứ để mà cho nó xả cái tâm mình thì nó khỏe hơn, sau khi nó đi thì tốt quá mà mình cứ buông nó ra hoài.

[Trưởng lão]: Con nếu mà con tiếc thì nó như vậy nó không có lợi cho con, bởi vì nó không có tiền là bởi vì con kéo dài đó thì nó sẽ có những cái niện khác hoặc là có những cái động khác, cho nên con chủ động con điều khiển con vào, chủ động con điều khiển con ra thì nó mới là sự chủ động của mình, dẫn các pháp vô, chứ không phải là để các pháp dẫn mình. Còn bây giờ con thấy nó bây giờ nó an trú được, thích quá thôi cứ ngồi luôn. Sự thật mai một không an trú được nó chướng ngại cho con nhiều, con hiểu không? Cho nên mình đừng, dẫn cho nó vô an trú, mai một mình dẫn cho nó an trú, rồi tới giai đoạn nào đó mình sử dụng theo cái giai đoạn ấy, đề mục ấy để cho mình xả tâm, cái mục đích như vậy.

Mà cái chính ở đây cái về mà cái xả tâm quán lý tham, quán lý sân, quán lý si thì chúng ta dùng cái tri kiến chúng ta nó đủ sức để mà ly dục, ly ác pháp thì đó Định Vô Lậu. Còn cái vấn đề mà an trú thân và tâm của chúng ta là cái cách thức để mà chúng ta ở trên Tứ niệm xứ để mà khắc phục tham ưu trên thân chúng ta từ cái an trú mà thân tâm nhiếp tâm và an trú cho được để trong hơi thở để mà chúng ta xả cái cảm thọ chúng ta thì cái này nó thực tế và cụ thể hơn. Cái sức định tĩnh này nó an trú được này nó sẽ xả cái đau đớn, cái cảm thọ trên thân của chúng ta. Bởi vì chúng ta an trú là nó sẽ không có còn cảm giác đau đớn nữa mà, hoặc là nó không còn cảm giác nữa; để rồi chúng ta an trú được thì cái định của chúng ta nó sẽ giảm dần và nó hết. Nó hơn là một liều thuốc gây chúng ta cái cảm giác ngủ đó nó hơn cái liều thuốc đó vì mình an trú được mình không thấy đau.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Ngày nào con cũng phải ngồi vậy, nếu không ngồi con cảm thấy nó mỏi, nếu mỏi con vô con ngồi tác ý vài lần nó hết. Cho nên con giống như là bệnh ngồi đó, chừng vài tiếng luôn Thầy.

[Trưởng lão]: Do cái vấn đề mà tu tập đó, tu làm chủ chứ đừng để tu nó thành bệnh, bệnh ngồi, không ngồi chịu không được. Con thấy không? Mình không ngồi thì cũng bình thường thôi, chứ không khéo nó buộc, cái giờ này phải ngồi chứ không ngồi nó uống

[Tu sinh]: Kính bạch thầy, một điều nữa mà Thầy, trong lúc mình đi kinh hành mình cứ tác ý đi kinh hành thôi hay là mình có thể tác ý ví dụ như là “quán ly tham tôi biết tôi đang đi”

[Trưởng lão]: Được chứ, hoặc là “tâm như cục đất tôi đang đi kinh hành” hoặc là con tác ý cái gì cũng được hết.

[Tu sinh]: Miễn là mình nhiếp tâm được, thì cứ quán quán được hết.

[Tu sinh]: Con thấy con cũng dùng nhiều cái pháp mà nhiều khi con lại tác ý “tâm như cục đất ly tham, sân, si tôi biết tôi đang đi”, nhưng mà con nghĩ không biết rằng có trúng không nữa? Nhiếp tâm tốt.

[Trưởng lão]: Ở đây ngoài ngày rồi bây giờ Thầy nhắc.

[Tu sinh]: Thế con không tác ý mà con

đi vẫn cứ giữ nhiếp tâm hoài, con không tác ý vậ con đi hoài có tiếng ù ù ở trong.

[Trưởng lão]: Con cũng cảnh giác, bởi vì nhiều khi con đi hoài vậ đó mà cái tưởng của con nó hoạt động nó đi, chứ không phải là cái ý thức của con; cho nên cảnh giác thử coi cái ý thức của mình còn hay là nó mất rồi. Còn coi như là phải tác ý để xem, chứ không khéo mình thấy nó an trú nó không niệm mình cứ đi hoài, đi hoài, cái tưởng nó vô nó đi hoài đi hoài coi chừng nó lọt trong tưởng. Cho nên mình cảnh giác, mình tác ý thử coi còn hay là mất.

[Tu sinh]: *Kính Thưa Trưởng lão! con xin hỏi câu hỏi này. Giữa cái tri kiến với lại cái Định Chánh Niệm Tĩnh Giác cái nào là cái thành công.*

[Trưởng lão]: Cái tri kiến Định Vô Lậu, cái đó cái thành công của nó nó dễ hơn là cái Chánh Niệm Tĩnh Giác, bởi vì Chánh Niệm Tĩnh Giác nó ức chế, nó phá cái si của mình thôi; chính cái ly tham, sân của cái định mà vô lậu nó có cái phần giúp cho cái Chánh Niệm Tĩnh Giác rất cao.

[Tu sinh]: *Ý của con là con hỏi giữa hai cái này, cái tri kiến với cái Chánh*

Niệm Tĩnh Giác thì cái nào thực tập nó để thành công hơn?

[Trưởng lão]: Cái tri kiến giải thoát nó dễ thành công hơn cái Chánh Niệm Tĩnh Giác, bởi vì Chánh Niệm Tĩnh Giác lơ mơ là bị lọt trong cái tưởng, nó khó lắm. Cái người hướng dẫn nó cũng cực khổ về cái này này, nó dễ sai và nhiều khi nó không thành công được. Cái Chánh Niệm Tĩnh Giác nó khó con, bởi vì cái phần đó mình sai một chút là mình bị ức chế tâm. Còn cái triển khai cái Định Vô Lậu cái tri kiến giải thoát nó dễ lắm, dù bây giờ người nào mà học nó có dở đi nữa người ta cũng triển khai được phần nhỏ cái nào trong đó. chứ chưa phải người ta bị bít lối, nó có lợi ích cho mình, làm cho cái sự hiểu biết của họ như thật mà.

Dù cái người đặc cách cái người đó cái tướng người ta thông minh, người ta có cái duyên của cái pháp Định Vô Lậu, người ta hiểu biết người ta sâu rộng, một cách người ta triển khai dễ dàng; còn cái người mà u tối, cái người mà không có thông minh mọi thứ hiểu rất ít, do đó triển khai họ, nhưng mà họ vẫn có hiểu, là con người thì người nào cũng có cái tri kiến hết, nhưng mà cái tri kiến đó

nó hạn hẹp, nó ở trên cái sự hiểu biết của họ, họ không có rộng rãi ra, họ không có sâu sắc hơn, thì do đó cái người mà tri kiến như vậy họ vẫn có sự giải thoát chứ không phải không có sự giải thoát mà nó không có lệch đâu được hết. Bởi vì vốn con người phải có cái tri kiến mà. Mà cái tri kiến đó được thêm cái phần hiểu biết, nó lợi cho người đó.

Lấy thí dụ như bây giờ mọi người về đây dù là cái người có thông minh, có viết bài rất hay, quán xét về cái Định Vô Lậu rất là tuyệt vời, thì cái người mà vẫn ngồi đây nghe Thầy họ viết cái bài rất ngắn, rất gọn của họ, nhưng cái sự hiểu biết của họ thôi, nhưng mà họ có sự hiểu biết họ mới về đây tu tập, chứ còn họ không có sự hiểu biết họ không về đây tu tập; họ hiểu biết thì cái duyên họ gặp được cái giáo pháp họ mới có cái tâm tha thiết họ mới bỏ, họ mới về đây tu tức là nhờ cái tri kiến. Chứ cỡ không có tri kiến họ không biết. Bây giờ có sách Thầy đưa tới họ họ cũng chẳng thêm biết gì hết thì họ làm sao mà về đây tu. Cái tri kiến nó quan trọng và lợi ích rất lớn.

Cho nên cái nền đạo đức của đạo Phật, cái nền đạo đức nhân bản, nhân quả cái tri

kiến quan trọng rất lớn, và chúng ta thấy tám cái lớp học của đức Phật, cái Chánh kiến rất là quan trọng, quan trọng hơn là cái Chánh tư duy, mấy con thấy không?

Cái Chánh kiến tức là nhìn vào mọi sự thật, thấy như thật, biết như thật mà, nó gọi là Chánh kiến, cho nên làm sao triển khai làm sao cho người ta nhìn các pháp như thật, đó là Chánh kiến. Muốn có được cái Chánh kiến thì phải nhờ cái Chánh tư duy, bắt đầu người ta phải có sự suy tư, triển khai cái hiểu biết đó ra thì nó mới có được cái Chánh kiến. Đó các con thấy không? Cho nên làm bài làm này mà các con không có sự suy tư thì các con làm sao làm, cho nên nó phải có sự tư duy, cho nên cái Chánh kiến với Chánh tư duy nó gắn liền với nhau, nó không thể ra xa được.

Còn cái Chánh ngữ, tới giai đoạn Chánh ngữ là có thể cách biệt được rồi đó, nó cách biệt một cái lớp khác rồi. Buộc lòng khi mà Chánh kiến, Chánh tư duy rồi người ta mới hướng dẫn mình cách để dùng cái ngôn ngữ đó, nói cái ngữ chứ không bao giờ nói cái ác ngữ. Đó là từng lần lượt đi đến. Rồi cái Chánh nghiệp là cái hành động của chúng

ta hằng ngày đối xử, làm công ăn việc làm này kia nó thuộc về Chánh nghiệp, thì lúc bấy giờ chúng ta mới nhắc đến. Cũng như bây giờ trong cái bài mà chúng ta nói về cái thân hành, đó là cái Chánh nghiệp đó mấy con, cho nên cái bài nhân quả của từ Chánh kiến mà nó đi đến cái chỗ mà Chánh nghiệp của cái lớp Chánh nghiệp, nhưng mà bây giờ chúng ta chưa học lớp Chánh nghiệp, nhưng mà vì chúng ta học lớp chánh kiến buộc lòng chúng ta phải hiểu nhân quả, mà chúng ta hiểu nhân quả rồi thì Chánh tư duy chúng ta cũng phải Chánh tư duy nhân quả; Chánh ngữ rồi thì chúng ta cũng nói ở trong cái nhân quả thiện, ác của nó chúng ta đâu có ngoài ra. Rồi Chánh nghiệp, rồi Chánh mạng, đều là nằm ở trong nhân quả hết, cho nên tất cả những cái lớp này chúng ta triển khai thì đều là nằm ở trong cái Chánh kiến để rồi triển khai tới các lớp khác thì chúng ta sẽ dễ dàng, tiến bộ rất nhanh trong.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Con xin hỏi thêm và cái bản thân con mà hầu như con thấy tất cả mọi người trong lớp này cũng đặt nhẹ về cái Chánh Niệm Tỉnh Giác, cái nhiếp tâm và an trú. Chứ phần đông là mọi người vẫn cứ chú ý về trên cái vấn đề

viết bài về cái tri kiến. Con lấy hai cái trường hợp, trong quá khứ và trong hiện tại đức Phật với đức Trưởng lão, tức là bắt đầu vô tu tập cũng đi từ cái Chánh Niệm Tỉnh Giác đi vô, sau khi đó một thời gian nhiếp tâm, an trú được rồi lúc đó rồi mới mở cái tri kiến ra, con thấy là hầu như là cái vấn đề chính.

[Trưởng lão]: Không phải chính, con đã hiểu sai, cho nên đức Phật đã hiểu biết rất rõ ràng dạy chúng ta đi vào cái chỗ Chánh kiến con thấy đâu có dạy chúng ta vào Chánh định, mà Chánh định tại sao cái Bát Chánh đạo nó lại sau cùng, con thấy không? Cho nên đức Phật thấy cái lỗi của mình. Thầy 9 năm mà phải chi có người hướng dẫn đúng Chánh kiến thì Thầy đâu có khổ 9 năm, mà đức Phật lại có một vị Thầy dạy đúng thì đức Phật đâu phải 6 năm khổ hạnh. Các con hiểu điều đó, cho nên đức Phật đưa ra cái chân lý cái Đạo để là cái chương trình giáo dục đào tạo mà cái Chánh định nhét ra sau. Buộc lòng chúng ta triển khai cái tri kiến trước tiên, tức là Chánh kiến mấy con, thấy cái lớp học của đức Phật nó rõ ràng mà lớp nào trước, lớp nào sau rõ ràng mà cái chương trình giáo dục người ta nó rõ ràng mà, chứ phải chi đức Phật nói Chánh định

để rồi từ trong định nó khai triển thì nó phải nằm trước chứ, con hiểu không?

Như vậy là con hiểu sai, con nói, đức Phật đã khổ 6 năm khổ, thay vì người ta chỉ tu học nó có một thời gian ngắn mà thôi. Thay vì phải 6 năm khổ hạnh gần như muốn chết. Thầy 9 năm khổ sở con biết, ăn từ cọng rau mà để sống các con biết nó hành hạ cơ thể Thầy cái bậc nào biết không? Các con đâu có hiểu được cái nỗi khổ mà khi mà ăn uống như vậy nó sẽ diệt cái cơ thể, nó làm cái cơ thể Thầy thế nào các con biết không? Máy con đâu có biết cái khổ hạnh của một người tu như vậy. Và đức Phật các con thấy đứng không nổi mà. Cho nên khi mà ngài tu chứng rồi, ngài thấy được cái chân lý rồi, ngài biết cái này là sai hoàn toàn, cho nên Ngài đập sạch các cái pháp của Bà La Môn xuống hết, các con cứ đọc trong kinh Nguyên Thủy, ngài đập sạch mà. Không chứa cái nào hết, cho nên tại sao mà Thầy đập giáo pháp của Bà La Môn, giáo pháp của Đại Thừa chỗ nào Thầy cũng đập nó được hết. Bởi vì Thầy thấy Thầy khổ là mọi người đang tu hành cũng khổ chẳng đạt được gì, mà không đạt thì tội cho người ta quá, mình được rồi mình thương xót người ta vô cùng, cho nên

Đức Phật cũng vậy, sáu năm khổ hạnh nói lên những cái bài Pháp mà đức Phật dạy Bà La Môn sạch, Bà La Môn đúng, Bà La Môn sai nó rõ ràng. Còn Thầy ở đây là Đại Thừa đúng, Đại Thừa sai, những cái sai đặt xuống, để làm gì? Để giúp cho người sau chứ làm gì?

Mục đích là như vậy, chứ đâu phải, cái người tu rồi người ta cần gì người ta phải dạy như vậy. Là vì người ta thương những người sau cũng khổ sở như mình 6 năm, cho nên cái hiểu mấy con nghĩ sai, cho nên mới nói rằng Thầy phải tu 9 năm ở trong thiên Đông Độ nó mới có sự tỉnh thức mới có tu vậy được. Không phải đâu, Thầy hướng dẫn mấy con? Hồi nào mấy con cứ đi vào trong Chánh niệm tỉnh thức, mấy con đạt được cái gì.

Bây giờ ngồi đây mà quán, mà quán như vậy mấy con thấy nó có quán được không? các con hiểu chỗ đó không? Có quán được không? Hay là Thầy phải gợi ý để cho mấy con quán, hồi nào tới giờ mấy con tu bây giờ thử bài của Thiện Thảo coi viết đúng không? Mà nó tỉnh thức như vậy đó, cả đêm nó không ngủ, Thầy Chân Thành cả

đêm không ngủ đó, Tỉnh thức hoàn toàn đó, nghĩa là như vậy mình viết cả bài như vậy thì các con nghĩ sao, có triển khai đúng không hay hoặc là bây giờ phải Thầy hướng dẫn.

Từ phút 37:44

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, Thầy cho con hỏi về cái dòng tư tưởng của con, con muốn đọc kinh của Thầy, ngày nào con cũng đọc hoài có được không?

[Trưởng lão]: Được chứ sao, bởi vì nó triển khai được cái sự hiểu biết của con, dựa vào đó để rồi mình triển khai cái tri kiến của mình qua cái sự triển khai của mình nữa, cái tri kiến mình thì nó lợi ích. Cũng như Thầy muốn Thầy thấy mấy con làm cái bài Đường đi nhân quả thấy những cái bài đầu mấy con cũng nói nó cũng na ná nhưng mà sự thật ra đức Phật đã cấu kết cái đường đi nhân quả là Hành Thập Thiện rồi, cho nên Thầy nhắc Thập thiện là mấy con biết được cái đường đi của nhân quả phải không? Nếu mà con đọc sách Thầy thì con mới biết được để mà con dựa vào đó mà con triển khai cái tri kiến con cho đúng chứ không khéo con triển khai trật, cho nên Đạo Phật rất tốt chứ không có gì.

[Tu sinh]: Con muốn đọc thêm một cuốn (38:33) ... để cái cuốn đó nó lồi...

[Trưởng lão]: Không cần, không cần phải thuộc lòng, mà phải hiểu được cái ý của Thầy muốn nói gì là quan trọng, chứ học thuộc lòng làm sao, cũng như con vẹt mà học nói thì không hay. Chỉ cần hiểu được cái ý của Thầy muốn nói cái chỗ đó, thì đó là để cho mình dựa vào đó khi mà mình triển khai cái tri kiến của mình ra trong cái phần đó cho nó được sáng, đó là đúng .

[Tu sinh]: Con xin hỏi thêm Trưởng lão, tức là bây giờ có hai người, hai người bắt đầu đang tu tập, cũng chưa có biết gì hết trơn, bắt đầu đang đi vô tu tập, một người đi vô với Chánh Niệm Tĩnh Giác, một người đi vô cái tri kiến thì trong vòng 7 năm nói được hai người này, người nào sẽ thành công trước.

[Trưởng lão]: Cái người mà tu Định Vô Lậu là người đó tu đạt trước, còn cái người mà Chánh niệm Tĩnh giác là cái người đó sẽ rớt vào định tưởng đó, người đó không thành công. Bởi vì với hành động Định Vô Lậu tri kiến giải thoát là cái giới luật nghiêm chỉnh, cho nên cái người này sẽ thành công.

Giới sanh định chứ không phải tu định mà sanh định, con hiểu cái điều đó. Đức Phật đã nói trong kinh Sonadanda rất rõ ràng, “tri kiến ở đâu là giới luật ở đó, giới luật ở đâu là tri kiến ở đó”

Đầu tiên chúng ta sẽ vào cái ngõ nào? Không thể đi cái ngõ khác được, cho nên triển khai cái tri kiến là điều sáng suốt, và cái lớp học đầu tiên mà Thầy dạy Bát Chánh Đạo là tri kiến đầu tiên, Thầy không dạy thiền định. Nhưng mà vì mấy con đã tu tập Chánh niệm tĩnh thức, Thầy bắt buộc mấy con phải trở về căn bản nhất và không để lọt một người nào lọt trong định tưởng hết, đó là cách thức của Thầy hướng dẫn, để đưa các con đi vào cái vấn đề giải thoát hoàn toàn.

[Tu sinh]: Bạch thầy bây giờ như vậy là bắt đầu tất cả phải đi lại, tập lại từ đầu. Một phút trở lại.

[Trưởng lão]: Vậy đó con, tức là phải đi lại bắt đầu đó nhưng mà nâng cái trình độ của các con nhiếp tâm được hai phút, ba phút, năm phút, mười phút đều là Thầy giữ cái đó, không để các con mất, mất thì giờ Chánh niệm tĩnh thức, để nâng cái cái

chỗ tỉnh thức mấy con lên cái mức độ nào để cho mấy con an trú nhiếp tâm cho được để đẩy lui được bệnh. Chứ thân mấy con ngồi đây tu, mấy con quán một thời gian sau nó có bệnh đau mấy con lấy gì mấy con đỡ, buộc lòng mấy con phải nhiếp tâm an trú để đẩy lui bệnh để cho đem lại, bệnh là một điều khó mấy con có nghe bữa đó Thầy nói không? Bệnh là một điều khó tu trong năm điều khó tu, mà nếu thân có bệnh là khó tu, vì vậy mà chúng ta có phương pháp để chúng ta đẩy lui bệnh, để chúng ta dễ tu. Thì mấy con biết Thầy dạy căn bản lắm mấy con, đừng sợ Thầy dạy không có kết quả.

[Tu sinh]: Căn bản từ đầu đó.

[Trưởng lão]: Từ đầu mấy con. Chánh kiến mà, bây giờ lớp Chánh kiến chứ Thầy đâu có Chánh định được.

Rồi con hỏi

[Tu sinh]: Bạch Thầy con xin hỏi, từ nãy giờ các huynh đệ hỏi về các cái vấn đề tu để mà nhiếp tâm, an trú tâm. Bây giờ con xin hỏi, người có nhiếp tâm được đâu, và nhìn trong 37 phẩm trợ đạo đó thì chúng ta tu trong các loại định thì cái nào ...

[Trưởng lão]: Các con nghe đức Phật dạy chúng ta tu định gọi là định tư cụ, đức Phật nói “ngăn ác, diệt ác sanh thiện tăng trưởng thiện” chứ có dạy chúng ta Chánh Niệm Tỉnh Giác ngồi nhiếp tâm trong hơi thở đâu, có không, mấy con nghe bài đầu tiên mà đức Phật dạy mình Tứ chánh cần đó. “Ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện” đó các con thấy rõ ràng phải không? Thì như vậy rõ ràng hiện giờ chúng ta dùng cái gì ngăn ác này, có phải tri kiến chúng ta không? Mà dùng cái gì mà để ly dục ly ác pháp này, có phải tri kiến chúng ta không? Đó mấy con thấy rõ ràng đó. Cho nên vì vậy mà lớp chánh kiến đức Phật khi mà tu theo ngoại đạo, tu theo Bà la môn, thấy Bà la môn dạy sai, bây giờ ức chế tâm mình cho đến gần chết, các con nghe cái chỗ mà cái bài mà Đại Sư Tử Hồng không? Đức Phật dùng cái nhiếp tâm hơi thở, như ai mà lấy cái sợi dây nịt mà siết cái đầu mình nó đau, nó nhức vậy, đức Phật gan lắm mấy con. Chịu đựng được những cái cơn ngứa là, còn mấy con hơi hơi nhức đầu là mấy con đã nói với Thầy rồi, Thầy bắt xả ngay liền rồi, có đúng không?

Mà đức Phật như ai lấy cái gì nịt mà siết

cái đầu đức Phật miết như vậy, các con thấy ghê gớm không? Mà đức Phật chịu đựng, mà đức Phật gan, chứ điều kiện mà nếu Thần kinh đức Phật yếu yếu một chút là ông điên luôn, Thầy nói thiệt, nhiếp tâm cỡ mà ông Phật là nó điên.

[Tu sinh]: Nín thở.

[Trưởng lão]: Mà cái ăn uống mà khổ hạnh đến mức ăn quá ít, cái cơ thể kiệt quệ đứng dậy không nổi, nằm liệt mấy con, tức là tu đến cái mức độ đó như vậy Thầy nói trên đời nay, Thầy cũng có cái sự khổ hạnh, nhưng mà sánh với Phật Thầy bằng 1/10 đức Phật. Đức Phật khổ hạnh mấy con, mà cuối cùng đưa ra cái đường tu tập cho chúng ta thì chúng ta thấy tám cái lớp học Chánh kiến đầu tiên thực sự không có Chánh định trong đó, không có nhiếp tâm, không có ức chế tâm chút nào hết, triển khai cái sự hiểu biết chúng ta. Chánh kiến, Chánh Tư duy, cho đến Chánh niệm hoàn toàn để mà đi đến Chánh niệm được Chánh niệm Tứ niệm xứ. Thật là tuyệt vời đúng là không có một chút nào mà nhiếp tâm. Chúng ta mà chỉ triển khai cái tri kiến.

Bởi vậy Thầy nói đây là cái chương trình

giáo dục đàng hoàng chứ đâu phải là, còn cái Chánh định đâu còn khó khăn. Tứ thần túc chúng ta làm được. Khi mà Tứ niệm xứ nó viên mãn rồi thì nó có Tứ Thần túc chứ gì mấy con. Mà có tứ thần túc thì Định thần túc dùng cái đó nó nhập định chứ đâu phải vô nhập định cả. Con đường đi của Đạo Phật nó vạch cho chúng ta thấy rõ con đường đi mà.

Cho nên từ đó mà Thầy triển khai thành một cái chương trình giáo dục đào tạo, và hôm nay là cái lớp đầu tiên để đào tạo chúng ta, đào tạo những bậc A La Hán này, nói rằng bậc A La Hán đó vô lậu hoàn toàn. Nếu mà chúng ta học tập kỹ lưỡng hẳn hoi, thì cái lớp này nó sẽ có những bậc A La Hán ra đời, thật sự ra đời chứ không còn có gì khác, miễn là chúng ta phải học. Chứ không phải là tu cầu may, đâu cũng mở lớp tu Thiên định, rút cuộc rồi thiên định gì chẳng thấy hết, làm chủ cũng chẳng thấy, đau bệnh thì đi nằm nhà thương? Rồi ăn uống này kia thôi đủ thứ hết, không còn cái thứ gì hết. Phạm giới, phá giới khéo lý luận che đậy, sự thật là chúng ta dối trá chính bản thân của mình.

Cho nên ở đây cái lớp này là cái lớp tri kiến, mà tri kiến là các con hiểu rằng giới luật, ăn uống không phi thời, nhất định cái tri kiến phải hiểu, phải không các con đâu phải nhập định để cho mình đừng ăn uống đâu mà hiểu nó giờ này nhất định không phải giờ ăn. Mà giờ này không phải là giờ ngủ thì không được ngủ, không được phi thời, bởi vì cái tri kiến này nó hiểu mà Thầy triển khai cái tri kiến để mà cái tri kiến nó làm chủ và cái ý thức lực của chúng ta nó có cái lực của nó để mà chúng ta tác ý. Chúng ta thấy nó rõ ràng mà, có phương pháp đàng hoàng chứ.

Thôi, bây giờ là hết giờ rồi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy đúng lúc, đúng bài bản của Thầy? không còn như trước, cứ học dạy lơ phơ, lơ phơ để .. Bây giờ Thầy triển khai đúng lúc đó.

